Charlotte Lamb

Carnaval la Veneția

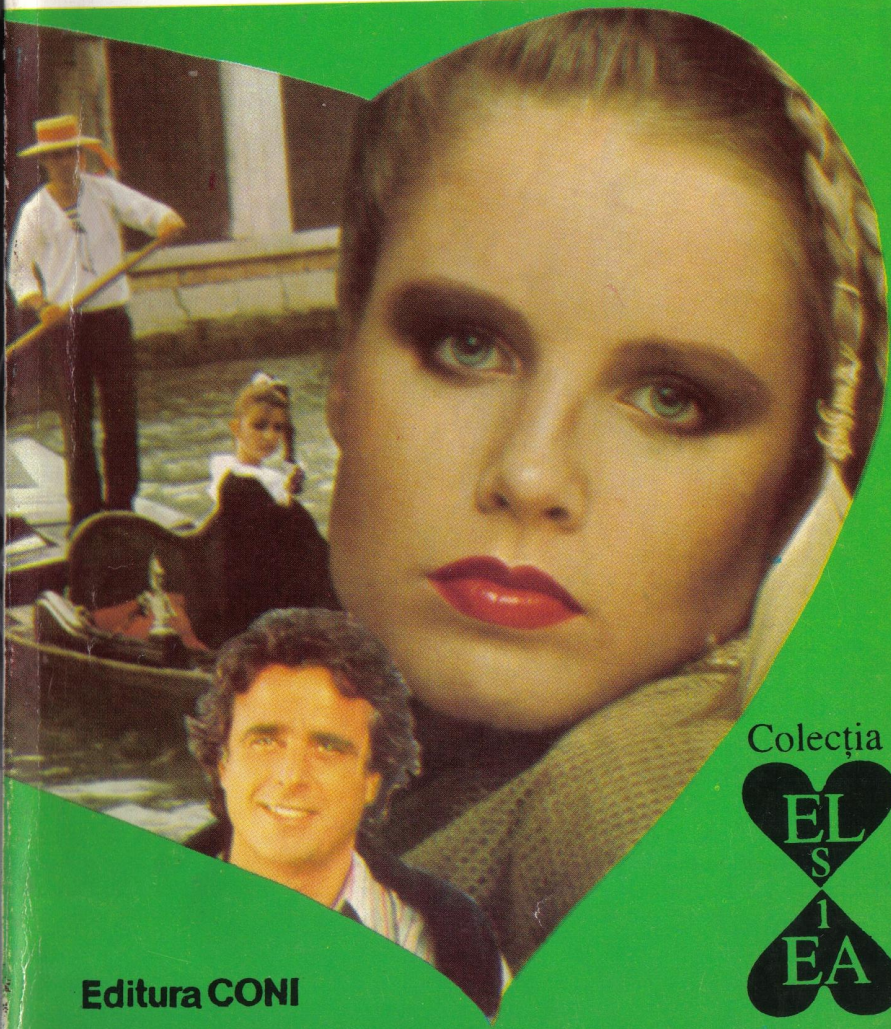

Colecția ELISEA

Editura CONI

Ruptura dintre Chloé și Ben produsă cu trei ani în urmă din cauza unei neînțelegeri a lăsat urme adânci în sufletul tinerei fete. Aflând despre cauza ce a produs această despărțire, Chloé încearcă să reînvie vechea dragoste.
Dar Ben va reuși s-o ierte? Sau a încetat s-o mai iubească...

Se hotărî în sfârșit să bată la ușă.
– Intră!
Când intră în cameră, Ben se așează mai comod în fotoliu și o primi cu o politețe care nu-i prea suna a bine.
– Închide ușa și așează-te! spuse el cu o voce deosebit de blândă.
Un păianjen care invita o muscă să vină în pânza lui...

THE BEST

ISBN 973-9170-20-x

Lei 1500

Coperta: ANDY

© by Charlotte Lamb, 1985
MAN – HUNT

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin editurii CONI

CHARLOTTE LAMB

CARNAVAL LA VENEȚIA

Traducere de
VENERA CORAVU

EDITURA CONI
BUCUREȘTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9170-20-x

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL 1

– Mi-am schimbat părerea. Nu mai vreau să mă mărit! declară tânăra logodnică, proptindu-se de perne.

Chloé puse tava pe noptieră. Figura ei nu exprima nici o surpriză. Era obișnuită.

– De acord. Dar mai întâi ia-ți micul dejun. Apoi îl vei putea chema pe Tony și să-l anunți că este din nou liber.

– Micul dejun!? exclamă Jilly, aruncând spre mătușa ei o privire acuzatoare. Vrei să mă îmbolnăvești!

– Hai! Maică-ta s-a căznit să-ți pregătească acest mic dejun. Dacă ai fi văzut-o plângând! Ultimul tău mic dejun ca fată! Slăninuța este exact așa cum îți place.

Jilly moștenise de la mama ei, Dorry, caracterul cyclothimic, total imprevizibil. Erau luni de când aștepta această căsătorie, și această panică de ultim moment n-avea nimic uimitor.

– Nu-ţi bate joc de mine! mormăi Jilly, în timp ce Chloé îi instala pe genunchi tava. Vorbesc serios. Dacă fac o greşeală? Dacă nu va merge? Te asigur, nu pot s-o fac...

– Dar îl iubeşti pe Tony? o întrebă mătuşa ei reţinându-şi un surâs.

– Nici nu mai ştiu cum arată! răspunse Jilly, luându-şi maşinal tacâmul. Am o lacună... de memorie.

Aplecându-şi capul, şuviţele bogate şi blonde îi căzură în cascadă în jurul feţei.

– Toată noaptea m-am gândit ce culoare au ochii lui, reluă ea, pe un ton tragic, înghiţind o bucată de slăninuţă. Atâta m-am gândit, încât m-a apucat durerea de cap.

– Aşa se întâmplă când gândeşti prea mult, fu de acord Chloé. Uită-te puţin la televizor, asta o să-ţi facă bine. Şi bea-ţi cafeaua cât este caldă.

Chloé deschise televizorul aşezat în faţa patului. O voce energică se auzi imediat, urmată de o faţă decisă să ofere imaginea bunei dispoziţii.

– Nu pleca! o rugă Jilly pe Chloé care se îndrepta spre uşă. Nu mă lăsa singură!

– Nu pot să rămân multă vreme. Nu-ţi imaginezi în ce hal este casa. Mama ta se învârteşte pe loc şi tatăl tău refuză absolut să poarte melonul.

Totuşi, tânăra femeie reveni să se aşeze pe marginea patului, cu gândul la tot ce-i mai rămânea să facă înainte de plecarea la biserică. Ea însăşi era încă în capot: un kimono bleu brodat cu un dragon verde şi auriu cumpărat la Hong Kong, şi pe care nu-l purta decât la mari ocazii.

Televizorul mergea întruna şi Jilly se hrănea, aruncând din când în când câte un ochi la ecran.

– Dacă toată lumea şi-ar menţine calmul! izbucni ea. Nu pot suporta această agitaţie.

– Mâine se va sfârşi, o asigură Chloé.

Dar nepoata ei o fulgeră din priviri.

– Prea târziu! Încerc să mă decid dacă am într-adevăr chef să mă mărit, sau nu. Dar cum vrei să mă concentrez când toată casa este cu susul în jos? Nu ştiam că o căsătorie este aşa de complicată!

Chloé îşi trecu mâna prin păr, suspinând.

– Acum o săptămână erai sigură de tine.

La drept vorbind, chiar din prima zi a logodnei, acum trei luni, Jilly a insistat frenetic să se mărite cu Tony, spre marea disperare a părinților ei. Chloé n-a emis nici un comentariu, mulțumindu-se să asculte, distrându-se de spectacolul ultimei melodrame, puse în scenă de nepoata ei. Jilly era pentru ea, de nouăsprezece ani, o sursă constantă de veselie. Viața tinerei fete consta în succesiunea unor lovituri de teatru. De îndată ce se instala calmul, ea găsea modalitatea să ridice o nouă furtună, elementul natural în care ea evolua cu plăcere, încă de la naștere.

– Nu mi-aduc aminte, gemu Jilly dându-și la o parte tava.

Chloé o luă, înainte ca conținutul să se răspândească pe mocheta albă. Jilly avea o cameră minunată; părinții ei, foarte bogați, îi dăduseră întotdeauna tot ce-și dorea. Poate că aici era greșeala: copil unic al unor părinți care o adorau, nimic nu o pregătise pentru realitățile căsătoriei. Tony nu era bogat, dar avea un apartament frumos și o situație excelentă. Totuși, Jilly nu va

regăsi stilul de viață cu care fusese obișnuită.

– Ei bine, decide-te, și repede. Îți rămân doar două ore până la sosirea mașinii, declară Chloé, îndreptându-se spre ușă.

– Două ore!

– Doar cât să faci o baie și să te îmbraci, adăugă Chloé, trecându-i prin privire o lucire amuzată.

– Dar... nu pot!

Jilly începu să tropăie în pat, exact ca atunci când mama ei încerca s-o convingă să meargă la școală. Nu se schimbase de atunci.

– Mama ta va veni să te ajute să-ți îmbraci rochia.

Se decise să n-o mai asculte. Încărcată cu tava, deschise ușa, grațioasă în capotul ei de saten. Mersul ondulat și senzual compensa expresia distantă, aproape pierdută a feței și ochii ei castanii trădau simțul umorului.

– Vei fi o mireasă minunată, o asigură ea.

În același moment Jill scoase un strigăt. Chloé suspină resemnată.

– Ce s-a mai întâmplat?

Tânăra fată arătă ecranul, aruncă mătușii ei o privire îngrozită, apoi își strânse convulsiv cearșaful în jurul ei.

– Ce se întâmplă?

Chloé se dădu înapoi pentru a privi ecranul. Nu dăduse atenție vorbăriei continui. Sperase doar c-o va aduce pe Jilly într-o dispoziție mai bună.

– Nimic... spuse ea.

Dar auzind-o, aveai impresia că-i căzuse cerul în cap.

Pe ecran defilau imaginile Veneției: un palat roz, un capăt de canal scânteietor, o gondolă neagră legănată de apă. Nimic din ce putea să producă o asemenea panică!

– Stinge! strigă Jilly.

Intrigată, Chloé se apropie. Veneția dispăruse. Speakerul își reluă discursul:

– În această dimineață avem plăcerea să-l primim pe directorul general al grupului de *Hoteluri Luxor,* domnul Ben Haskell...

Devenită deodată palidă, Chloé reuși să prindă la timp tava care era să-i scape din mâini. O figură umpluse ecranul: trăsături energice, pleoape grele deasupra unei priviri reci care părea s-o pătrundă, un nas arogant și

buze dispreţuitoare. Fără a aştepta ca acesta să deschidă gura, ea apăsă pe buton şi figura dispăru, nelăsând decât un punct alb în centrul ecranului gri.

– Cred... cred că voi face o baie, se bâlbâi Jill.

Şi tânăra fată alergă imediat în baie.

– A dracului treabă! exclamă mătușa cu violență.

Îi venea să arunce tava în televizor! De ce trebuia ca el să apară, chiar în această dimineață? Biata Jilly! Ce șoc resimțise probabil! Cu urechile care-i zumzăiau, Chloé își înghiți saliva și părăsi la rândul ei camera.

În josul scării se încrucișă cu sora ei, complet dezorientată, care o privea ca şi cum n-o recunoștea.

– Jilly este în sala de baie. Ar trebui să te îmbraci, este trecut de nouă.

– Știu, spuse Dorry, în pragul isteriei. Dar Clive mă înnebunește. Îmi spune că o să ducă blestemata asta de pălărie în mână, dar n-o s-o pună pe cap... Vorbește tu cu el, Chloé. Pe tine te ascultă şi... încearcă s-o împiedici pe mama să tot chinuie domnișoarele de onoare. Una dintre ele chiar plânge... a

trebuit să-şi schimbe coafura căci nu se potrivea cu rochia...

Dorry îşi trecu o mână prin părul coafat. Cu formele ei rotunde şi materne, ea era făcută să aibă o familie numeroasă. Avea acelaşi păr blond ca fiica ei şi aceiaşi ochi albaştri, prea strălucitori, prea uşor gata să dea apă la şoareci.

– Ai putea tu să-l chemi pe responsabilul restaurantului ca să verifici dacă...

– Da, imediat.

– Şi asigură-te că maşinile vor veni la timp. Clive ar fi trebuit să se ocupe, dar el este în grădină. Dacă-l vezi în seră împiedică-l să se murdărească înaintea plecării. Şi... poţi să verifici de asemenea, dacă florile au fost livrate?

– De acord. Du-te şi fă-ţi baia.

Dorry dădu din cap, apoi îşi încruntă sprâncenele.

– Dar tu nu eşti gata!

– Fii fără grijă, voi fi! Vrei s-o ajut eu pe Jilly, sau...?

– Nu, spuse scurt Dorry. O ajut eu!

Dorry nu putuse să aibă alt copil şi-şi revărsase toată dragostea maternă asupra singurei ei fete. Iată de ce Jilly era atât de răsfăţată.

Chloé pătrunse în bucătărie pentru a depune tava. Mama ei veni după ea, abandonând domnişoarele de onoare, ale căror râsete vesele se auzeau la parter.

Jilly vrusese trei dintre cele mai bune prietene ale ei, se propuseseră douăsprezece. La şcoală, tânăra fată fusese întotdeauna cea mai anturată. Era iubită din instinct, deoarece simţul ei dramatic făcea viaţa mai excitantă în jurul ei. Dar Jilly avea alte calităţi: era generoasă, afectuoasă, se lansa în toate acţiunile cu un entuziasm debordant; atrăgea oamenii ca flacăra fluturii.

– Unde este Dorry? întrebă Hetty Tyrell, lăsându-se să cadă pe un scaun.

Ea ajunsese la vârsta când se aşeza oriunde vedea un scaun; dar doar pentru a se scula imediat şi a intra din nou în acţiune.

– Se îmbracă. Vrei cafea? Tocmai făceam.

Chloé puse apa să fiarbă şi ridică receptorul ca să cheme decoratoarea. Mama ei sări, ieşi în grădină şi se puse să-l apostrofeze pe Clive.

– O să te murdăreşti! Nu fi stupid! Intră imediat! urlă ea reintrând în bucătărie a cărei uşă o trânti. Acest om este nebun! Mă întreb într-adevăr de ce l-a luat Dorry?

Chloé se mulţumi să surâdă cu un aer absent, apoi telefonă restaurantului. Hetty se reaşeză pe scaun cu un suspin plictisit.

– Voi fi încântată când totul se va termina! Ca şi cum nimeni nu s-a mai căsătorit înaintea lui Jilly!

În momentul următor era din nou în picioare.

– Am să fac cafeaua.

– Nu, mamă, protestă Chloé, închizând telefonul. Aşează-te!

Hetty ascultă contra voinţei ei. Era mai mică de statură decât fetele ei. Părul ei, odinioară blond, prinsese o nuanţă argintie, şi ridurile care-i cruţaseră faţa marcau în profunzime gâtul, deasupra rochiei bleu pastel. Seducea încă, cu toţi cei şaizeci şi şapte de ani şi nu-i lipseau admiratorii. Dar nu părea dornică să se căsătorească: văduvă de zece ani, se bucura acum de o libertate totală în mişcări ca şi în alegerea cavalerilor ei servanţi. Adevărata ei pasiune

era bridge-ul. Juca de câteva ori pe săptămână cu frenezie şi-şi selecţiona cu severitate partenerii.

Chloé aşează cafeaua în faţa mamei ei în momentul când aceasta îşi scoase pudriera.

– Bleu-ul este o culoare prea rece! Ar fi trebuit să aleg rozul. Şi acest gât! Ai zice că este trompa unui elefant! Când îmi voi sfârşi cafeaua, mă voi urca s-o văd pe Jilly în rochia ei frumoasă. Dacă trebuie să plâng, cel puţin s-o fac în particular!

Închizându-şi pudriera, o băgă în geantă şi-şi luă ceaşca.

– Tu ar trebui să te măriţi! spuse ea fără nici un preambul, ignorând strâmbătura fiicei ei. Douăzeci şi cinci de ani! Întârzii prea mult, Chloé! O carieră este minunată, dar nu vrei să ai şi tu copii?

– Mă duc să-mi beau cafeaua sus...

Chloé se îndepărtă către uşă. Cunoştea această lecţie pe dinafară!

– Vei putea continua să cânţi, strigă mama sa pe tonul ascuţit care anunţă începutul unei surdităţi. Nu este bine pentru ten!

Chloé se opri, intrigată. Despre ce vorbea mama ei?

– Ce nu este bun pentru ten? Copiii sau cântecul?

– Barurile de noapte! urlă Hetty cu o voce tocmai bună să facă ţăndări geamurile.

Amuzată, Chloé se depărtă înainte de-a auzi continuarea.

Meseria ei nu fusese pe placul familiei, căreia îi era frică de oamenii pe care ea îi întâlnea şi cu o viaţă atât de diferită de a lor. Ei se culcau devreme şi se sculau când Chloé dormea încă profund. În ochii lor un bar de noapte era un loc pe care-l frecventau ceilalţi... cei pe care ei nu-i frecventau.

Chloé le explicase până la epuizare, că ea exercita o meserie respectabilă şi că lucra mult. Dar ei continuau să păstreze imaginea sordidă a cluburilor de noapte pe care şi-o făuriseră.

Şi apoi ei îi detestau muzica. Jazzul? O cacofonie discordantă! Nu prea cunoşteau nimic din muzică. Hetty avea o predilecţie pentru ariile romantice şi dulci, Dorry nu avea nici un fel de ureche şi când o auzeai cântând era un adevărat supliciu.

Chloé reuşise cu greu s-o convingă pe sora ei să-l invite pe Gil la recepţie.

– Un pianist dintr-un club de noapte? răspunsese ea îngrozită. Ce vor gândi părinţii lui Tony?

– Nu fi stupidă, Dorry. Nimeni nu va leşina la vederea lui! Nu fumează haşiş şi nici nu poartă paiete.

– Haşiş? Paiete? Oh, Chloé! De asta mă temeam! Familia lui Tony ne va judeca rău. Ei nu te cunosc şi n-aş vrea ca ei să creadă...

– Ce anume? o întrerupse ea cu un ton ameninţător.

Dorry bătuse atunci în retragere. Problemele ridicate cu ocazia căsătoriei îi erau suficiente, şi nu avea poftă să se certe cu Chloé.

– Oh! Ei bine. Adu-l, spuse ea după un moment de gândire. Sper că nu va fi ca ultimul individ pe care ni l-ai prezentat!

La aceste cuvinte faţa lui Chloé se asprise şi-i fugise tot sângele din obraji. Dorry schimbase atunci imediat subiectul! Ştia că cei cincisprezece ani care o despărţeau de sora ei mai mică nu-i dădeau toată puterea, dar avea o tendinţă supărătoare să spună orice şi

Chloé învăţase repede să-şi apere teritoriul personal contra incursiunilor ei.

– De la ce nume provine diminutivul Gil?

– Nu ştiu, nu mi-am pus niciodată întrebarea. Îl voi întreba.

Chloé îşi aduse aminte de conversaţia lor, când o văzu pe Dorry învârtindu-se prin sala de bal unde se derula recepţia. Îşi ridică ochii către Gil care ronţăia un crenvurşt-cocktail.

– De la ce nume provine diminutivul Gil?

– Nu mă mai întreba!

– Lasă-mă să ghicesc... Gilbert?

– Dacă ar fi fost adevărat!

El se uită în jurul lui.

– Aveţi o familie mare! Cea a ginerelui pare mai mică!

– Căsătorindu-se cu Jilly, Tony se căsătoreşte cu un clan întreg, râse Chloé, care în realitate, cunoştea majoritatea figurilor.

– Mireasa este superbă! spuse el admirând-o pe Jilly în tradiţionala ei rochie de mătase şi dantelă albă.

Vălul era aruncat pe spate, peste buclele blonde, degajându-i feţişoara roşie de excitaţie şi de triumf.

– Superbă! repetă Gil.

Chloé cunoştea bine această expresie: toţi bărbaţii o priveau pe Jilly astfel. Dacă părinţii ei n-ar fi răsfăţat-o, ar fi făcut-o viaţa. Deja la şcoală, fetiţa reuşea să transforme şorţul şi ciorapii albi care-i ţineau loc de uniformă în accesorii de seducţie, destinate să atragă atenţia bărbaţilor. Cu sprâncenele încruntate, Chloé o observa pe nepoata ei evoluând pe pista de dans la braţul proaspătului ei soţ, ridicând ochii spre el cu o privire provocatoare.

– Hei! de ce această strâmbătură?

Deoarece Gil îi întrerupsese cursul gândurilor, tânăra femeie îl privi cu un aer absent.

– Ce... pardon, eram la o mie de leghe de aici! Ce spuneai?

– Să dansăm! spuse el, punându-şi paharul jos.

Gil era cu un cap mai înalt decât Chloé. Când atinseră pista îşi puse bărbia pe părul ei şi o înlănţui suplu de talie.

– O să-ţi ceară să cânţi? Şi eu va trebui să cânt la pian ca să-mi plătesc masa?

– Nu cred că ei apreciază muzica noastră.

Surâzând, Chloé îi arătă muzicanţii cocoţaţi pe o estradă la celălalt capăt al camerei.

– Dar ei nu sunt răi!

Tovarăşul ei dădu din umeri.

– Dacă-ţi place această dulcegărie!

Gil era omul unei singure muzici, muzica lui şi conta printre cei mai buni pianişti de jazz din Londra. Când nu era aşezat la instrumentul lui, personalitatea lui rămânea vagă, fără contururi precise. Chiar şi părul lui părea palid, deasupra unei figuri şterse. Gil nu năştea la viaţă decât atunci când cânta. Atunci emoţia îi făcea să-i strălucească ochii ca diamantele, întregul lui corp era traversat de muzică şi oamenii îl contemplau fascinaţi. Dar îndată ce degetele lui părăseau pianul, recădea într-un fel de anonimat insipid.

Căsătoriile mă fac trist.

– Ai plâns la biserică? glumi Chloé.

– Nu, dar a trebuit să mă abţin. Aproape toate femeile strângeau în pumn o batistă. Din fericire, tu n-ai plâns. Dar nu e genul tău, nu-i aşa?

Gil se uită la ea întrebător. Lucrau deseori împreună, totuşi relaţiile lor nu

depăşiseră niciodată limitele unei prietenii călduroase. Energia de care dispunea tânărul bărbat părea să se epuizeze în melodie şi Chloé nu avea nici o atracţie fizică pentru el.

– Nu, recunoscu ea.

Chloé urmări din ochi perechea formată de sora ei şi bietul Clive, îmbrăcat cu costumul pe care-l ura atât. Acesta iubea calmul, liniştea, simpla plăcere a grădinăritului. De ce dracu se căsătorise cu Dorry, a cărei viaţă era un veşnic vârtej? Se spune că contrastele se atrag.

Tinerii căsătoriţi deveniră ţinta ei. Cât era de încântătoare Jilly! Nu era de mirare că ea îşi alesese un tânăr al cărui temperament echilibrat semăna cu acela al tatălui ei. Combinaţia părea să funcţioneze minunat. Un lucru era sigur: Tony îşi adora tânăra soţie, nu-şi dezlipea ochii de figura ei luminoasă şi Jilly era radioasă.

– De ce acest suspin?

Chloé se căzni să surâdă.

– De invidie, poate. Jilly are aerul că a câştigat luna de pe cer!

Tânăra femeie îşi aduse aminte de primele ore ale dimineţii, de temerile

iraţionale ale tinerei sale nepoate cu privire la căsătorie, teribila coincidenţă care făcuse să apară figura lui Ben Haskell pe ecranul televizorului. Închise ochii, furioasă să constate că rana nu se închisese încă...

– Să se ducă la dracu! Nu vroia să se gândească la el şi mânia o cuprinse că nu reuşise să-şi controleze emoţiile.

Nu, muzica de la orgă n-o făcuse să plângă, nici chiar când nepoata ei urcase spre altar, cu faţa voalată, la braţul tatălui ei. Dar stomacul i se înnodase şi a trebuit să-şi aplece ochii o secundă. Dorry se smiorcăise, mama lor îşi şterse nasul, o emoţie intensă cuprinsese toată asistenţa. Apoi bărbaţii şi-au dres glasul şi orga a izbucnit în accentele ei de triumf.

– Sunt ceremonii barbare, spuse Gil.

Chloé izbucni în râs.

– Căsătoriile? Da, într-adevăr, cu totul primitive. Tribul se reuneşte, iar ritualul nu trebuie să suporte nici o alterare. Nu suntem prea departe de preistorie!

Gil dădu solemn din cap. În aceeaşi clipă, într-un nor de dantelă şi frou-frou

de mătase, apăru Jill şi o strânse pe mătuşa ei la piept.

– Vino să m-ajuţi să mă schimb!

Chloé nu-şi ascunse surpriza.

– Dar... mama ta?

Dorry va fi teribil de dezamăgită. De săptămâni pregătea căsătoria fiicei ei. Ora ei sosise în sfârşit. Jill nu putea să ceară altcuiva să vină s-o ajute la îmbrăcat!

– Vreau să-ţi vorbesc, spuse Jill pe un ton presant.

Îi aruncă un surâs impersonal şi încântător lui Gil.

– Bună, încântată să vă văd. Sper că vă distraţi bine.

Gil nu era genul ei de bărbat. Fără îndoială prea rezervat, cum o confirma surâsul lui liniştit.

– Multă fericire! spuse el simplu.

Dar Chloé îi surprinse expresia călduroasă şi fu mişcată.

– Mulţumesc, spuse Jill pe acelaşi ton înainte de a o lua pe mătuşa ei cu ea.

– Vino, Chloé nu am prea mult timp şi trebuie să-ţi spun ceva.

Tânăra femeie o urmă pe nepoata ei la primul etaj unde se rezervaseră două camere, pentru ca mirii să se poată

schimba înainte de a pleca spre insulele Barbados.

Jill își scoase mai întâi voalul și-l aruncă pe pat, apoi Chloé o ajută să-și descheie rochia.

– Nu este fantastică? exclamă tânăra mireasă, în timp ce Chloé o agăța de un umăraș. O s-o transform în rochie de seară; fără mâneci, un decolteu mai adânc și va fi perfectă.

În picioare, în fața toaletei, într-un combinezon lung de mătase albă, Jill își trecu o mână prin păr, fixându-și mătușa.

– Chloé...

Aceasta împacheta cu grijă voalul în hârtie de mătase pentru a-l pune într-o valiză goală, pe care Dorry va veni s-o ia mai târziu.

– Da?

– Sunt atât de fericită! spuse brusc Jill, ridicându-și mâinile spre cer. Într-adevăr, ce mă apucase astăzi dimineață? Îl iubesc pe Tony, totul va fi bine. Dar eram atât de îngrijorată...

– Am înțeles bine. Este tot ce aveai să-mi spui?

Jill se întoarse înroșindu-se. Ea își scoase combinezonul și i-l dădu lui

Chloé, care îl aranjă împreună cu voalul.

– Trebuie să-ți spun, izbucni ea. Azi dimineață văzându-l la televizor, eu...

– Uită-l, o întrerupse imediat Chloé. El nu trebuie să-ți strice ziua căsătoriei, nu merită asta!

Din nou devenise palidă și tremura, cu spatele întors spre nepoata ei.

– Tu nu înțelegi...

– Ba da, Jilly. Regret c-am deschis acest blestemat post!

– Asta mi-a adus aminte...

Chloé își privi nepoata cu indulgență. Era atât de tânără! Nu știa să se domine... Dispoziția ei fluctua ca mareea supusă lunii neconstante. Era într-adevăr pregătită pentru căsătorie? Chloé se lăsă cuprinsă de o neliniște bruscă.

– Sunt dezolată, Jill dacă asta ți-a întunecat ziua. Îl uitaseși. Îmi pare rău c-am dat drumul la televizor...

– N-am uitat. Această poveste a rămas închisă în mine tot timpul. Am încercat să-ți vorbesc, dar sunt atât de laș... Nu găseam cuvintele.

Chloé o fixa intens.

– Jill, te simți vinovată?

N-ar fi fost nimic de mirare. Fără îndoială Jill flirtase cu el, încercase să placă, cu instinctul unei femei într-un corp de şaisprezece ani. Poate că un tribunal ar fi găsit în atitudinea ei provocatoare o explicaţie a tot ce se întâmplase după aceea. Totuşi Chloé alungase repede această idee: pe atunci Jill nu era decât un copil jucându-se de-a jocul adulţilor, fără să-l înţeleagă. Ea o iertase, dar nu-l iertase pe bărbatul care profitase de nevinovăţia ei.

– Da, spuse Jilly, cu un lung suspin de uşurare. Nu vroiam să te rănesc; am fost îngrozită când scandalul a izbucnit şi când am văzut ceea ce am făcut.

Chloé tresări.

– Uită toate astea! repetă ea.

Ea îşi dăduse toată silinţa pentru a-şi ascunde durerea, dar Jill o înţelesese.

– Au trecut trei ani. S-a terminat. Vino, trebuie să te îmbraci. Doar nu vrei ca Tony să te aştepte?

– Nu-mi vorbi ca unei fetiţe! explodă Jilly.

Cu pumnii strânşi, ea se aşează în faţa mătuşii ei.

– Nu pot pleca cu Tony atâta timp cât nu ţi-am vorbit. Mă urăsc!

Violenţa nepoatei ei o surprinse pe Chloé. Se imobiliză, cu braţul întins, în care ţinea taiorul de mătase corail, pe care tânăra fată trebuia să-l poarte pentru a pleca în voiajul de nuntă. Apoi, ca şi când ar fi ghicit, ea se dădu înapoi şi se aşeză pe pat.

– Înţelegi, nu ştiam ce să fac, începu Jilly pe tonul unei condamnate la moarte în faţa plutonului de execuţie. Nu mă gândisem că Cherry va vorbi. Era un secret între noi, şi noi îl păstram întotdeauna. În vara aceea Cherry avea un prieten cu motocicletă. Plecau împreună şi... pe cuvânt, am fost geloasă, eu nu ieşeam cu nici un băiat, mă simţeam exclusă.

Jilly nu se schimbase de atunci: rămăsese aceeaşi adolescentă cu sânii mici şi tari, cu talia fragilă, ale cărei bucle blonde aureolau o figură voluntară. Chloé o asculta cu atâta intensitate, încât tâmplele îi palpitau. Îi era greu să respire.

– Am vrut să şterg acel surâs de pe buzele lui Cherry. Era atât de mândră...

Jill inspiră profund...

– Atunci... atunci i-am spus că Ben mi-a făcut avansuri. Era atât de seducător! Cherry şi cu mine eram un pic îndrăgostite de el, eram sigură că am s-o impresionez. Şi am reuşit. La început n-a vrut să mă creadă, atunci am inventat tot felul de detalii pentru ca să mă creadă. La sfârşit era furioasă. Exact cum prevăzusem. Dar nici un moment n-am crezut că se va duce să-i spună mamei ei sau că doamna Hunt o va chema pe mama imediat pentru a o preveni. Cinstit, Chloé, n-am vrut să provoc o asemenea furtună, dar când s-a declanşat mi-a fost atât de teamă încât am continuat să mint. Mama a chemat-o pe Cherry, eu n-am avut curajul să dau înapoi în faţa ei. Şi-ar fi bătut joc de mine şi eu nu puteam suporta asta...

– Vrei să-mi spui că... toată această poveste nu era decât o minciună?

Şocul o amuţi parcă pe Chloé.

– Da...

Jilly se dăduse înapoi ca şi cum s-ar fi temut că mătuşa ei o va lovi.

– Ben nu te-a atins?

Înţelegând toată importanţa acestei mărturisiri, Chloé avu o ameţeală. Era

de necrezut! Jilly minţise! Această idee nu-i venise niciodată...

Jilly dădu din cap, cu ochii fixaţi pe figura palidă a mătuşii ei.

– Regret... Prima minciună a antrenat altele... speram că nu se va da importanţă, dar toată lumea a făcut scandal. Îţi jur, când am înţeles, era deja prea târziu.

– Prea târziu? repetă Chloé cu o voce tremurătoare. Cum asta, prea târziu? Tu l-ai acuzat pe Ben că te-a violat, l-ai tratat de mincinos când a negat, tatăl tău era gata să cheme poliţia şi acum spui că era prea târziu ca să revii asupra declaraţiilor?

– Eram cu totul depăşită, explică Jilly pe un ton care implora. Dacă n-ar fi avut loc o asemenea dramă aş fi vorbit, dar... înţelegi, n-am îndrăznit. Mama plângea, tata striga, s-ar fi spus că cerul căzuse pe capul nostru... şi n-am putut.

– Ben a spus că tu minţeai, că povestea asta era un simplu produs al imaginaţiei tale.

Închizând ochii, Chloé revăzu figura lui încordată, furia care făcea să-i strălucească ochii. Ea îi arătase dispreţul ei

şi el o fixase ca şi cum o vedea pentru prima oară. Devenise palid şi gura lui căpătase o cută amară şi aspră.

– ...şi eu nu l-am crezut...

I se făcuse pielea ca de găină. Îşi strângea atât de tare maxilarele, încât o durere îi traversă capul ca un pumnal. Când îşi deschise ochii, Jilly tresări.

– Nu mă privi aşa! Regret, Chloé, aş fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Văzând figura ta azi dimineaţă când a apărut pe ecran, mi s-a făcu rău. Trebuia să-ţi spun adevărul. Oh! am încercat deseori, am încercat să-mi fac curaj, dar... nu era niciodată momentul potrivit.

Chloé se sculă. Nepoata ei i se părea acum ca o străină. Jilly avea lacrimi în ochi, dar nu plânsese ea şi acum trei ani, ascunzându-şi faţa în mâinile care tremurau? Nimeni nu-i pusese în dubiu declaraţiile. Violentele proteste ale lui Ben nu făcuseră decât să mărească furia generală: Jilly nu minţea niciodată, i se spusese. I s-ar fi dat sfânta comuniune fără spovedanie. Era sinceră, dreaptă, plină de entuziasm. Nu era nici secretă, nici ascunsă. De ce ar fi inventat ea o asemenea oroare? Ea nici

nu îndrăznise să vorbească mai întâi părinţilor ei; prea şocată, prea neliniştită, ea se îndreptase către prietena ei. Nici un moment nu se bănuise că pasiunea lui Jilly pentru drame o condusese să inventeze incidentul în scopul de a o impresiona pe Cherry. Şi, în adevăr, chiar dacă lui Jilly îi plăcea să inventeze şi să exagereze, ea nu minţea niciodată. Simplul fapt că se arătase discretă şi ezitantă fusese în favoarea ei.

Înainte de a pleca, Ben le aruncase o privire de gheaţă. Chloé o luase drept cea mai mare îndrăzneală.

– Dacă aş fi în locul vostru, aş supraveghea-o; o să vă dea mult de furcă.

Mai adăugase şi insulta la crimă. Chloé înţelegea acum însă sensul cuvintelor lui. Clive îl urmase până la uşă, ameninţându-l cu poliţia dacă va îndrăzni să mai revină.

– Fiţi fără grijă, nu mă veţi mai revedea, răspunsese sec tânărul bărbat.

Uşa se trântise. Clive se reîntorsese, făcând gestul lui Pilat din Pont.

– S-a terminat!

Jilly plângând, el o luase în braţe.

– Biata mea fetiţă...

Plângea şi acum.

– Spune-mi că mă ierți, Chloé! Trebuia să-ți vorbesc, altfel căsătoria mea n-ar fi fost decât o minciună.

Își ridică figura plină de lacrimi.

– Înțelegi, nu-i așa, Chloé? implora ea cu gura tremurând.

Chloé o fixa cu o privire goală.

– Chloé, spune ceva!

Deoarece vocea i se frânse, avansă cu un pas.

– Dacă înțeleg? Nu, Jilly, nu înțeleg deloc, declară încet mătușa ei. Dar pentru moment trebuie să te întorci. Tony te așteaptă. Șterge-ți ochii și caută să ai un aer normal. Dumnezeu știe ce înseamnă asta pentru tine.

Jilly răspunse cu un hohot de plâns.

– O să-i spun mamei tale să urce.

Părăsind camera, Chloé avea impresia că avea rău de mare, ca și cum, rămasă multă vreme pe un vapor, ar fi fost incapabilă se se orienteze pe pământ. Genunchii o lăsau, se clătină. Din fericire, balustrada îi oferi un sprijin solid.

În acel moment Dorry apăru pe scară.

– Jilly nu este gata?

Chloé reuși să spună, cu o voce clară:

– Ai face bine să te duci să-i vorbești.

– Ce se întâmplă? strigă Dorry. I s-a întîmplat ceva fetiței mele!

Fără să aștepte răspunsul, ea trecu pe lângă Chloé și se repezi în cameră. Chloé continuă să coboare. Jilly îi va povesti mamei ceea ce îi spusese ei?

Jos, gălăgia recepției o lovi ca o tornadă. Nu, nu putea să-i înfrunte, în special pe mama ei. Hetty ar fi ghicit imediat, ea ghicea întotdeauna ceea ce se încerca să i se ascundă.

Fără să se gândească, Chloé părăsi hotelul. Afară, răceala o surprinse. Nu avea mantou și rochia ei roz era prea subțire...

Cum a putut Jilly să se comporte astfel? Auzind-o pe Cherry, aveai impresia că Ben aproape că o violase pe față. Dar când părinții ei căutaseră să afle ce se petrecuse exact, ea își acoperise fața plângând. Biata Jilly! iată ce gândiseră. Și ei îl copleșiseră pe Ben cu disprețul lor! L-au crezut vinovat, înainte chiar ca el să deschidă gura. Ben era străinul... familia Tyrell formase întotdeauna o familie unită și ei își strânseseră rândurile împotriva lui.

Cât suferise probabil! Ben se întorsese către Chloé, singurul lui refugiu. Dar şi ea l-a condamnat, scunzându-şi durerea sub o mască de gheaţă.

În mintea ei se buluciseră o grămadă de emoţii: gelozie feminină, nesiguranţă în propria ei forţă de seducţie... Jilly era atât de drăguţă, chiar la şaisprezece ani, cu ochii ei albaştri atrăgători prin nevinovăţie, cu gura ei senzuală... Natural, în acel timp Chloé nu şi-ar fi recunoscut gelozia. Nu, o astfel de idee ar fi fost umilitoare. Dar ştia că nu poseda atracţia lui Jilly, că aparenţa ei rezervată nu suscita dorinţa, ca alura provocatoare a nepoatei ei. Dacă Jilly era un copil, era totodată şi femeie... Da, Chloé nu simţise decât ura împărtăşită şi de restul familiei...

Se opri în faţa maşinii ei, surprinsă de a se afla aici. Puţin îi păsa de Gil şi de ceilalţi! Nu-şi reamintea că se îndreptase spre parking, dar nu ştia ce va face acum.

Degetele ei căutară cheia tremurând. După ce deschise portiera intră în maşină. Îi era atât de frig încât luă haina veche de piele lăsată pe scaunul

din spate. După ce se îmbrăcă demară brusc, făcând să scrâşnească pneurile pe pietriş.

Mărturisirea lui Jilly îi produsese o stare de şoc. Ce efect va avea asupra restului familiei? I se vor găsi desigur scuze, dar ei, îi venea greu s-o ierte. Jilly nu ezitase să murdărească onoarea unui bărbat, să distrugă fericirea lui Chloé, să-i aducă pe părinţii ei la disperare. Şi de ce? Pentru a nu se face de râs în faţa unei camarade de clasă!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât această poveste îi făcea greaţă. Îi era teamă. Credea că o cunoaşte pe Jilly în profunzime, şi acum, se îndoia de ea însăşi, de propria ei judecată. Jilly lansase o bombă... şi dezastrul nu făcea decât să înceapă.

Chloé se opri la un stop pe care-l fixă fără să-l vadă. Când lumina se făcu verde ea redemară ca un automat.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Ben, decât în această dimineaţă, pe ecranul televizorului. De câte ori se gândea la el, o făcea cu o strângere de inimă: el o rănise profund.

Chloé încetini: Ben era nevinovat! Jilly era vinovata! Trebuia acum să revină cu trei ani în urmă: nepoata ei dezvăluise un aspect de necrezut despre Ben, pentru ca acum să-i răstoarne imaginea. Ea trebuia să șteargă acești ani de suferință și să-l regăsească pe bărbatul pe care-l iubea, așa cum era înainte de această odioasă minciună.

Dar la ce bun? Ben ieșise din viața ei, nu-l va mai vedea. Chiar dacă întâmplarea îi va aduce pe același drum, el va refuza să-i vorbească. Era prea târziu ca să se scuze, ca să-i explice, să-și recunoască greșeala...

Degetele ei se crispară pe volan: prea târziu? Nu era oare expresia pe care Jilly o întrebuințase mai adineauri? După ce o refuzase cu violență, iată că acum o întrebuința pe ea! Dar era un pretext fals: susținându-și nepoata contra lui Ben, ea era la fel de vinovată. Nu avusese el oare dreptul ca Chloé să-l asculte pe el, să-l creadă și să-l susțină? Or, ea îl trădase. Ea îl iubea pe Ben cu pasiune și totuși... ea înghițise povestea lui Jilly, ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva din partea lui.

Pasiunea ei pentru Ben fusese prea violentă, amestecată cu teama irațională de a-l pierde în orice moment. Dragostea lor i se părea prea frumoasă pentru a fi adevărată. Și apoi, se cunoșteau atât de puțin! El venise la clubul de noapte unde ea lucra, întovărășit de o jumătate de duzină de persoane și se instalase la o masă aproape de scenă. Chloé îl remarcase imediat: putea să nu fie remarcat un bărbat ca Ben? El o fixase tot timpul ca și când ar fi cunoscut-o dintotdeauna, cu capul aureolat de fumul albăstrui al țigării. De câte ori privirea lor se întâlnea, pământul părea că-i fuge de sub picioare. A fost deci o surpriză când îl regăsi a doua seară, așezat la aceeași masă. De data asta era singur și-i trimise un mesaj invitând-o să cineze cu el după spectacol.

Chloé era deja îndrăgostită de el. Când reușea să gândească clar, ideea acestui străin care-i părea totuși atât de familiar o îngrozea...

Deodată, ieșind din noianul ei de amintiri, Chloé privi în jurul ei clipind din ochi: condusese la întâmplare, ca și cum mașina era fixată pe un pilot

automat. Spre surpriza ei, observă că se afla în strada Mayfair unde locuia Ben. În timp ce fixa casa lui fără să miște, un claxon nerăbdător se făcu auzit. Chloé se grăbi atunci să se gareze într-un loc liber în fața casei albe pe care o cunoștea atât de bine.

Știuse chiar de la început care-i va fi destinația? De ce să se mintă? După mărturisirea lui Jilly, simțise nevoia disperată să-l revadă pe Ben, să-i vorbească, să-i ceară iertare.

Ce va răspunde el? Trei ani este mult, trecuse multă apă pe sub poduri. Și dacă se însurase? Această idee o îngrozea. Nu putea să creadă. Se mutase poate, sau, mai simplu, o uitase. Dacă îi va explica, el va avea chef s-o asculte?

Inima-i bătea să se rupă: avea chef să-l revadă... o slăbiciune ciudată o apucase, la fel de puternică ca și dragostea sfâșietoare pe care i-o purta lui Ben...

Chloé visase întotdeauna la o dragoste calmă... nu avea picioarele solid înfipte în pământ? Dar să-l iubească pe Ben era ca și când ai conduce o mașină puternică pe care n-o poți stă-

pâni, ale cărei frâne nu mai răspund... Avusese sentimentul că alerga spre dezastru. Și, pentru că se îndrăgostise nebunește de un misterios străin, ea nu putuse să spună cu siguranță dacă era sau nu vinovat de ceea ce-l acuza Jilly.

Rămase un timp îndelungat cu ochii fixați pe casă, incapabilă să ia o decizie. Tocmai vroia să plece, când ușa se deschise.

CAPITOLUL 2

Doi bărbaţi apăruseră pe peron. Unul era foarte bătrân, purta un palton cu guler de astrahan. Vântul îi ridica părul alb. Celălalt era Ben, şi Chloé îl fixa cu atâta intensitate încât nici nu se putea gândi că el o va putea remarca.

O grămadă de mici detalii se schimbaseră: părul îi era mai scurt, figura îi era slăbită. Maxilarele lui, mai pătrate, căpătaseră o expresie mai determinată, sprâncenele lui desenau o linie severă deasupra unei priviri albastre de gheaţă. Ben dăduse întotdeauna impresia unei adevărate forţe; acum ea se asprise, imprimând fiecărei trăsături un caracter neîndurător.

Chloé îşi încruntă sprâncenele şi se înfundă mai bine în scaun. Nu vroia să fie văzută. Dacă l-ar fi întâlnit acum pe acest bărbat, ar mai fi vrut să-l cunoas-

că? Cel de care-şi amintea avea o fire caldă, nu această aroganţă strivitoare!

Tânăra femeie întoarse din nou capul către cei doi bărbaţi care coborau acum scările. O limuzină era garată de-a lungul trotuarului, în faţa casei. Un şofer în livrea verde închis ieşi pentru a deschide portiera.

Urmă o pauză. Bătrânul îi vorbea lui Ben agitat; acesta dădea din când în când din cap. Chloé nu întâlnise niciodată vreun membru al familiei Haskell, dar văzuse fotografii ici şi colo la Ben. Crezu că-l recunoaşte pe tatăl lui. Părea mic de statură, dar vârsta îi încovoiase umerii şi-şi apleca capul alb. Cât de fragil părea sub paltonul greu! Chloé avu impresia că Ben, discret, era gata să-l susţină dacă s-ar fi clătinat. Totuşi, mândria cizelată pe figura fiului găsea un ecou în trăsăturile austere ale tatălui care părea să respingă în tăcere orice ajutor al celui mai tânăr şi se ţinea ferm de capota maşinii.

La un moment dat Ben îşi ridică capul şi privi în jurul lui fără să înceteze să asculte. Cu o mână îşi aşeză la loc o şuviţă de păr ridicată de vânt, apoi privirea lui trecu repede peste maşina

lui Chloé, fără a se opri. Apoi, brusc, reveni. Chloé, cu obrajii în flăcări, îşi întoarse capul. Apucată de un tremur nervos, complet descumpănită, puse motorul în funcţiune, abia conştientă de gestul ei. Un singur lucru conta: să plece imediat.

O secundă mai târziu, demară fără să verifice dacă vreun vehicul nu venea în spatele ei. Un urlet de pneuri pe asfalt, un claxon asurzitor şi o maşină opri brusc. În efortul lui pentru a o evita pe cea a lui Chloé, şoferul fusese gata să intre în coliziune cu limuzina.

– Tâmpito! strigă omul scoţându-şi capul pe geam. Ai fi putut să ne omori. La ce-ţi slujeşte retrovizorul?

Stacojie, Chloé se dădu înapoi cu prudenţă, căci nu putea să avanseze fără să zgârie aripa celuilalt vehicul. Revărsându-şi în continuare insultele, şoferul îşi continuă drumul, cu un gest grosolan la trecere. Cu capul plecat, Chloé îl privi cu coada ochiului, nerăspunzând nimic.

Incidentul nu-i putuse scăpa lui Ben şi nu mai îndrăznea să se uite în direcţia limuzinei. Motorul încă mergea: îşi reluă volanul, verificând de data asta

dacă nu se vedea nici un vehicul. Drumul era liber, dar, înainte de a-şi schiţa manevra, o mână trecu prin geamul deschis, opri motorul şi smulse cheia din contact.

– Ieşi!

Aplecat spre ea, Ben îşi aruncase ordinul printre dinţi.

De cealaltă parte a străzii, limuzina se îndepărta. O faţă se desenă în geamul din spate, apoi limuzina acceleră şi se îndepărtă.

– Eu...

Cu gâtul uscat, Chloé nu putu spune nimic. Tremura din cap până-n picioare.

– Dacă pleci acum, riști un accident, declară Ben sec.

Deschizând portiera, îi desprinse centura de siguranţă. Tânăra femeie se retrase pe scaunul ei, ca şi cum contactul lui o arsese, dar el o apucă de braţ, trăgând-o de pe scaun cu violenţă.

Afară, îl sfidă. Panica amestecată cu furia îi opreau respiraţia.

– Nu mă trage aşa! strigă ea.

Mânia ei se dublă. Ar fi vrut atât de mult să pară calmă, indiferentă! În prezenţa lui Ben îi era cu totul imposibil! Cu indiferent cine şi în oricare altă

situaţie, reuşea întotdeauna să-şi păstreze sângele rece, dar el avea darul s-o tulbure.

Fără să-i dea drumul, Ben ridică geamul, trânti portiera, întoarse cheia în broască şi i-o dădu. După aceea se îndreptă spre casă, trăgând-o după el, în ciuda protestelor ei.

– Lasă-mă în pace!

Chloé parcă şi uitase de ce venise aici. Începuse să regrete că venise; Ben nu mai era acelaşi om. La ce bun să-i spună că Jilly îşi mărturisise minciuna? Că Chloé ştia adevărul sau nu, asta nu schimba nimic pentru el!

– Ai nevoie de un întăritor!

– Nu vreau! Sunt grăbită, eu... n-am timp. Dă-mi drumul! Pătrunseră în hol. Spre deosebire de proprietarul lui, acesta nu se schimbase. Recunoştea tonurile de bleu şi roşu închis ale covorului, satenul pereţilor, patina lucitoare a fotoliilor şi a mesei de acaju unde se afla un buchet de flori de câmp cu parfum proaspăt, curios de nostalgic.

Ben nu-i lăsă mâna decât după ce închise uşa. O femeie în rochie neagră se apropie ezitând. Scoţând haina lui Chloé, stăpânul i-o întinse servitoarei

care o duse după ce aruncă o privire intrigată necunoscutei cu obrazul înflăcărat.

Ben o luă de cot. De data asta Chloé nu mai protestă şi-l urmă docilă până în camera ale cărei ferestre dădeau în stradă. Uşa se închise. Ben se îndreptă spre un rând de sticle aranjate pe o masă, de-a lungul peretelui.

– Aşează-te, spuse el luând un pahar.

Chloé se îndreptă încet către un divan de culoare crem. Observă atunci că salonul suferise o schimbare completă de la ultima ei vizită: Ben îl redecorase cu tonuri mai subtile, mai calme, mai dulci. Pereţii erau tapisaţi cu mătase roz delicată, şi pe unul din ei se detaşa portretul elisabetan al unei femei într-o rochie de culoarea prunei, cu privirea mândră, care parcă dorea să ţină spectatorul la distanţă. Dar Chloé îşi reamintea pendula veche, decorată cu scene rustice.

După ce se aşeză, Ben îi întinse paharul.

– Puţin coniac...

Chloé îl luă cu reţinere.

– Ai fi putut provoca un accident serios.

Îşi umpluse şi el un pahar şi se aşeză pe divan, la distanţă mare de tânăra femeie.

Aceasta îşi aplecă ochii spre pahar, umezindu-şi buzele... Cu ce să înceapă? Nu-i veneau cuvintele. Ca şi Jilly, adineauri, sentimentul de vinovăţie îi lipea limba de cerul gurii.

– Ce făceai acolo? o întrebă deodată Ben.

Chloé respiră adânc.

– Doream să te văd, să-ţi vorbesc...

În capul ei domnea o astfel de confuzie, încât trebui să se întrerupă, cu degetele crispate pe pahar.

– Despre ce anume? întrebă Ben cu nerăbdare.

Asprimea lui acţionă ca un ac.

– Jilly a recunoscut că a minţit. O spusese. Uşurată, Chloé avu un sentiment de destindere imediată. Restul va fi mai uşor, scuzele, remuşcările... Dar înainte ca ea să mai spună ceva, Ben izbucni într-un râs cinic.

– De ce a aşteptat atâta timp?

Incapabilă să-l privească, Chloé începu să se bâlbâie.

– Eu... eu nu ştiu cum să-ţi spun că regret... ai toate drepturile să te simţi furios...

– Mulţumesc, răspunse el laconic.

Ea îşi ridică ochii, disperată, dar îi lăsă imediat în jos, speriată de expresia tânărului bărbat.

– Am venit imediat, fără să mă gândesc. Jilly mi-a spus chiar acum adevărul... Eram îngrozită, trebuia să ştii că mi-a mărturisit totul...

Tăcu. Ce sperase? Ben era cuprins de o mânie rece, nici o vorbă nu-l putea linişti.

Pentru el nu era nici o surpriză, întrucât se ştia dintotdeauna nevinovat. Şi apoi, de ce s-ar bucura că era acum curat în faţa lui Chloé şi a familiei ei?

– Bea! comandă el.

Ea ascultă, mai ales pentru că gestul îi dădea siguranţă şi pentru că nu avea decât o dorinţă: să scape de privirea lui ostilă şi de gheaţă.

Ben îşi ridică la rândul lui paharul, îl goli şi-l puse pe masă. Zgomotul sec o făcu să tresară pe Chloé. După o a doua înghiţitură neliniştea ei se mai risipi.

– Înţeleg că scuzele mele sunt inutile, dar mă simţeam datoare să ţi le transmit atât pentru Jilly, pentru mine cât şi pentru familia mea.

Jilly vorbise desigur mamei ei. În caz contrar, ea îşi va închipui că Chloé o va face în locul ei. Dorry va deveni isterică. ... Biata Dorry! Pentru ea şi soţul ei şocul va fi mai puternic. Ei erau legaţi de Jilly; să descopere că fata lor îi minţise într-o împrejurare atât de gravă, îi va duce la disperare.

Cu paharul gol în mână, Chloé ţinea capul plecat. După un minut Ben schiţă o mişcare şi ea îşi aruncă o privire laterală: tânărul îi smulse paharul şi-l puse în mod brutal pe masă. Tăcerea care urmă încărcă cu electricitate camera.

– La ce te aştepţi? o întrebă el. Ca totul să fie uitat, iertat? Regret, n-am nici un chef. Acum trei ani nepoata ta m-a acuzat c-am violat-o...

– Nu... protestă Chloé.

– Întoarce-o cum vrei. Ea m-a acuzat de un act pe care nu l-am făcut. Nu m-ai întrebat dacă era adevărat. N-ai pus nici un moment cuvintele ei în dubiu, m-ai condamnat fără să mă

asculţi. Până la sfârşit am aşteptat să te întorci spre mine, să mă întrebi, dar n-ai făcut-o. Mă judecaseşi deja, eram vinovat chiar înainte de a ajunge la voi. Şi când am intrat, m-ai primit cu o privire plină de ură.

Deoarece el se sculase, Chloé se retrase din instinct. Respira cu greutate.

– Azi, nimic nu s-a schimbat. Ai venit să-mi spui că Jilly a minţit, dar nu cauţi să m-asculţi... Şi de data asta o asculţi pe ea, ceea ce vreau eu să spun n-are nici o importanţă. Nu mă interesează scuzele tale. Dumnezeu ştie de ce ţi-ai dat osteneala să vii.

Chloé păru gata să răspundă, dar Ben se aplecă spre ea. Emana din corpul lui rigid o impresie de sălbăticie care ştergea lustrul de civilizaţie dat de costumul gri cu tăietura impecabilă. Furia lui într-o încăpere atât de elegantă părea deplasată.

Ce ironie a sorţii! Cu trei ani în urmă ea era cea care-l acuza, acum situaţia se schimbase. Îi venea să intre sub pământ...

– Am ştiut întotdeauna că eram nevinovat. Scuzele politicoase nu vor şterge niciodată ceea ce s-a întâmplat.

– Iartă-mă! spuse ea ridicându-se.

Dar evenimentele petrecute în aceste ultime ore, combinate cu alcoolul, o slăbiseră, astfel că ea se clătină. Imediat Ben veni în ajutorul ei, luând-o de talie. Chloé îndrăzni în sfârşit să-l privească: părul negru şi lucios a cărui amintire o păstrase era amestecat cu fire argintii; ochii albaştri, altădată plini de viaţă şi de căldură când o priveau, se transformaseră în blocuri de gheaţă. Când privirea ei îi întâlni ochii, o pătrunse un lung tremur şi simţi că se pierde. Ce se întâmplase cu omul pe care-l iubise atâta, omul liniştit, a cărui energie implacabilă se schima în tandreţe de îndată ce-i surâdea? Deveniseră străini unul celuilalt.

– Iartă-mă, Ben, repetă ea cu o voce slabă.

– Ai mai spus-o.

Erau încă foarte aproape unul de altul, îi separau abia câţiva centimetri. Dar parcă îi despărţea o lume. Chloé nu-şi găsea nici un refugiu: îi înţelegea mânia şi îi era frică.

– Credeam c-o cunosc bine pe Jilly. Nici un moment nu mi-am imaginat că inventa totul. Niciodată nu acţionase

astfel; lui Jilly i-a plăcut întotdeauna să brodeze, să exagereze, dar nu minţise niciodată într-adevăr. De ce aş fi fost de partea ta şi nu a propriei mele nepoate?

– De ce, într-adevăr? răspunse el. Doar pentru că pretindeai că mă iubeşti...

Lui Chloé i se păru că se goleşte de sânge. Fiecare din cuvintele lui erau ca o lovitură de pumnal. Tremurând, ea îşi lăsă ochii în jos şi genele ei desenară un evantai pe obrajii palizi.

– Dar mi se pare că este un obicei în familia voastră de a spune orice! adăugă Ben, ca pentru a prelungi supliciul.

Ce să răspunzi la aceasta? Nu-i rămânea decât să plece pentru a suferi în continuare. Unde de ură traversau camera... Totuşi, ce sperase ea oare? Îl rănise profund pe Ben, dorinţa lui de răzbunare era naturală. Ben avea dreptate: numai Dumnezeu ştia de ce venise...

– Nu-mi dau seama de ce ai venit, spuse el din nou, ca şi când îi citea gândurile.

– Trebuia... Îţi eram datoare...

Acum el o dispreţuia. Dar ea se dispreţuia şi mai mult. Desigur, ea îl

crezuse vinovat pentru că ea era geloasă, deoarece îi era teamă că mai devreme sau mai târziu el o va părăsi, că va înceta s-o mai dorească. Dar nici un raţionament nu stătea în picioare. Ea nu se îndoise de Jilly, iar Jilly o minţise. Mânia lui Ben nu se îndrepta împotriva tinerei fete, ci împotriva lui Chloé, şi violenţa lui actuală avea aceeaşi intensitate ca dragostea trecută. Din păcate, nu înţelesese decât acum. Teama că Ben n-o iubea o chinuia mereu şi ea fusese cea care pusese capăt dragostei lor...

– Trebuie să plec, spuse ea aruncându-i o privire rapidă.

Cu faţa încordată, Ben o fixă îndelung. Gura lui devenise o linie subţire; cu nările dilatate, el respira cu zgomot. Furia îi descompunea în continuare trăsăturile, dar în clipa acestei scurte priviri Chloé crezu că ghiceşte altceva: Ben îşi controla cu greu altă emoţie. Exista în ochii lui o flacără a cărui arsură o simţea.

– Ai slăbit, spuse el brusc.

– Într-adevăr? Poate...

Chloé nu dădea atenţie banalităţii schimburilor de cuvinte, ea căuta să

afle ce însemna această flacără şi lupta contra tremurului care-i cuprinsese fiinţa şi care o speria.

– Mai cânţi?

– Da... Te-am văzut azi dimineaţă, la televizor. Azi dimineaţă... I se părea că nu trecuseră doar câteva ore, ci zile şi zile întregi. Atâtea lucruri se întâmplaseră! Se temuse ca apariţia lui Ben la televizor să nu afecteze fericirea lui Jilly! Un surâs amar i se imprimă pe buze.

– Ce este atât de comic? întrebă Ben cu o astfel de mânie încât tânăra femeie tresări.

– Nimic! Nimic! Regret. Este inutil, o ştiu, dar ce pot să mai spun?

Ben nu răspunse. Ea se îndreptă atunci spre uşă şi ieşi, întrebându-se unde-i era haina veche. Servitoarea apăru imediat, îi întinse haina cu acea expresie neutră care spunea mult despre ceea ce gândea.

– Mulţumesc.

În timp ce servitoarea o ajuta să se îmbrace, Ben apăru în prag.

– La revedere, spuse ea înainte de a se grăbi spre ieşire.

Cu trei ani în urmă ea nu-i spusese la revedere. Îl privise doar plecând în tăcere. Acum, ea era cea care pleca şi el care tăcea, ca într-un straniu dans cu începutul, unde mişcările răspundeau ca un ecou.

Uşa se trânti în spatele lui Chloé. Ea se sui imediat în maşină şi demară, întrebându-se dacă Ben o privea prin fereastră. Oricum ea nu vedea nimic, nici o mişcare a perdelelor. Se sfârşise...

Se sfârşise cu trei ani în urmă, dar pe atunci ea îi spusese adio din fundul inimii, cu siguranţă că nu-l va mai revedea. Cum şi-ar fi putut ea imagina, în acea zi teribilă când el părăsise casa lui Dorry, că, mult timp după aceea, rolurile se vor inversa?

Dar ce însemna această privire arzătoare? Amintirea ei o cutremura... Era mânie, ce altceva? Emoţiile când sunt violente se aseamănă toate. Privirea lui Ben ardea de mânie şi era nebună să-şi închipuie că acea flacără pasionată putea să ascundă altceva...

Chloé intră în apartamentul ei care se găsea la doi paşi de Tate Gallery, pe o stradă liniştită, unde casele victo-

riene, prea mari pentru familiile moderne, fuseseră împărţite, fără să-şi fi pierdut proporţiile spaţioase. Tânăra femeie îşi decorase ea însăşi cele trei camere, care, cu tot farmecul lor evident, nu-i lipseau când trebuia să plece în turneu, câteodată câteva săptămâni. Era un loc de trecere, pe care îl încălzea doar o masă din lemn de trandafir care aparţinuse unei stră-străbunici, un birou descoperit la un anticar şi propria ei colecţie de cărţi, de discuri şi de casete. Dacă corpul ei venea să-şi găsească odihna aici, gândul ei era mereu îndreptat spre alte orizonturi.

Prin fereastră se întrezărea sclipirea gri-bleu a fluviului. Deseori, dimineaţa, când oraşul dormea încă, îi plăcea să se plimbe de-a lungul cheiului. La vederea apei, o cuprindea o anumită nostalgie: ar fi vrut să urmeze cursul râului, să se lase dusă de el până la mare... libertatea...

Imediat ce intră, Chloé pregăti cafea. În momentul când vru să se aşeze cu o ceaşcă în mână, sună telefonul. Era Gil. Părea supărat.

– Unde ai plecat? o întrebă el.

Timp de o secundă, Chloé nu ştiu ce să răspundă. Îl părăsise pur şi simplu pe prietenul ei.

– Iartă-mă, Gil...

– Ce s-a întâmplat? De obicei mireasa o întinde! Am aşteptat cel puţin o oră înainte de a înţelege că nu vei mai veni!

– S-a întâmplat ceva.

– Bineînţeles... De ce nu m-ai prevenit? Era atât de grav?

Acum Gil nu-şi ascundea iritarea.

– Da, răspunse ea. Am avut un şoc. Dar regret că te-am părăsit fără nici un cuvânt. Am fost grosolană.

Gil mormăi ceva.

– Bine, te iert.

Urmă o pauză.

– Ce şoc? reluă el. Este nostim: şi sora ta părea aproape isterică. Am întrebat-o unde erai şi s-a uitat la mine ca şi cum mă vedea pentru prima oară, apoi a fugit gemând.

– Biata Dorry!

Chloé suspină.

– Nu pot să vorbesc, spuse ea.

N-avusese forţa să i se destăinuiască în adevăr lui Ben. Atâtea imagini dure-

roase se întretăiau în mintea ei... Cum ar putea să le povestească unui străin?

– Aveam dreptate: nimic nu este mai deprimant decât o căsătorie!

Chloé nu se putu împiedica să râdă. Jilly nu va înceta niciodată să o uluiască! Să-şi aleagă tocmai ziua căsătoriei pentru a face o destăinuire atât de răsunătoare! Totuşi, gândindu-se bine, era ocazia ideală: pleca în voiaj de nuntă pentru trei săptămâni; până la întoarcere, primul şoc ar fi trecut. Desigur, Jilly era o şmecheră: în faţa unei situaţii delicate ea a reuşit să se protejeze şi să întoarcă un episod dramatic în avantajul ei.

Gil ridică din sprâncene.

– Ce este atât de comic?

– Nimic, într-adevăr. Trebuie să te las. Pe luni, Gil. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles, aprobă tânărul bărbat. Repetiţiile încep la ora unsprezece.

Chloé cânta în clubul de noapte unde Gil cânta majoritatea timpului. Peste cincisprezece zile, dată la care se termina contractul, ea îşi va lua câteva săptămâni de vacanţă binemeritată, înaintea primăverii. Zilele frumoase aduceau întotdeauna un surplus de lu-

cru. De ani de zile nu-şi luase vacanţă vara.

– Sunt sigură că Annie şi cu tine veţi avea un enorm succes! adăugă Chloé.

În seara aceea, Chloé nu lucra. Ea rugase să fie înlocuită pentru a putea asista la supeul de după căsătorie.

– Desigur, spuse Gil vesel. Este formidabilă, într-adevăr!

După ce a închis, Chloé îşi luă o altă ceaşcă de cafea şi se instală în faţa televizorului. Actualităţile o ajutară să nu se mai gândească la Ben, dar telefonul sună din nou.

De data asta era Dorry. Părea disperată.

– Unde ai fost? strigă ea.

Dar înainte ca Chloé să-i poată răspunde, Dorry explodă.

– Niciodată n-am crezut că Jilly îmi va face una ca asta!

– Să-ţi facă asta! exclamă Chloé.

Ironia scăpă surorii ei.

– Nu pot să cred! Cum a putut minţi astfel? N-o să dorm la noapte! De ce a ales acest moment să ne spună, când eram cu toţii atât de fericiţi? Şi-a stricat propria ei căsătorie! De când aşteptam această zi! De ce mi-a făcut asta!? Clive

refuză să-mi vorbească. Ca şi cum ar fi greşeala mea! Cum aş fi putut să ghicesc că Jilly minţea? I-am spus: de ce n-ai ghicit tu? De ce este greşeala mea? El declară că-i este ruşine, că era gata să cheme poliţia! Ne-am fi făcut de râs, dacă Jilly ar fi declarat toate acestea în faţa unui tribunal! Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a ieşit din cadrul familiei...

Dorry îşi reluă respiraţia. Chloé crezu c-a terminat, dar ea izbucni din nou.

– Îţi dai seama! Am crezut că înnebunesc. Te-am sunat ore întregi, eram neliniştiţi în privinţa ta! Bineînţeles că erai tulburată, dar de ce n-ai spus că pleci?

– M-am dus la Ben Haskell.

Dorry nici nu-i menţionase numele. Doar problema ei o interesa. Dar avu decenţa să pară jenată.

– Oh, Dumnezeule! Ce i-ai spus?

– Ce i-am spus, Dorry? Acum trei ani l-am acuzat c-a agresat o adolescentă şi acum descoperim că era o minciună. Nu te gândeşti că-i eram datori nişte scuze?

La celălalt capăt al firului, sora ei emise un bombănit.

– Da, desigur. Clive crede că trebuie să facem ceva, să-i scriem sau... în sfârşit, este un lucru atât de delicat. Cum va reacţiona el? Asta i-am spus lui Clive: „Dacă ne recunoaştem vina, riscăm să ne dea pe mâna justiţiei..."

– Dorry! i-o tăie cu asprime Chloé. Pentru numele lui Dumnezeu. Dar la ce bun s-o faci să raţioneze? Ea reacţiona cu egoismul ei obişnuit. Ea se neliniştea din cauza consecinţelor mărturisirii fiicei ei, dar ce o interesa înainte de toate, era să-şi protejeze familia.

– El este mai bogat decât noi. Ar putea angaja un avocat. Adu-ţi aminte cât era de furios! Desigur, Jilly a minţit, dar nu-şi dădea seama. Dacă ai fi văzut-o, drăguţa de ea, era cu totul tulburată...

Chloé suspină.

– Ben n-o să ne intenteze nici un proces.

După o pauză reluă, nu fără ironie.

– Jilly a ajuns la timp la aeroport?

În realitate nimic n-ar fi împiedicat-o să-şi ia avionul. Dacă trebuiau plătite oalele sparte, ea lăsa altora această grijă.

– Oh, da! răspunse Dorry, căreia îi scăpase ironia. Clivé i-a condus pe amândoi.

– Ei bine, este acum rândul lui Tony să se descurce cu ea. Chloé nu-l invidia pe tânărul bărbat! Jilly fusese stricată de părinţii ei, mai ales de Dorry.

– Sunt obosită, spuse ea, în speranţa de a pune capăt acestei conversaţii. Aş vrea să mă culc devreme.

– Nu este aşa de târziu! protestă slab sora ei. Ea avea nevoie de un zid pentru ca să se lamenteze, dar Chloé refuza acest rol. Propriile ei probleme îi ajungeau.

– Iartă-mă, sunt moartă! spuse ea şi închise. Dar nu se culcă imediat. Ascultă puţină muzică, un blues plângăreţ cu accente melancolice, cu clarinete gemând ca pisicile, noaptea pe acoperişuri. Bucata îi plăcea, ea o puse din nou şi din nou; era mai uşor decât să plângi. Chloé nu plângea. Slăbiciunea îi repugna şi simţi că o cuprinde panica dându-şi seama că-şi pierdea controlul, că emoţiile scăpau controlului...

Duminică se sculă foarte târziu, cu o durere de cap groaznică. Bău un suc de

portocale şi mâncă două felii de pâine prăjită, apoi se plimbă puţin pentru a-şi reveni.

În cursul după-amiezii se duse la ţară, luă ceaiul într-un han şi reveni pe înserat.

Seara, după ce se uită la televizor timp de o oră, se culcă devreme.

Se sculă a doua zi de dimineaţă refăcută după cele nouă ore de somn reparator.

Chloé îşi urma scrupulos programul, bine stabilit: o jumătate de oră de gimnastică pentru a-şi păstra un trup subţire, urmat de exerciţii vocale. Un corp sănătos dă o voce sănătoasă şi plămânii ei scoteau sunetele mai pline după câteva minute de mlădiere fizică şi de exerciţii respiratorii.

La ora unsprezece era la Clubul de noapte unde Gil o aştepta pentru repetiţii. Acesta o întrebă din nou despre misterioasele evenimente care îl privaseră de prezenţa ei în seara căsătoriei, dar ea reuşi să îndepărteze întrebările.

După două ore de lucru, Gil o invită să mănânce într-un restaurant apropiat, specializat în bucătărie vegetariană. Chloé optă pentru o salată de fructe

cu nuci, dar nu reuşi s-o termine. Gil îi aruncă o privire plină de grijă terminând budinca lui de vinete à la Provençale.

– Nu prea eşti în formă. Spune-mi, Chloé, ce se întâmplă?

– Nu mi-e foame. Eşti satisfăcut?

– Nu, mormăi el. Ceva nu merge. În cazul când n-ai remarcat, ochii tăi sunt îngrozitor de încercănaţi.

– Vocea mea este perfectă. Asta contează.

– Este necesar de mai mult pentru a atrage atenţia spectatorilor.

Gil avea dreptate. Pasiunea interioară a cântăreţei îi făcea faima.

– Voi avea mai mult, declară ea, ca pentru a se convinge ea însăşi. Vei vedea, în seara asta.

Câteodată, când emoţiile îi erau puternice, ea comunica acest lucru muzicii ei. Durerea ei se materializa atunci în voce şi se vaporiza în aer. Cântecul devenea confidenţă, exprimând ceea ce nu exista în cuvinte. Ea spera că va fi astfel în seara asta, dar cum să i-o spună lui Gil fără a suscita întrebări la care ea nu dorea să răspundă?

După dejun se duse să se odihnească câteva ore. Din nou rutina: munca ei o reţinea târziu seara şi ea învăţase să-şi încarce bateriile în cursul zilei, să-şi reconstituie energia pe măsură ce-o cheltuia.

În acea seară clubul era arhiplin. Prezentatorul încălzise publicul şi, în timp ce se retrăgea, cu braţul întins spre ea, Chloé pătrunse pe scenă. Ghicea, după urletele din sală, că acesta se strâmba în spatele ei.

– Este superbă! dar atenţie, în seara asta ea iese cu mine! N-aveţi deci nici o şansă; totuşi aplaudaţi-o tare, doamnelor şi domnilor: Chloé Tyrell!

Prezentatorul dispăru între culise şi Chloé îi aruncă un surâs, la care el răspunse cu o ocheadă maliţioasă. Acelaşi ritual se petrecea aproape în fiecare seară, producând efectul scontat. Acest om ţinea publicul în căuşul mâinii.

Îndată ce Chloé începu să cânte, strigătele şi râsetele încetară, luminile se stinseră; un singur spot albastru o lumină imediat, siluetă singuratică la marginea scenei.

Tânăra femeie înghiţi în sec. Era stupid. Cânta de mulţi ani... Totuşi, acelaşi spasm de teamă o cuprindea de câte ori începea. Trecea repede, dar primele secunde păreau interminabile.

Rochia strălucea în mii de paiete, asemeni solzilor unui peşte. Lipită de corp, ea îi desena conturul cu precizie, degajându-i braţele şi umerii, urmând curba sânilor şi subţiind talia, înainte de a-i cădea în pliuri luminoase peste picioare.

– Semeni cu o sirenă, îi spusese Gil prima oară.

Pe scenă Chloé nu mai era aceeaşi femeie: îşi vaporiza un praf de aur pe păr, în lojă, înainte chiar de a intra în scenă; pleoapele ei erau umbrite cu verde, gura îi înflorea ca o floare roşie, strălucitoare, senzuală, pielea avea o strălucire translucidă şi sidefie. Vocea care se ridica în aerul plin de fum surprindea mereu; Chloé poseda un registru extraordinar de bogat şi producea un sunet catifelat şi plin, a cărui siguranţă era produsul unei munci zilnice.

În mijlocul numărului său, cântăreaţa observă un bărbat aşezat la o masă în

dreapta sa. Faţa lui se găsea în afara cercului de lumină roz disipată de abajurul cu franjuri. Chloé se încordă. I se păru la început că este victima unei halucinaţii, dar el se mişcă în fotoliul lui şi, de data aceasta, nu mai avu nici un dubiu. El era sigur, cu o cupă de şampanie în mână. Costumul lui sobru şi aerul demn făcea prezenţa lui absolut insolită. Ce făcea oare tatăl lui Ben Haskell în acest bar de noapte?

CAPITOLUL 3

La sfârşitul cântecului, Gil o urmă în culise.

– Ce ţi s-a întâmplat? Niciodată n-ai cântat atât de rău!

Publicul aplauda încă cu mare zgomot. Chloé îi aruncă o privire pe deasupra umărului.

– Se pare că publicul nu este de părerea ta.

– Publicul nu cunoaşte nimic, îi răspunse partenerul ei. Cânţi bine şi produci un sunet frumos, este tot ce contează pentru ei. Şi apoi, eşti sexy în această rochie! Ai crede că eşti o zână! Bineînţeles că ei te iubesc. Dar asta nu înseamnă c-ai dat maximum din tine!

Strâmbându-se, Chloé intră în cabină.

– De acord! Am cântat prost! Regret, gândurile îmi zboară aiurea.

– De ce anume? se enervă pianistul, în picioare pe prag.

Cum ea încerca să-şi desfacă fermoarul rochiei, el se apropie:

– Lasă-mă să te ajut.

Chloé se eclipsă în spatele paravanului pentru a-şi scoate rochia şi ieşi îmbrăcată cu un capot de bumbac.

– Este ceva personal, răspunse ea în sfârşit cu un surâs.

– Ascultă, Chloé: eşti o profesionistă. Dacă este ceva personal, nu amesteca acest lucru cu munca ta. Pe scenă trebuie să uiţi de tot, în afară de motivul pentru care eşti acolo, o ştii prea bine.

– Iartă-mă, spuse ea laconic. Şi nu mai face mutre!

El schiţă un surâs şi ieşi închizând uşa. Chloé se aşeză în faţa toaletei. Peste o oră va reîncepe. Erau două show-uri pe seară, cu o clientelă diferită de fiecare dată. De teamă să nu şi-l strice, nu-şi păstra costumul de scenă. Rochia asta nu era destinată să fie purtată; fiind strâmtă, nu-i dădea posibilitatea să avanseze decât cu paşi mărunţi, ca o gheişă. Chloé dădea astfel iluzia că alunecă... în sfârşit, aşa spera! Dar trebuia să se mişte cu grijă pentru a nu rupe materialul.

Îşi pudră din nou faţa care devenise lucioasă din cauza căldurii şi a nervozităţii. Mâna îi tremura, o tensiune intolerabilă o cuprinse, totuşi ea nu ştia ce aştepta în mod exact: tatăl lui Ben nu era omul care să vină singur într-un club de noapte! Ce vroia? S-o vadă, bineînţeles, dar de ce? Când ea ieşea cu Ben nu-l întâlnise niciodată... Fiul lui îl însărcinase cu o misiune?

Se bătu la uşă. Ea nici nu tresări şi privi în oglindă.

– Da?

Uşa se deschise încet. Privirea i se încrucişă cu cea a bărbatului.

– Pot intra? Miss Tyrell?

– Aţi intrat deja, remarcă tânăra femeie.

Într-adevăr el închisese uşa, fără să fi aşteptat răspunsul ei.

Chloé nu ştia să ghicească vârsta oamenilor. Dar domnul Haskell probabil că avea şaptezeci de ani, cel puţin. Se deplasa cu greutate, cu spatele cocârjat. Faţa lui părea marcată de altceva decât de ani; boala, poate...

Chloé se ridică.

– Sunteţi domnul Haskell, nu-i aşa? spuse ea cu mâna întinsă.

– Joseph Haskell, preciză el.

Avea degetele uscate şi reci, cu articulaţiile umflate. Mâini de artritic, cu pielea ridată şi cu vinele proeminente.

– M-aţi recunoscut? surâse el.

– Am văzut fotografii de-ale dumneavoastră.

– Ah, da!

Faţa lui se lumină.

– Ben are mai multe în salonul lui.

– Luaţi loc, îl invită Chloé.

Cât părea de fragil bătrânul domn! Domnul Haskell se îndreptă încet, cu precauţie spre fotoliu, apoi se instală, vizibil uşurat.

Chloé îşi reluă locul în faţa toaletei strângându-şi cutele capotului.

– Mi-au plăcut cântecele dumitale, spuse el. Ador jazz-ul. Fiul meu nu v-a spus?

Chloé deschise ochii mari.

– Nu.

– Ei bine, e totuşi adevărat. Prima dată când am auzit adevăratul jazz, era acum patruzeci de ani, cu ocazia primului meu voiaj în Statele Unite. Am condus un hotel la Los Angeles timp de doi ani. În primul an era acolo un grup de muzicieni de jazz. Ei m-au invitat la

New Orleans timp de o săptămână. Acolo, calitatea orchestrelor m-a uimit literalmente.

Surâsul pe care i-l adresă şterse toată seriozitatea din figura lui, pentru a lăsa loc unei plăceri evidente, în faţa surprizei ei.

– Nimic din ce am ascultat de atunci n-a atins acel nivel. Dar eu colecţionez încă discurile de jazz; posed sute, ar trebui să ascultaţi într-o zi câteva...

Chloé era prea uimită pentru a răspunde, Ben nu-i vorbise niciodată de pasiunea tatălui lui. Este adevărat că Ben nu vorbea niciodată despre familia lui; multe aspecte din viaţa lui rămâseseră secrete.

– Voi împlini şaptezeci de ani săptămâna următoare, declară brusc domnul Haskell.

– Felicitări.

– Dau o serată. Vor fi o sută de invitaţi.

– Va fi minunat!

Chloé nu înţelegea totuşi, de ce se afla în cabina ei, de ce îi vorbea de aniversarea lui? Ea se aştepta să-i spună de Ben, dar el abia îi menţionase numele.

– Va fi şi mai minunat dacă veţi accepta să cântaţi pentru noi, spuse el.

– Să cânt la aniversarea dumneavoastră?

Trebuia să câştige timp, să încerce să se gândească, să ghicească ce se afla în spatele unei astfel de invitaţii. Ea îl privi intens, scrutându-i faţa.

– Ben este cel care v-a sugerat?

– Nu, Ben nu ştie nimic despre demersul meu.

Chloé se înroşi.

– Oh, sunt foarte flatată, natural, dar...

– Miss Tyrell, sunt un om în vârstă, îmi rămâne foarte puţin timp de trăit.

Umerii lui se încovoiaseră mai mult şi o undă de melancolie îi apăru pe faţă şi în voce, încât Chloé fu tulburată.

– Nu puteţi să-mi refuzaţi câteva ultime ore de plăcere! spuse el cu ochii imploratori şi plini de reproş în acelaşi timp.

Chloé se uită la el gânditoare: desigur juca o comedie şi lucirea care-i traversă ochii nu-i scăpă.

– Numesc asta şantaj sentimental, spuse Chloé. Dar nu se putu împiedica să nu surâdă.

– Nu costă nimic să încercaţi! răspunse el, căţuşi de puţin descumpănit. Vedeţi, Miss Tyrell, vă doresc la aniversarea mea. Veţi veni?

Ce ştia el într-adevăr?

– De ce? întrebă ea, ezitând.

Bătrânul îşi puse mâinile pe genunchi şi-şi concentră privirea pe vârfurile ceruite ale pantofilor lui.

– Ben este foarte important pentru mine. El se destăinuie rar, dar eu am învăţat să ghicesc ce se petrece în mintea lui. Acum câţiva ani el mi-a vorbit de dumneavoastră; a spus că dorea să vă prezinte. Am crezut că voi avea în sfârşit ocazia să-mi cunosc viitoarea noră.

Chloé simţi că devine foarte palidă şi-şi coborî ochii pentru a-şi ascunde emoţia.

– Şi brusc, el a încetat să vă pronunţe numele. Natural că nu l-am întrebat nimic. Caracterul lui s-a întunecat, a devenit agresiv, a început să lucreze ca un blestemat. Fără viaţă particulară, fără timp! Ben a fost întotdeauna un om disciplinat, dar de acum doi ani el a depăşit satdiul disciplinei, munca a devenit pentru el o veritabilă obsesie,

care-i ocupă cum fiecare oră din zi şi din noapte. Nici o fiinţă omenească nu rezistă multă vreme la un asemenea ritm. Acum un an a făcut o gripă; a neglijat să se îngrijească şi în final răul s-a agravat. A făcut o pneumonie, astfel c-a fost obligat să se îngrijească. Aceasta l-a salvat.

Chloé îşi încrucişă mâinile pentru a le împiedica să tremure. Cuvintele tatălui lui Ben o sfâşiau: iată ce făcuse ea! Totul era din vina ei! De ce să se mai mire că o privise cu atâta amărăciune? Niciodată nu i-o va ierta!... Ceea ce-i apusese domnul Haskell îi dovedea că Ben o iubise. Ben o iubise şi ea îi aruncase dragostea în obraz!

– La ordinul medicului a plecat o lună în Bahamas. La întoarcere, părea să fi revenit la normal... la suprafaţă. Lucrează în continuare mult, dar rămâne dincoace de limitele epuizării. Totuşi nu este fericit.

Chloé îşi întoarse capul. Dar nimic nu-i scăpa bătrânului domn. Avea privirea inteligentă şi vioaie. Dacă Ben nu-i spusese nimic, el ghicise totul.

– Aproape că vă uitasem când v-am văzut zilele trecute în faţa casei lui,

reluă cu blândeţe domnul Haskell. Ben îmi vorbea. Deodată s-a întrerupt şi a devenit palid. Am crezut că este bolnav, am spus ceva, dar el n-a auzit, părea să fie sub şoc. Urmându-i direcţia privirii lui, v-am văzut în acea maşină. Atunci aţi demarat brutal. Ben m-a părăsit imediat, ca şi cum nu existam.

Chloé se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunare. Cu spatele întors spre vizitatorul ei, îşi înclină capul.

– Nu înţeleg de ce-mi spuneţi toate astea. N-am nimic de-a face cu fiul dumneavoastră.

– Ben nu este fericit, insistă domnul Haskell.

Chloé îşi muşcă buzele.

– Regret, eu nu pot să fac nimic pentru el.

– Ba da, să cântaţi pentru mine.

Tânăra femeie râse slab.

– Cred că procedaţi greşit, domnule. Credeţi că Ben doreşte să mă vadă. Nu este adevărat: mă detestă. Dacă vin să cânt pentru dumneavoastră, el nu-mi va adresa nici un cuvânt, sau va pleca imediat. Acum trei ani l-am rănit profund. El nu m-a iertat. Mi-a spus că nu mă va ierta niciodată.

– Eu nu numesc asta indiferență! observă bătrânul, ci mai ales mândrie. Ben are mai multă decât trebuie. Dar dumneata nu ești tot atât de stupidă, Miss Tyrell?

Ea suspină.

– Nu, domnule, dar ce să fac? Nu pot să mă lansez pe urmele unui bărbat care fuge de mine!

– De ce? Oare femeile nu sunt eliberate? Dacă am dreptate, dacă Ben te mai iubește, ar fi prea idiot să lași ca mândria să strice totul!

Deoarece Chloé îl privea cu mirare, el îi surâse cu ochii lui albaștri și malițioși.

– Femeile au toate drepturile. Dacă vrei un bărbat, te duci să-l cauți!

Ea nu se putu împiedica să râdă, dar dădu din cap.

– Nu este chiar atât de simplu!

Deodată regizorul bătu la ușă.

– Cinci minute. Miss Tyrell!

– O.K. Peter! răspunse ea imediat. Iertați-mă, domnule, dar trebuie să plecați. Trebuie să mă îmbrac pentru al doilea show.

– Natural, spuse el îndreptându-se spre ușă.

Cu mâna pe clanță, se întoarse încă o dată.

– Vă rog să veniți să cântați pentru aniversarea mea.

După aceste cuvinte, scoase din haină o carte de vizită și i-o întinse.

– Iată adresa mea. Aniversarea va avea loc duminica viitoare. Puteți veni la ora la care doriți și să aduceți și pianistul. Sau doriți mai bine să vă găsesc eu unul?

Ea luă cartea de vizită și o întoarse între degete.

– Nu, dacă vin, Gil o să mă acompanieze.

Ridicând capul ea îi adresă un mic surâs trist.

– Am fost încântată să vă cunosc, domnule.

– Ne vom revedea, spuse el deschizând ușa. Nu fi tot atât de încăpățânată și inflexibilă ca fiul meu, Chloé. Pot să-ți spun Chloé. Este un nume frumos și el aparține unei persoane foarte drăguțe.

Ușa se închise. Chloé privi fix cartea de vizită, cu mintea hărțuită de emoții contradictorii.

În zilele care urmară, Chloé nu încercă să argumenteze cu ea însăşi, sfâşiată între dorinţa de a-l revedea pe Ben şi siguranţa unei umiliri teribile dacă ceda. Ben o iubise, dar acum o dispreţuia şi o ura. Privirea lui neînduplecată nu-i lăsasae nici o îndoială. Trebuia să fii masochistă pentru ca să-i dai o nouă ocazie să te contemple cu acel dispreţ îngheţat.

Totuşi, nu putea uita cuvintele tatălui lui. Se înşela el oare crezând că Ben o mai iubea? „Eu nu numesc asta indiferenţă", spusese el. Dar se numea asta dragoste? Chloé nu văzuse nici o urmă în privirea tânărului bărbat, doar... acea flacără ciudată care ar fi putut fi ultimul jar care îi însufleţea altădată inima?

În vinerea următoare vizitei domnului Haskell, Chloé îşi fixa imaginea în oglinda toaletei. „Ce trebuie să faci când un foc este gata să se stingă? Aţâţi jarul!" îşi spuse ea strâmbându-se.

– Te distrezi bine?

Chloé tresări şi-l văzu pe Gil apărând în oglindă.

– Cum?

– Te strâmbi, spuse el, proptindu-se de uşă. Ce cauţi? Să te sperii înainte de

a intra în scenă? Nu eşti în apele tale! Trebuie să-ţi revii!

– Pardon, Gil! Sunt obosită. Contractul expiră în curând şi eu am nevoie de vacanţă.

– Asta nu justifică faptul că tu cânţi atât de prost. Nu mai eşti tu însăţi, Chloé. Ţi-ai pierdut elanul?

Cu gura căscată, Chloé îl privi fix în oglindă.

– Ce mai este iar? întrebă el amuzat. Vrei să prinzi muşte? Ce-am spus atât de extraordinar?

Ce ironie a sorţii! Într-un context diferit, Gil întrebuinţa propria ei metaforă. Decizia ei fu luată.

– Ce faci duminică?

– Nu ştiu. De ce? Mă inviţi oare să ieşim?

– Mi s-a cerut să cânt la o recepţie. Vrei să mă acompaniezi?

– Oh, mereu muncă! spuse el pe un ton dezgustat.

Ea izbucni în râs.

– Mi-e teamă!

– Ce fel de recepţie?

– N-am nici o idee. Cunoşti reţeaua de hoteluri „Luxor"? Ei au noua clă-

dire la sud de Hyde Park, cu cele două turnuri de argint.

Gil dădu din cap.

– Acolo o să aibă loc recepția?

– Nu, dar este dată de fondatorul acestei rețele, Joseph Haskell. Își sărbătorește cei șaptezeci de ani, săptămâna asta. Adoră jazzul. Nu știu dacă a invitat alți muzicanți, dar ar vrea să cânt pentru el.

Gil scoase un fluierat ironic.

– Cât?

Complet aiurită, Chloé căscă ochii.

– N-a vorbit de bani? strigă Gil neîncrezător. Chloé, ce ți s-a întâmplat? S-ar spune că trăiești pe altă planetă. Ești îndrăgostită, sau ce?

Chloé simți că devine stacojie.

– Era o invitație personală, replică ea iritată. La recepție vreau să spun. Nu m-am gândit nici o secundă să cer bani. Domnul Haskell a venit să mă vadă personal.

– Bine, nu te enerva. Sunt liber. Atunci să mergem și să-i observăm pe cei bogați! Unde are loc această festivitate?

Chloé îi spuse. Gil păru interesat.

– Nu cunosc prea bine acest cartier al Londrei, este destul de departe. Să mergem împreună. De ce să luăm două mașini? Voi veni să te iau de acasă. La ce oră?

– Ora șapte jumătate? sugeră ea, cu dezagreabila impresie că-și tăiase orice retragere.

– În regulă! Acum pune mai multă căldură în numărul tău. Nu este drept pentru public să-i oferi un spectacol fără vlagă. S-o terminăm frumos. De acord?

Ea îi adresă un surâs.

– Voi da tot ce am.

Gil se destinse.

– Este mult, frumoasa mea!

Când plecă, Chloé se examină cu severitate: tenul ei palid trăda oboseala, ochii ei erau roșii din cauza lipsei de somn, era nervoasă, iritabilă. În acest moment nu vedea ce putea să-i ofere publicului ei. Era goală, complet seacă. Dar va găsi energia pe care i-o cerea Gil. Într-un fel sau altul ea va reuși să-și caute în fundul sufletului ei resursele necesare, chiar dacă asta ar însemna o nouă noapte fără somn și o mai mare oboseală a doua zi.

În fond îi era recunoscătoare lui Gil c-o scuturase astfel, că-i amintise scopul pe care doreau să-l atingă amândoi. Se dispreţuia că lăsase problemele personale să-i invadeze munca, dar viaţa ei particulară o costa prea multe eforturi; îi rămâneau atât de puţine forţe la sfârşitul zilei...

Se încruntă: iată că se lamenta ca un copil că viaţa era grea. Dar Gil avea dreptate; nu era scuzabilă. Spectatorii plăteau pentru a o auzi cântând, ei aveau dreptul la un spectacol bun. Era legea dură a show-urilor, clişeul de mii de ori repetat: spectacolul trebuia să continue cu orice preţ. Chiar dacă eşti obosit sau bolnav, spectacolul trebuie să continue. Avea nevoie ca Gil să i-o repete?

Chloé nu-şi văzuse sora de la căsătorie, dar o cunoştea bine pe Dorry; era bosumflată şi nu-i va trece înainte de întoarcerea lui Jilly. Şi mama lor era supărată. Aştepta ca nepoata ei să se reîntoarcă pentru a-i spune ce gândea despre purtarea ei. Hetty era furioasă că fusese înşelată şi, ca o pisică, aştepta momentul să zgârie. De mai multe ori venise s-o vadă pe Chloé şi o singură

privire îi fusese suficientă acesteia pentru a-şi da seama că mama ei fierbea.

Timp de o jumătate de oră i-a fost imposibil să plaseze un cuvânt. Hetty nu încetase să se plângă şi să bombănească, declarând că Jill n-ar fi pierdut nimic dacă ar fi aşteptat, că tatăl său era scos din fire, iar mama ei era atât de furioasă că era capabilă de orice. Hetty o să-i spună două cuvinte acestei tinere doamne, o palmă bună, iată ce îi lipsea!... Dar, natural. Dorry era prea slabă. Ah! dacă ar fi avut şi alţi copii! Dorry n-avea mai mult creier decât o vrăbiuţă! Ea îşi sacrificase viaţa pentru fiica ei şi care era recompensa? Familia era o junglă!

– Dacă aş putea s-o mai iau de la capăt, nu m-aş mai mărita şi n-aş mai avea copii!

– Mulţumesc, mamă, râse Chloé.

Hetty îi aruncă o privire arzătoare.

– Ştii bine ce vreau să spun! necazuri şi numai necazuri, iată ce-ţi aduc copiii, de la primul lor scâncet! Dorry ar trebui să mulţumească cerului că n-a avut decât unul. Şi crezi că asta îi va servi drept lecţie? O să vezi, o să facă aceeaşi greşeală cu copiii lui Jilly!

Dorry este cea care-i va creşte, pun pariu! Jilly o să-i încredinţeze toată ziua, şi Dorry va fi încântată, proasta!

– Dacă ele sunt amândouă fericite... începu Chloé.

Mama ei o întrerupse iritată.

– Jilly este egoistă. Este greşeala lui Dorry! Bietul Ben! Cât a suferit probabil! Să fii nevinovat şi să nu poţi s-o dovedeşti! Dacă l-aş întâlni nu aş putea să-l privesc în faţă!

Hetty scrută figura lui Chloé.

– Ce-a spus când i-ai vorbit?

– Puţine lucruri. N-a iertat. Cum poţi să-i reproşezi?

Chloé n-avea chef să vorbească despre Ben, mai ales cu un membru al familiei sale. Imaginând c-ar putea într-o zi să ierte, va reuşi el să uite răul pe care i-l făcuse familia ei? Ar accepta oare s-o revadă pe Jilly şi pe părinţii ei? În viaţa lui Chloé familia deţinea un rol important, ea refuza să se gândească la alegerea care i se impunea, dacă el ar ierta-o. Ar fi intolerabil. Dar mai intolerabilă ar fi ideea să-i lase să scape şansa de a-l recuceri. Totuşi, în această stare de lucruri, această eventualitate părea

atât de îndepărtată încât Chloé putea să evite să se gândească la consecinţe. Va avea destul timp să se gândească după.

– Ar trebui să-i scriu, declară Hetty.

Chloé tresări.

– Oh!

– Ar trebui s-o fac? Iui Dorry îi e teamă că vor fi daţi în judecată pentru calomnie. Dar trebuie ca cineva să se decidă... îi suntem datori scuze acestui om!

Chloé nu ştia ce să răspundă. De altfel, mama ei nu-i cerea părerea, ea gândea cu glas tare. Timp de un minut spuse ce trebuia să-i scrie, apoi dădu din cap cu un aer satisfăcut.

– Da. Este cel mai elementar lucru. Asta ar trebui s-o facă Clive, natural, dar Dorry nu-l va lăsa s-o facă. „Clive este atât de stânjenit, este atât de timid!" Pentru mine este o altă formă de egoism!

Hetty ştia să-i înţeleagă pe ceilalţi. Cu toată vârsta ei, deborda de energie şi nu rezista tentaţiei să organizeze viaţa oamenilor în locul lor. Din momentul când sosise la Chloé, nu încetase să alerge de la stânga la dreapta, să aranjeze un tablou, să deplaseze un vas,

cu un ochi fixat spre fata ei, în timp ce cu celălalt detalia camera pe care o rearanja deja, în gând, în felul ei.

– Da, îi voi scrie, spuse ea cu un ton decis, luându-şi rămas bun.

Chloé ştia că este inutil să încerce să-i schimbe părerea. N-ar fi ascultat. Se gândea ce va face Ben cu scrisoarea: îi va răspunde? O va ignora? Ar fi normal, dar Chloé i-ar fi reproşat dacă ar fi rănit-o pe Hetty. Toate acestea erau într-adevăr foarte complicate...

Sâmbătă dimineaţa, Chloé sună la numărul de telefon însemnat pe cartea de vizită a domnului Haskell, dar acesta ieşise. Lăsă deci un mesaj. Va accepta să cânte la recepţie şi va sosi între orele opt şi nouă.

În după-amiaza aceea, în timp ce era ocupată să facă puţină gospodărie, sosi Hetty. Era pe cale să explodeze. Chloé o privi aşezându-se, apoi ridicându-se ca să umfle o pernă. Când fu în picioare îşi deschise geanta şi scoase o scrisoare.

– Citeşte! comandă ea.

Deoarece fata ei întârzia s-o ia, Hetty îi dezvălui conţinutul pe un ton furios.

Îmi mulţumeşte, dar n-are nimic să-mi spună în plus. Ei bine, nu ştiu

de ce şi-a dat silinţa să răspundă! De acord, Jilly l-a jignit, dar ar fi putut cel puţin să accepte scuzele mele. Ce grosolănie! Citeşte tu însăţi şi vei vedea!

Se aşeză. Chloé aruncă o privire la scrisoare. Nu erau decât două rânduri şi mânia lui Ben respira în fiecare cuvânt. Tânăra femeie îndoi scrisoarea şi i-o dădu lui Hetty care o mototoli înainte de a o arunca în şemineu. Chloé o scoase fără să spună nimic şi o aruncă în coşul de hârtii de sub birou. Şemineul era o mobilă decorativă, pe care o găsise la un anticar şi care-i luase mult timp până să-l restaureze. Îl adora şi-i plăcea să observe jocul de lumini pe lemnul cu fibra delicată...

– Ce spui? o întrebă mama ei, scoţând-o din visare.

Chloé dădu din umeri.

– Sperai într-adevăr ca el să uite atât de repede?

Cuprinsul scrisorii nu o surprindea. Se aşteptase, mai mult sau mai puţin, la un răspuns ca acesta.

– Totuşi i-am scris drăguţ! strigă Hetty înfuriată.

– Regret, mamă.

– Ce bădăran! Aș bea cu plăcere un ceai. Nu ai câțiva biscuiți?

Deja era în bucătărie. Chloé o auzi umplând ceainicul.

Ceaiul era gata când se auzi soneria de la ușă. Chloé își consultă ceasul încruntându-se. Cine ar putea fi? Dorry? Sfârșise să mai fie bosumflată?

– Aduc ceaiul, spuse Hetty.

Hetty trecu prin fața lui Chloé cu brațele încărcate cu tava, în timp ce fata se duse să deschidă. În trecere Hetty se uită peste umăr, curioasă să vadă cine era vizitatorul.

Era domnul Haskell. Stupefiată, Chloé uită să-l invite să intre.

– Sper să nu vă deranjez, spuse el surâzând. Am primit mesajul și, cum treceam pe aici, am venit să vă întreb dacă pianistul dorește să repete înaintea recepției.

– Aduc o altă ceașcă, declară Hetty, cu atâta naturalețe, ca și cum îl cunoștea pe bătrân de mulți ani.

Punând jos tava, reapăruse în spatele lui Chloé, care se dădu la o parte tresărind. Hetty profită pentru a întinde mâna.

– Sunt mama lui Chloé, Hetty, spuse ea cu un surâs deliberat seducător.

Chloé tresări. Mama ei credea oare că mai are optsprezece ani?

– Încântat. Eu sunt Joseph Haskell, răspunse tatăl lui Ben.

Hetty făcu ochii mari. Chloé văzu lupta interioară care se dădea în ea; fie că va pleca, fie că curiozitatea va fi mai puternică și-l va invita pe domnul Haskell să intre. Curiozitatea învinse.

– Tocmai am pregătit ceaiul. Chloé, du-te să mai aduci o ceașcă.

Când se întoarse, Chloé îi găsi pe amândoi stând pe divan. Hetty îl și servise pe oaspete, care ronțăia un biscuit, în timp ce mama ei i se plângea de timp și de circulație.

– Așadar, ești tatăl lui Ben, spuse ea în timp ce Chloé se servea la rândul ei. Da, semănați. Organizați o recepție?

– Pentru aniversarea mea. Voi împlini șaptezeci de ani mâine.

– Șaptezeci de ani! Dumnezeule! dar nu-i arătați! Vă credeam mult mai tânăr ca mine! Nu este minunat să-ți păstrezi sănătatea ? Și invitați toți prietenii, toată familia? Natural, este o ocazie pe care nu trebuie s-o pierzi. Șaptezeci

de ani! Ce surpriză! ce vârstă are soţia dumneavoastră? Nu mi-aduc aminte să-l fi auzit pe Ben vorbind despre ea.

– Soţia mea a murit, cu mulţi ani în urmă, răspunse domnul Haskell.

Hetty avu o privire plină de compasiune.

– Mai luaţi un biscuit, îi oferi ea.

Chloé îi aruncă mamei ei o privire semnificativă, care nu avu însă nici un efect asupra ei.

– Ben nu este fiu unic. Mai are două surori, dacă nu mă înşel?

– Da, am trei copii, spuse domnul Haskell, servindu-se în mod maşinal.

– Eu am avut cinci!

El nu-şi ascunse surpriza.

– Da! Cea mai în vârstă are patruzeci de ani.

Strigătele de surpriză deveniră mai zgomotoase.

– Dorry are chiar mai mult de patruzeci de ani. Ea este cea mai mare.

– Cine vă vede n-ar putea ghici că aveţi o fată de vârsta aceasta, spuse domnul Haskell cu o privire plină de admiraţie.

– Ai vârsta pe care ţi-o dai! declară Hetty.

Judecând după purtarea lor, nici unul nici celălalt nu-şi acordau mai mult de douăzeci de ani! Chloé se simţi cu totul exclusă din conversaţie. Pentru a le aduce aminte de prezenţa ei, ea îşi drese glasul.

– Draga mea? strigă mama ei pe un ton plin de solicitudine. Sper că n-ai răcit? De ce nu te duci să faci gargară cu acel medicament minunat contra durerilor de gât? N-o să rişti să-ţi pierzi vocea!

Ea se întoarse spre domnul Haskell.

– Trebuie să fie foarte prudentă!

– Mamă, nu mă doare gâtul, spuse Chloé insistând asupra primului cuvânt.

– Nu are importanţă. Mai bine să previi decât să vindeci. Du-te repede să faci gargară, draga mea, fii drăguţă. Adolescenta care flirta se transformase brusc într-o mamă autoritară. Deoarece o fixa pe Chloé cu o privire aspră, aceasta se ridică şi părăsi camera.

Oare Hetty îşi pierduse minţile? Dacă domnul Haskell nu găsea nimic să spună asupra purtării ei, ea, Chloé, o judeca drept inadmisibilă. Când se va decide oare mama ei să-şi accepte vârsta? Chloé n-ar fi văzut cu ochi răi

ca ea să se mărite cu unul din domnii care o înconjurau. Dar mama ei se distra prea mult! Căsătoria este o afacere serioasă, spunea ea şi nu era gata să se angajeze. Şi apoi, un bărbat ar deranja-o la jocul de bridge!

Chloé închise uşa de la camera de baie şi-şi examină gâtul. Era perfect normală, totuşi făcu gargară pentru a o satisface pe Hetty. La întoarcerea ei, îl găsi pe domnul Haskell gata de plecare.

– Ah, iată-te! Mă întrebam unde eşti? spuse Hetty. Trebuie să plec. Domnul Haskell mă conduce. Nu-i aşa că este amabil?

Neputincioasă, Chloé îi urmă până la uşă, unde vizitatorul ei îi adresă un ultim surâs.

– Deci, dacă pianistul dumitale doreşte să vină mai devreme, este binevenit. Sper s-o conving pe mama dumitale să vină de asemenea.

Hetty ridică mâna cu un gest imperios.

– Chloé o să mă conducă. Pe mâine, dragă. Treci să mă iei. Sună-mă înainte de a pleca.

Cu gura căscată, Chloé îi privi plecând. Vocea melodioasă a mamei ei îi parveni încă un moment. Domnul Haskell râdea... Dumnezeule! se gândi ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Hetty va reuşi să complice o situaţie deja explozivă. Dumnezeu ştie ce-o să spună mâine seară Ben! Era tot atât de imprevizibilă ca şi Dorry!

Şi dacă va reuşi s-o convingă pe mama ei să nu se ducă mâine la recepţie? se gândi ea, intrând din nou în salon. Era puţin probabil! Chloé se lăsă să cadă într-un fotoliu. Ben va fi furios! Nu numai că fata îndrăznea să vină, dar în plus mama va fi obiectul atenţiei tatăl lui toată seara! Căci dacă Ben nu avea decât ostilitate pentru familia Tyrell, domnul Haskell, din contră, părea fascinat.

Hai, suspină tânăra femeie, agitându-se în fotoliul ei, el are şaptezeci de ani, nici ea nu este prea departe... Era ridicol să se neliniştească în privinţa lor, ca şi când ar fi fost doi adolescenţi. În fine, domnul Haskell nu era un adolescent. În ceea ce o privea pe Hetty... Chloé nu putea afirma nimic sigur...

Neliniștea ei crescu a doua zi seara când Gil își opri mașina în fața casei doamnei Tyrell. Aceasta apăru într-o rochie roz pal foarte elegantă care o întinerea enorm. Rochia era foarte inteligent aleasă: gulerul înalt cu volane plisate îi ascundea gâtul ridat; mânecile lungi și strânse se terminau exact deasupra încheieturii, descoperind mâini mici, delicate, și tăietura pe lângă corp îi sublinia silueta subțire. Rochia era de altfel însoțită de un bolero de dantelă și Hetty își pusese în urechi mici perle roz care îi scoteau în evidență culoarea argintie a părului.

– Doamnă Tyrell! exclamă Gil, plin de admirație. Sunteți încântătoare!

Hetty se urcă în mașină și începu să dea drumul unui val de cuvinte.

– Ce-o să cânți, Chloé? Cred că nu una din bucățile alea stridente, sper. Măcar o dată nu poți alege și tu o bucată mai muzicală? Ceea ce cânți tu în clubul de noapte nu se potrivește cu o aniversare! Ce rochie frumoasă! Verdele îți vine bine. Îți pune ochii în valoare. Decolteul este puțin îndrăzneț... În cât timp ajungem? Ai încercat pianul, Gil? Domnul Haskell mi-a spus

c-a fost acordat de curând, nu trebuie să ai probleme, dar mă gândesc c-ai fi vrut să repeți...

– Sper s-o fac înainte ca Chloé să înceapă să cânte. În orice caz, în cursul unei recepții, oamenii nu prea ascultă.

Îi aruncă o privire ironică lui Chloé.

– Pardon, Chloé.

Dar ea părea brusc neliniștită.

– Nu te simți bine? Ești palidă...

– Mă simt foarte bine, răspunse ea imediat.

– N-ar fi trebuit să accepți să cânți în seara asta. Și așa ai lucrat foarte mult.

Chloé se aplecă și puse caseta cu jazz pe care o ascultau înainte de sosirea lui Hetty.

– Nu mai vorbi atât! Am chef să mai aud acest solo de clarinet. Este o minunăție.

Mama ei se lăsă pe scaun și, minune, nu mai deschise gura.

Mare, albă, casa lui Joseph Haskell se ridica în mijlocul unor încântătoare grădini care coborau spre fluviu. Când Gil o luă pe aleea deja plină de mașini, Chloé simți cum i se înnoadă stomacul. Tânărul bărbat își lăsă pasagerele în fața peronului apoi se îndepărtă pentru

a parca. O femeie mică de statură cu şorţ alb le deschise uşa. Abia pătrunseră în hol că stăpânul casei şi veni în întâmpinarea lor cu braţele întinse spre Hetty.

– Ce rochie minunată! strigă el, cu privirea celui care-şi vede apărând încarnarea tuturor visurilor. Nu ştiam că mai există asemenea minuni! Mama mea purta una asemănătoare, dar a ei era lungă, cu o turnură... sau era o trenă? Era atât de graţioasă!

– Ştiu, spuse Hetty. În acea vreme, îmbrăcămintea însemna ceva. Nu era numai bucata de material de astăzi cu care te acoperi pentru că nu ştii ce să pui!

– Vă împărtăşesc întrutotul părerea! Sweat-shirturi!

Ce nume îngrozitor pentru un obiect şi mai îngrozitor! Propriul meu fiu poartă câteodată jeans... Ah! Se pierde eleganţa!

– Chiar s-a uitat însemnătatea acestui cuvânt, fu de acord Hetty luându-l de braţ pe domnul Haskell. Sunteţi foarte elegant. Îmi plac bărbaţii care se îmbracă cu atenţie: femeile se simt flatate.

Chloé aştepta, în speranţa că domnul Haskell îi va observa prezenţa. Se auzeau râsete, muzică amestecate cu vocile, cu clinchetul paharelor. Aceste zgomote erau foarte diferite de cele pe care le produceau prietenii ei. Fără îndoială că se serveau şi diferite băuturi. Vodca, berea, sucul de tomate nu aveau probabil trecere. Porto? Şampanie? Sau îndrăzneala mergea până la gin-tonic?

Decorul interior, scara, lemnul lustruit şi covoarele cu motive tradiţionale erau cele obişnuite în Anglia. Porţelanuri de Delft împodobeau un perete de la intrare şi dacă în vaze, florile erau aranjate fără imaginaţie, erau totuşi încântătoare.

Apăru şi Gil, privi repede în jurul lui, apoi discret îi aruncă lui Chloé o privire stupefiată: într-o casă ca asta nu părea să bată prea des ritmul jazzului.

– Oh, am uitat-o pe Chloé, apuse domnul Haskell roşind uşor. Iartă-mă, scumpa mea copilă.

Tânăra femeie schiţă un surâs care înlemni în momentul în care apăru Ben

pe pragul salonului, în spatele tatălui lui.

El o privi cu un amestec de neîncredere şi de furie.

– Dumnezeule, dar ce... începu el.

Domnul Haskell se încordă.

– Ben!

Tânărul bărbat îl privi cu un aer mâniat.

– Am invitat-o pe Chloé să cânte în această seară.

La aceste cuvinte figura lui Ben se alertă, deformată de o furie neputincioasă.

CAPITOLUL 4

– Acustica pare bună, murmură Gil, o jumătate de oră mai târziu, începând un vals la marele pian din salon.

Îşi aruncă o privire circulară peste pereţii albaştri şi plafoanele înalte decorate cu îngeri în zbor.

– Camera este destul de mare, aprobă Chloé, sprijinită de instrument.

Dar fiorul care-i parcurse spatele o preveni că Ben îi observa. Când tatăl lui îi spusese că Chloé era invitata lui, tânărul bărbat rămăsese fără voce. La capătul câtorva secunde de tăcere, Ben îi întorsese spatele şi se îndreptase către ceilalţi, cu entuziasmul cuiva care va asista la o execuţie publică.

Hetty lansase domnului Haskell o privire plină de admiraţie. Dacă mai era nevoie, acesta se mai ridicase cu câteva trepte în stima ei: fiind repezită de Ben, era încântată că acesta fusese repezit la rândul lui. Dar, bineînţeles că

Chloé nu împărtăşea plăcerea ei. Privirea de gheaţă a lui Ben îi confirmase temerile cele mai vii. N-ar fi trebuit să vină; de ce s-a lăsat convinsă?

– Destul de mare! repetă sec Gil. Tot apartamentul meu este mai mic ca acest salon! Cum apreciezi decoraţia? Falsă Regenţă?

– Poate. Casa există fără îndoială de la sfârşitul secolului trecut şi arhitectura a vrut să fie ceva clasic, dar are caractere victoriene. Priveşte acest şemineu din marmură albă, dominat de un îngeraş: ai zice că e un mormânt.

Invitaţii seamănă de asemenea cu morţii vii, spuse Gil. Chloé izbucni în râs.

– Nu este prea amabil ce spui!

Trebui totuşi să recunoască faptul că invitaţii afişau o profundă plictiseală. Vorbeau încet, în timp ce circulau tăvile cu sherry, aspic de somon, tartine cu icre negre...

– Doar mama ta are aerul că se distrează. Îşi întoarseră capul spre Hetty care se extazia în faţa unui tablou, la capătul celălalt al camerei, înconjurată de un mare număr de admiratori, printre care domnul Haskell. Ea vorbea, ei râdeau.

– Mama adoră recepţiile, spuse Chloé cu o mândrie amuzată.

Mama ei putea s-o exaspereze mult şi bine, nu i se putea reproşa însă că este plicticoasă.

– Este nostimă, observă Gil, plimbându-şi degetele pe pian. Mi-ar place să găsesc una ca ea!

– Gil! începu să râdă Chloé. Vrei să-i vorbesc? Dar nu ştiu dacă mi-ar plăcea să te am ca tată vitreg!

Gil văzu lucirea ironică din ochii partenerei lui.

– Nu mi-ar lipsi rivalii. Începând cu domnul Haskell. Nu o părăseşte nici o clipă. În schimb fiul lui nu are aerul prea încântat. Priveşte-l!

Era inutil. Chloé simţea arsura privirii lui între omoplaţi.

– Bătrânul trebuie să fie bogat! reluă Gil cu un aer gânditor. Toate aceste hoteluri! Nimic uimitor dacă moştenitorii lui îngălbenesc văzându-l îndrăgostindu-se! Şaptezeci de ani! Şi se comportă ca un puşti. Sper să fiu tot atât de vioi ca el când voi avea vârsta lui!

– Nu prea eşti, în acest moment!

– Atenție! o amenință Gil.

Tânărul se aplecă spre ea și o sărută repede pe obraz

– Ce înseamnă asta?

– Ador familia voastră. Mi-ar place să fiu adoptat. A mea nu este prea amuzantă.

– Îți pierzi capul! spuse Chloé îndreptându-se cu un surâs. Am să-l întreb pe domnul Haskell când dorește să ne asculte, cât mai ești capabil să cânți.

– Fetițo! află că eu sunt capabil să cânt chiar când dorm.

– Știu. Te-am văzut la lucru deja. Dar ești capabil să cânți când ești treaz?

Fără să-i aștepte răspunsul, Chloé se îndreptă sub privirile fixe ale celorlalți invitați. Prezența ei părea că-i intrigă. Dacă nu făceau parte din familie, ei se numărau probabil printre relațiile de afaceri ale domnului Haskell. Or, nimeni n-o cunoștea. Văzând toți acești oameni adunați, Chloé înțelegea de ce Ben nu o prezentase rudelor. Erau toți plini de plictiseală și de snobism. Vocile încete arătau o educație perfectă, privirile lor șterse o corectitudine fără margini. Singura excepție, bineînțeles, era

Ben. El rătăcea ici și colo, ridicând un obiect, privindu-l fără să-l vadă înainte de a-l pune jos, aruncând din timp în timp câte o privire furișă în direcția lui Chloé și a lui Gil.

Părăsind pianul, Chloé trecu dinadins prin fața lui. El o privi mergând, cu ochii fixați pe corpul care se ondula în rochia de mătase verde care îi sublinia fiecare curbă.

– Te distrezi? îl întrebă ea ajungând în dreptul lui.

Era exact ca și cum ai agita pânza roșie în fața unui taur furios! Cum prevăzuse, Ben se dezlănțui.

– Ce cauți aici? o întrebă apucând-o de braț. Cum l-ai întâlnit pe tatăl meu?

– Întreabă-l!

Aplecându-și ochii asupra degetelor care i se înfigeau în carne, ea adăugă:

– Dă-mi drumul!

– Dacă nu? își bătu el joc strângând mai tare.

Îi venea să pălmuiască acest obraz arogant, dar își păstră sângele rece. Ridicând genunchiul ea își ridică piciorul și gamba ei o atinse pe a lui. Ben căscă ochii și se înroși violent.

– Poft tocuri ascuţite, şopti ea. Dacă nu-mi dai drumul îţi voi arăta de ce se numesc tocuri cui. N-o să mai poţi merge timp de o săptămână.

– Vrăjitoareo!

Tânărul râse scurt, înainte de a-i da drumul. Chloé se îndepărtă.

– Tatăl meu nu mi-a spus niciodată că te cunoaşte, reluă Ben iritat. De ce te-a invitat pe tine şi pe mama ta? Ce ascunde aceasta?

– Încetează să te joci de-a detectivul! Ţi-am mai spus-o: întreabă-l pe tatăl tău.

Ben îşi contractă maxilarul.

– Bine. Cine este acest băiat de la pian?

– Închipuie-ţi că este pianistul meu, îi răspunse Chloé.

– Numai atât?

Ironia nu-i scăpă tinerei femei, care se înfurie. I-ar fi putut răspunde că da, Gil era numai atât, dar orgoliul ei o împiedică. Privirea lui Ben era a unui duşman care caută să rănească. De ce să recunoască faptul că nu mai existaseră şi alţi bărbaţi în viaţa ei de când se despărţiseră? O asemenea descoperire ar fi pe placul lui Ben, dar ea n-avea

chef să-şi sacrifice mândria. Exista o limită a suferinţelor pe care putea să i le provoace pentru a se răzbuna pe o rană veche de trei ani!

Ea se mulţumi doar să ridice din umeri. Ben îi scrută faţa pentru a citi răspunsul pe care i-l refuza. Cu inima bătând, Chloé îi susţinu privirea. Era gelos? O mai iubea oare încă? Capul i se învârtea, tăcerea devenea intolerabilă. Trebuia să spună ceva, indiferent ce, pentru a pune capăt acestei tensiuni.

– Nu mi-ai spus că tatălui tău îi place jazzul!

– Nu? Cu siguranţă că nu m-am gândit la aceasta, spuse Ben. Aveam altceva în cap pe atunci.

Şi aşteptă reacţia. Chloé ghicea că vrea s-o rănească. Mânia lui nu descrescuse, îşi schimbase doar forma, devenind o ironie îngheţată.

Se căzni să nu-şi trădeze nici o emoţie. Dar îi era suficient lui Ben să dorească să facă rău pentru a-şi atinge scopul. Ar privi-o oare cu acel aer distrat şi ostil dacă sentimentele lui n-ar fi cu totul moarte?

– Surorile tale nu-ţi seamănă, observă ea, schimbând conversaţia.

Le salutase la sosire. Cele două femei se arătaseră agreabile, nimic mai mult. Ştiau ele oare ce se petrecuse între Chloé şi fratele lor, sau doar o judecau nedemnă de interesul lor?

– Se spune că Joan are acelaşi caracter ca şi mine, răspunse Ben pe un ton brusc.

Sora lui mai mare se apropia de patruzeci de ani. Era înaltă, cu o figură cu trăsături severe, încadrată de un păr negru ce începea să albească.

– Şi Sibyl este aceea care poartă acea minunată rochie de la Saint Laurent?

Ben privi peste umăr la sora lui mai mică, aşezată lângă soţul ei şi un grup mic de prieteni.

– Nu ştiu, spuse el cu un amuzament nedeghizat. Nu cunosc nimic despre modă.

– Este minunată! reluă Chloé cu o uşoară invidie.

Ea nu şi-ar fi putut niciodată oferi această capodoperă în negru şi aur. Pentru a o purta, era nevoie mai întîi de îndrăzneală, din cauza decolteului vertiginos, apoi de un corp perfect şi de o siguranţă totală. Sibyl poseda toate acestea şi în plus, aroganţa fratelui ei.

Ben privi atunci în amănunt rochia lui Chloé. Oprindu-şi privirea pe sânii ei, ochii lui deveniră atât de arzători, încât inima tinerei femei bătu mai tare. În ochii ei albaştri întunecaţi se citea emoţia senzuală care o cuprindea. Buzele lui se întredeschiseră, ca şi cum ar fi simţit dificultăţi de respiraţie... Brusc, Chloé simţi că trebuie să rupă această vrajă periculoasă.

– Trebuie să-l întreb pe tatăl tău când doreşte să cânt, spuse ea îndepărtându-se în grabă.

Fugea, deoarece se simţea incapabilă să-l privească fără să-şi trădeze, la rândul ei, dorinţa violentă care o agita. Aveau un public; Chloé nu ştia până la ce punct acesta cunoştea relaţia lor şi n-avea nici un chef s-o cunoască.

Se apropie de domnul Haskell, care o urma pe Hetty ca o umbră. Aceasta o primi fără prea mult entuziasm.

– Oh, merge, draga mea?

Chloé simţi cum o cuprinde un val de afecţiune.

– Gata? o întrebă gazda lor. Doreşti să te anunţ?

– Ar fi bine.

Chloé se îndreptă atunci din nou spre pian, trecând iar prin faţa lui Ben, dar de data asta neacordându-i nici o privire.

Domnul Haskell bătu din palme. Se făcu tăcere, toate capetele se întoarseră spre el.

– Îmi place jazzul dintotdeauna, spuse el adresându-se prietenilor lui. Pentru a şaptezecea mea aniversare, m-am decis să-mi ofer un cadou, invitând-o pe Chloé Tyrell să ne cânte. Sunt sigur că o veţi adora, ca şi mine.

– Vom vedea, spuse Gil ironic.

Chloé îi adresă un surâs. Ezitarea care se citea pe feţele tuturor indica clar că publicul din această seară nu era câştigat dinainte. Domnul Haskell se întoarse către pian şi începu să aplaude, apoi se îndreptă către fotolii cu Hetty.

Gil începu atunci un clasic de Billie Hollyday pe care Chloé îl iubea mult. Era o melodie rapidă care cerea o perfectă înţelegere, dar ea era obişnuită şi cunoştea toate capodoperele genului.

Deasupra asistenţei, strălucirea lustrelor făcea să sclipească bijuteriile. Chloé se uită la feţele invitaţilor. Majoritatea erau bătrâne. Ben, sprijinit de un fotoliu, îşi încrucişase braţele, impasibil. Chloé nu-şi opri privirea asupra lui. Surorile lui erau aşezate lângă soţii respectivi. Joan asculta atentă, dar Sibyl părea că se plictiseşte de moarte. Unul din cei doi bărbaţi aţipi înainte de sfârşitul bucăţii. Urmă o pauză scurtă. Domnul Haskell aplaudă cu entuziasm, imitat imediat de ceilalţi.

Al doilea cântec era o alegere deliberată. *What a difference a day makes*, convenea vocii răguşite a lui Chloé, a cărei senzualiate o punea în valoare. Ben o fixa intens, dar fără să arate nici o emoţie. De câteva ori privirile lor se încrucişară. Ea ar fi vrut să ştie dacă cântecul ei evoca ceva pentru el, dar masca lui rămânea impenetrabilă şi ea termină fără să aibă răspunsul.

Domnul Haskell îi ceruse trei cântece. Ea termină cu o bucată mai rapidă, care declanşă un concert de aplauze. Stăpânul casei veni să-i mulţumească îmbrăţişând-o, apoi îi oferi o cupă de şampanie. Fetele lui îl urmară aproape imediat.

– Ai mult talent, spuse Sibyl.

– Mulţumesc...

– Nu am prea multă pasiune pentru jazz, dar mi-au plăcut cele trei cântece ale tale. Eu prefer opereta. Știi... *Văduva veselă.*

Surâzând, Gil începu să cânte o melodie.

– Asta e! exclamă Joan. Melodii. Îmi place adevărata muzică!

– Joan cântă la pian, șopti Sibyl.

Sora ei se înroși și făcu un gest de negare, dar Gil se întrerupse și-i făcu loc pe taburet.

– Oh, nu, nu! spuse tânăra femeie.

– Nu este rea. Hai! Nu fi proastă! Mori de poftă!

– Eu nu cânt decât ca amatoare, preciză Joan.

Gil îi luă mâna și o atrase pe taburet. Chloé bău o gură de șampanie ascultând duo-ul improvizat, care ataca o melodie de operetă. În acel moment îl surprinse pe Ben care părăsea camera.

Punându-și paharul jos, ea își făcu drum printre invitați. Unde se ducea oare el? Pătrunzând în hol îl văzu dispărând pe ușa de la intrare și-l urmă fără să ezite, ca Alice pe iepurele alb. Nu se gândi nici măcar să se întrebe

dacă-și pierduse capul. Știa doar că nu va cunoaște liniștea până când nu va descoperi cu certitudine dacă domnul Haskell spunea adevărul. În acest caz, dacă Ben o mai iubea încă, nu era o nebunie să lase trecutul să se așeze între ei?

Luna se ridicase pe cerul neguros, un vânt proaspăt fremăta în arborii goi și Chloé se înfioră, înaintând pe aleea cu pietriș. Unde era Ben? Plecase deja?

În acel moment îl zări pe o alee de cealaltă parte a peluzei. Mergea, cu capul plecat, cu mâinile înfipte în buzunare. Chloé traversă întinderea de iarbă fără zgomot. Pe pământul care aluneca, tocurile ei înalte îi încetineau mersul. Deodată Ben, care probabil c-o auzise, se întoarse. Chloé se opri pe loc, cu inima bătându-i tare. Acum, aflându-se în fața lui, parcă-i lipseau cuvintele.

Diverse expresii se succedară pe figura tânărului bărbat. Chloé nu le putu interpreta pe toate, dar bănui că furia îl copleșea. Ben optă în sfârșit pentru o atitudine ironică, cinică.

– Mă urmăreai?

– De ce aș face-o?

Chloé nu se mişcă, aşteptând ca el să vină spre ea. Cu pumnii strânşi, ea se concentră intens asupra lui. Când în sfârşit el avansă, ea resimţi o violentă excitaţie, şi ochii ei sclipiră în lumina lunii.

– Răspunde-mi tu, spuse Ben, cu gura contractată.

– Este aşa de cald înăuntru! Aveam nevoie să respir puţin aer prospăt.

– Dar e frig aici!

– Nu mi-e frig.

– Eşti sigură?

Vocea lui Ben deveni aspră şi profundă. Când o apucă de braţ, Chloé ridică spre el o privire pasionată.

– Ce imprudenţă! spuse el prozaic.

Dar degetele care-i mângâiau uşor pielea tremurau. Figura lui încordată îi trăda efortul făcut pentru a-şi păstra un soi de indiferenţă.

– Du-te înăuntru, spuse el. La ce bun să rişti inutil?

– Şi ţie nu ţi-e frig? întrebă ea, schiţând un surâs.

Chloé îi mângâie obrazul. Era fierbinte. Retrăgându-se, el îi respinse mâna, dar era un gest pur şi simplu instinctiv. Dacă dorea s-o convingă de

indiferenţa lui, era deja prea târziu. Chloé îi auzise respiraţia precipitată, îi surprinsese sclipirea de dorinţă care i se vedea în ochi.

El îi lăsă braţul şi se întoarse.

– Intră în casă! spuse pe un ton aspru.

Se îndepărtă. Chloé îl privi dispărând în spatele arborilor şi se îndreptă încet spre peron. Dar un surâs îi flutura pe buze.

Nimeni nu remarcase absenţa ei. Invitaţii se înghesuiseră în jurul pianului, reluând în cor valsul pe care-l cântau Gil şi Joan. Chloé se aşeză pe un divan. Peste câteva secunde mama ei veni lângă ea, gemând.

– Oh, bietele mele picioare!

Scoţându-şi pantofii, ea îşi răsfiră degetele suspinând de plăcere.

– Asta este adevărata muzică! De ce nu cânţi şi tu asemenea melodii? Ele sunt plăcute urechilor!

– Ele nu fac rău nici creierului, îi răspunse Chloé. Dar prezenţa lui Hetty îi lipsea deja domnului Haskell, care se apropie aproape timid de canapea.

– Sunteţi obosite? le întrebă el pe cele două femei.

– Puțin, spuse Chloé.

– Deloc, răspunse Hetty încălțându-și repede pantofii.

Domnul Haskell luă loc lângă ea.

– Sunt ani de când nu m-am distrat atât. Grație dumneavoastră două. Nu știu cum să vă spun cât de agreabilă mi-a fost compania voastră astă-seară.

Cu toată turnura puțin oficială a frazei, ea exprima sentimente sincere.

– Sper că v-a făcut tot atâta plăcere ca și mie.

– Am petrecut o seară minunată, spuse Hetty.

Chloé dădu din cap surâzând și-și consultă ceasul.

– Dar vom pleca în curând. Trebuie să lucrez mâine seară și repetăm mâine dimineață.

– Contractul dumitale expiră în curând? întrebă domnul Haskell.

– Da, voi lua în sfârșit puțină vacanță.

Bătrânul domn își trecu mâna prin părul gri. Chloé îi văzu vinele albastre și articulațiile umflate. Nu va fi oare epuizat după această serbare?

– V-am văzut vorbind cu Ben. Sau m-am înșelat?

– Despre ce este vorba? întrebă Hetty privindu-i pe rând.

– Nu știu, spuse Chloé.

Ben îi trimisese câteva semnale contradictorii. Nu se mai puteau oare împăca? Exista în el amărăciune, mânie, ... dar ea nu putea uita privirea aceea... și era sigură că-și păstrase puterea de a-l tulbura.

– Cum? Despre ce vorbiți? insistă Hetty.

– Mai târziu, draga mea, spuse Domnul Haskell pe un ton liniștitor, bătând-o ușor pe mână.

– Și privind-o pe Chloé, adăugă:

– Știți că avem un hotel la Veneția?

– Da, am auzit așa ceva la televiziune.

Cum ar fi putut ea să ghicească, faptul că prinzând postul în acea dimineață, acest gest atât de obișnuit îi va schimba cursul vieții?

– Hotelul se deschide peste două săptămâni, Chloé... Acceptă să cânți în cabaret?

Tânăra femeie fu atât de stupefiată, încât nu reuși decât să se bâlbâie:

– Ei bine... e... este într-adevăr măgulitor, dar...

– Eu nu voi fi acolo, dar Ben va fi, o întrerupse el.

Domnul Haskell făcu o pauză şi gura lui Chloé deveni un O de surpriză.

– Tradiţia este aşa: când inaugurăm un hotel, Ben supervizează direcţia timp de o lună, pentru a fi sigur că totul merge bine.

Hetty îi fixa fără să înţeleagă. Dar Chloé n-o privea pe mama ei. Creierul ei funcţiona rapid, ghicind între rânduri.

– N-aţi hotărât acest lucru cu Ben?

– Eu sunt patronul. N-am nevoie de autorizaţia fiului meu pentru a angaja o cântăreaţă.

– Va fi furios.

– Vă e frică de el?

– Câteodată este imposibil, dar...

– Dar vreţi să verificaţi dacă intuiţia mea este justificată? Atunci, afacerea este încheiată!

– Este vorba de o conspiraţie? întrebă Hetty.

– Dacă vreţi. Dar este plină de intenţii bune.

– Infernul este pavat...! suspină Chloé. Trebuie să vă previn: Ben vroia să ştie

cum m-aţi întâlnit şi de ce m-aţi invitat astă-seară aici să cânt. M-a întrebat deja.

– Şi ce i-aţi răspuns?

– Nimic.

– Văd că ştiţi cum să trataţi bărbaţii!

– Nu sunt oare fiica mamei mele?

Indignată, Hetty protestă vioi.

– Tatăl tău a fost cel mai fericit dintre bărbaţi!

– Nu mă îndoiesc! spuse domnul Haskell.

Chloé îl privi cu un amestec de amuzament şi de milă. Ar trebui ca cineva să-l prevină că Hetty nu era întotdeauna numai zahăr şi miere... Dar la vârsta lui, domnul Haskell probabil că învăţase să se apere singur!

Vreţi un mijloc sigur pentru a alunga proasta dispoziţie?

Citiţi romanele colecţiilor „EL şi EA“ şi „ROMANTIC“, care vă dezvăluie faţa frumoasă a vieţii şi vă vor aduce zâmbetul pe buze!

CAPITOLUL 5

Zece zile mai târziu, Chloé ateriza pe aeroportul din Veneţia, la bordul unui avion Alitalia. După ce trecu de vamă, îşi împinse căruţul în ceaţa umedă care voala laguna şi ascundea vederii Veneţia.

Ceilalţi pasageri se urcaseră într-un autobuz, dar domnul Haskell promisese că hotelul va trimite vaporaşul lui particular, ceea ce-i permitea lui Chloé să descopere oraşul prin lagună.

Chloé rămase deci singură pe aeroport. Nici urmă de vaporaş. Tocmai se întreba dacă nu va trebui să ajungă la hotel singură, când deodată se auzi zgomotul unui motor. O lungă ambarcaţiune pictată cu negru şi auriu ieşi din ceaţă şi avansă în direcţia ei. Chloé examină omul care o pilota, cu mâna pe cârmă, şi al cărui corp oscila odată cu mişcarea vaporaşului. Purta un maiou bleumarin şi o pereche de pan-

taloni albi. Asta era uniforma hotelului? Nu-i distingea fața, ci doar părul răvășit de vânt. Deodată se încordă, ca lovită de trăsnet: Ben...? Omul îi semăna, dar era... imposibil! Domnul Haskell îi afirmase că nu va fi acolo când va sosi ea. El îl chemase de urgență la Londra, găsind astfel un motiv pentru a-l îndepărta pe fiul lui și pentru a-i da lui Chloé timp să se instaleze. După el, acesta nu va îndrăzni s-o concedieze.

– Nu va fi foarte încântat să afle că te-am angajat pentru o lună, dar nu va face nimic contra voinței mele, spusese.

Chloé dorea ca încrederea lui să fie justificată, totuși avea îndoieli: încreținând ochii căuta să distingă trăsăturile bărbatului care se apropia repede. Poate că imaginația ei îi juca vreo festă: nu toți indivizii bruni erau Ben neapărat! Desigur, îi era teamă de reacția lui, dar de câte ori dorea să abandoneze ideea, figura lui îi revenea în memorie atunci când îi mângâiase obrazul, în grădină, în seara aniversării tatălui lui. Ben era neînduplecat, încăpățânat, îl mai agita mânia, dar dacă avea o șansă, oricât de

mică ar fi fost ea, ca s-o ierte într-o zi și să accepte ca totul să reînceapă, Chloé n-o putea lăsa să-i scape.

Propriile ei sentimente erau clare: ea îl iubea încă. Și dacă lupta era sortită eșecului? Puțin îi păsa! Chloé lupta pentru viața sa și nimic n-o putea opri, nici chiar riscul de a fi rănită.

Vaporul se opri și veni să se plaseze de-a lungul cheiului. Când pilotul ridică ochii, inima lui Chloé tresări.

Ca și când n-ar fi cunoscut-o, Ben sări pe chei și ancoră ambarcațiunea. Abia atunci se întoarse spre ea. Dar privirea lui ostilă îi făcu rău.

– Bună ziua! riscă ea, afișând un surâs tremurător.

Ea îi arătă căruțul.

– Astea sunt bagajele mele. Eu voi lua o valiză și tu pe cealaltă.

– Vei lua primul avion spre Londra, i-o tăie el sec.

Chloé luă o valiză și-și ridică bărbia.

– Am un contract semnat în regulă și vin de departe, cu ferma intenție să-l onorez!

– Vei fi plătită, dar nu vei cânta în hotelul meu!

– Tatăl tău...

– Tatăl meu nu avea dreptul să te angajeze!

Figura lui bronzată evoca rigiditatea unei măşti cu ochii sclipitori ca o piatră dură. Ben o privi un moment, cu corpul încordat, gata parcă de a sări la ea. Niciodată nu i se păruse atât de periculos, atât de ameninţător... Incapabilă să-i susţină privirea, ea întoarse capul.

– Tatăl tău nu ţi-a spus că mi-a propus această muncă? murmură ea, prefăcându-se surprinsă.

– Nu. Dealtfel este ridicol! Nu avem nevoie de o cântăreaţă! Este prevăzută doar o mică orchestră, pentru clienţii care doresc să danseze după masă. N-a fost niciodată vorba de un cabaret!

– Îmi dau seama! spuse Chloé.

El nu plecase deci la Londra... De ce domnul Haskell n-o prevenise că Ben va fi acolo la sosirea ei?

– L-am văzut pe tatăl meu ieri la Londra, dar nu mi-a spus nimic despre tine. În dimineaţa asta, la întoarcerea mea, recepţionerul m-a prevenit că o cântăreaţă va sosi cu următorul zbor. Am verificat la director, apoi am chemat Londra.

Gura lui se strâmbă într-un rictus furios.

– Mi s-a răspuns că tatăl meu era într-o şedinţă! Înţelesese probabil că i se descoperise complotul!

Chloé îi aruncă o privire pe furiş. Spre marea ei confuzie, ea îi văzu trăsăturile înăsprindu-se.

– Şi-a pierdut probabil capul!

Dacă expresia lui nu-i spunea mare lucru mai înainte, aceea care i se imprimă acum pe figură o făcu să se teamă de ceea ce putea fi mai rău.

– Mă întreb de ce vrea el neapărat să-ţi încurajeze cariera? întrebă el ca şi cum ar fi vorbit de unul singur.

Chloé nu răspunse. Evident că el înţelesese că tatăl său se zbătea să-i facă să se împace. Şi, judecând după expresia lui, această descoperire îl amuza şi îl irita totodată.

– Ei bine!... N-aş fi crezut asta din partea lui! Nici o femeie nu reuşise să-l manipuleze. Este adevărat că îmbătrâneşte! Dar de aici până la a-şi pierde capul pentru o femeie care ar putea fi fata lui!

Nevenindu-i să creadă, Chloé scoase un strigăt.

– Nu fi ridicol!

– Îmi furi replica! Adjectivul convine perfect: dacă ai intenţia să-mi devii mamă vitregă, nu-ţi face iluzii! Voi face tot ce-mi va sta în putere pentru a împiedica acest lucru!

Tremurând de furie, Chloé ridică ochii.

– Eşti josnic!

– Mulţumesc! Venind de la tine, este un compliment!

– Tatăl tău este un om minunat!...

– Bătrân, foarte bătrân! Nu uita!

– Taci! Doar la gândul că... am chef să te pălmuiesc!

– Încearcă deci! o încurajă Ben, aplecându-se, ca şi când i-ar întinde obrazul.

Dar Chloé se opri din cauza fulgerului ameninţător care traversă privirea lui. Ben n-ar fi ezitat s-o lovească la rândul lui. N-o să-i dea ocazia!

Măcinată de furie, tânăra femeie luă o valiză şi o aruncă în vaporaşul care oscila violent sub şoc. Întrucât se pregătea s-o ia şi pe cealaltă, Ben se repezi asupra bagajului.

– Ce faci? spuse el trăgând de mâner.

– N-am chef să mă cert cu tine toată ziua. Sunt obosită, vreau să merg la hotel.

Deoarece ea trăgea în partea ei, Ben fu antrenat în mişcare şi se lipi de ea. Surprinsă, Chloé dădu drumul la tot şi valiza căzu pe piciorul lui Ben cu un zgomot surd; acesta lăsă să-i scape un mormăit de durere. Profitând de acest moment de neatenţie, Chloé luă valiza, o aruncă la rândul ei în vaporaş şi, apoi, fără să se gândească, îşi urmă bagajele. Când Ben coborî în ambarcaţiune, ea se ghemuise deja în fundul cabinei.

– Foarte bine, spuse acesta aplecându-se spre interior. O să dormi la hotel. Dar mâine, la prima oră, te voi pune în avionul pentru Londra.

Drept orice răspuns, Chloé nu-i oferi decât un profil indiferent şi privi în depărtare prin hublou, către laguna învăluită de ceaţă. După un moment, Ben mormăi ceva şi se îndepărtă pentru a pune motorul în mişcare.

Vaporul se lansă, ridicând mănunchiuri de spumă. Un vânt îngheţat năvăli în părul lui Chloé, care îl bănuia că accelerează în mod voit. Dar nu se plânse, şi după zece minute, fie că i-a

fost ruşine de accesul lui de proastă dispoziţie, fie că oraşul nu era departe, încetini viteza. Chloé întinse gâtul: domurile palide ale bisericii Santa Maria della Salute ieşiră din ceaţă, ca şi cum ar fi plutit în aer. Şi imediat soarele începu să strălucească şi vaporul alunecă pe apa bleu-verzuie în timp ce oraşul întreg lua formă în faţa ochilor încântaţi ai lui Chloé.

Emoţionată, ea recunoscu siluetele familiare, Campanilla care se ridica spre cer, dantelele de piatră roză şi albă ale Palatului Dogilor, cu arcadele şi stâlpii lui, domurile Basilicii, şi mai departe, înghesuite unele în altele, acoperişurile roşii şi zidurile colorate ale sutelor de case.

Ben privi peste umăr.

– Soarele şi-a făcut apariţia.

Chloé se duse în faţă lângă el. Sub lumină, apa căpătase o nuanţă de acvamarin şi deasupra spuma scânteia. Înainte departe, ea observă coloana cu leul deasupra, la intrarea Piazzetei care conducea la San Marco. Sună un clopot, un zbor de porumbel se înălţă spre cerul clar. Întorcându-se pe jumătate, Chloé văzu că ceaţa era încă prezentă în depărtare, pe când oraşul era scăldat de soare. O bucurie profundă puse stăpânire pe tânăra femeie. Deoarece atingea umărul lui Ben, el o privi dintr-o parte, genele lui negre umbrindu-i obrajii bruni.

– Este frumos, nu-i aşa? murmură ea.

Dar ochii ei nu erau fixaţi pe oraş, ci pe profilul sever al lui Ben. Şi doar el, chiar ostil cum arăta, avea puterea să-i accelereze bătăile inimii... În acel moment, gura lui îşi regăsise o formă mai blândă. O durere vie, ca un punct de foc o străbătu, în amintirea acestei guri peste a ei... Îşi întoarse capul tremurând.

Ben opri vaporul de-a lungul cheiului particular al hotelului. Un tânăr în uniformă alergă înaintea lor şi îl ajută să amareze. După ce sări pe chei, Ben îi întinse mâna lui Chloé.

Îl apucă tare de mână apoi îi dădu drumul îndată ce puse piciorul pe chei. Ben îl lăsă pe portar să se ocupe de bagaje şi se îndreptă spre uşile de sticlă.

Chloé îl urmă până la un vast hol de intrare. Hotelul era luxos fără ostentaţie, cu pardoseala lui din marmură, acoperită cu un covor roşu, pereţii roz

de care erau agăţate oglinzi şi tablouri cu rame aurite. Fotolii acoperite de mătase roz, grupate câte patru, înconjurau mesele joase deasupra cărora se aflau faimoasele lustre de Murano, ale căror ţurţuri împrăştiau razele strălucitoare ale sticlei multicolore. Chloé ascultă atentă: nu se auzea decât tic-tacul unui vechi orologiu. Hotelul ar fi putut fi gol.

– Camera doamnei Tyrell este gata? întrebă Ben pe recepţionerul aşezat în spatele unui imens birou acaju.

– Da, domnule, răspunse tânărul întinzându-i o cheie.

– Dă-i paşaportul şi semnează fişa de poliţie, comandă sec Ben.

– Deoarece doamna Tyrell va lucra aici... începu recepţionerul.

– Ia paşaportul şi înscri-o ca o turistă obişnuită, îi spuse Ben. Pentru moment.

Ben luă cheia.

– O însoţesc. Îi veţi urca bagajele.

Intrigat, funcţionarul o privi pe Chloé cu curiozitate.

Furioasă, aceasta se îndepărtă spre ascensor. Când uşa se deschise, un grup de tineri ieşiră, îmbrăcaţi în culori vii şi vorbind veseli în italiană. Se dădu

la o parte pentru a-i lăsa să treacă dar spre surprinderea ei, i se opriră în faţă.

– Bună ziua. Sunteţi Chloé? întrebă unul din ei în engleză cu un accent pronunţat.

Ea dădu din cap.

– Da, de unde ştiţi?

– Suntem orchestra.

Tânărul îi întinse mâna.

– Mă cheamă Angelo. Eu dirijez această... bandă. Ceilalţi protestară veseli, în timp ce Angelo îşi termina prezentările.

– Acesta-i Georgio, baterie. Nino cântă la chitară şi Paolo cântă la toate!

Chloé schimbă cu ei strângeri de mână.

– Cine v-a vorbit de mine?

– Recepţionerul, răspunse Angelo.

– Engleza ta este excelentă, îi spuse ea.

– Am locuit în Anglia timp de doi ani. Eram barman. Am căutat să găsesc post ca muzicant, dar n-a fost posibil. Atunci am revenit, am înfiinţat o orchestră şi... iată-ne!

– Aveţi un solist?

– Nino cântă puţin... dar cântă mai bine la chitară! spuse Angelo, dându-se la o parte pentru a se feri de pumnul lui Nino. De acord! De acord. Dar minciuna este un păcat! Vreţi să cântaţi cu noi?

Chloé ezita.

– Eu sunt cântăreaţă de jazz!

– Jazz! Dar noi cântăm rock!

– Ei bine, voi fi încântată să vă ascult! Din păcate, eu nu interpretez decât jazz. Fiecare cu specialitatea lui!

Angelo o privi, confuz, fără să înţeleagă.

– Oh... da!

Chloé nu văzuse niciodată un bărbat atât de frumos. Totuşi, curios, el nu exercita asupra ei nici o atracţie fizică. Trăsăturile lui aveau o perfecţiune clasică, îndulcită de un bronz al pielii şi un surâs încântător, aproape feminin.

– Mi s-a spus că va fi un pianist ca să mă acompanieze, reluă Chloé.

Vizibil, băieţii nu erau la curent.

– Eu pot s-o fac, îi sugeră atunci Angelo. Ştiu să cânt la pian şi cunosc şi puţin jazz. Dar nu este specialitatea mea.

Chloé îşi muşcă buzele. Domnul Haskell îi promisese un pianist...

Deodată tinerii îşi schimbară expresia feţei. Ei mormăiră vag că trebuiau să plece şi se îndepărtară în grabă. Chloé se întoarse şi-l zări pe Ben alături. Cu faţa întunecată, el intră în ascensor şi ea îl urmă, după o secundă de ezitare. Îi făcuse el să înţeleagă dintr-o privire că trebuiau s-o şteargă? Uşile se închiseră. În timp ce ascensorul urca, Chloé examină profilul lui sever, iritată de tăcerea şi felul în care-şi agita cheile agăţate de deget. Era din nou furios!

Ajunşi la etajul al doilea, o luară pe un culoar lung, la capătul căruia Ben deschise uşa.

– Ţi s-a dat cea mai bună cameră. Adăugă apoi pe un ton brusc, ca şi când nu dorea să existe vreun dubiu:

– Ordinul tatălui meu!

– Inutil să precizezi! replică Chloé, aruncând o privire circulară prin cameră.

Jaluzelele erau trase. Ben se duse să le deschidă şi îndată soarele pătrunse în valuri, luminând patul mare acoperit de

o cuvertură roz, pereţii vopsiţi într-un verde palid, mobilele lăcuite şi lustra de Murano.

– Balconul dă spre Canal Grande, observă Ben, întors cu spatele, privind afară.

Chloé se apropie. Ben se încordă imediat. Examinându-l bine, ea îi văzu expresia încordată, efortul pe care-l făcea pentru a nu-şi trăda tulburarea. Voit, ea îşi lăsă umărul să-l atingă pe al lui, apoi se aplecă pentru a privi în afară, şi faţa ei fu doar la câţiva centimetri de a lui.

– Nu este La Salute? întrebă ea indicând turnurile bisericii.

– Da, o ştii perfect, răspunse Ben cu brutalitate.

Sarcasmul lui nu-i scăpase tinerei femei. Ei se măsurară din priviri un moment: respiraţia îi devenise aproape gâfâitoare, şi Chloé simţi cum i se precipită sângele în vine. Încet, foarte încet, îşi ridică o mână către faţă pentru a-şi îndepărta o şuviţă de păr ridicată de vânt care-i bara fruntea. Privirea lui Ben era fixată pe gura ei. Apoi capul i se înclină asupra ei ca în ralenti, şi

Chloé îşi oferi faţa punându-i mâna pe gât apoi pe ceafă, pe care-o presă uşor.

O secundă, Ben ezită. Sub degete îi simţi muşchii încordându-se. Apoi buzele tinerei femei le mângâiară pe ale lui şi el scoase atunci un mormăit înăbuşit. Una din mâinile lui îi apucă părul, iar cealaltă o apucă de talie. Când gura lui o cuprinse pe a lui Chloé, o făcu cu o violenţă nemaipomenită. Imediat sărutarea lui se dovedi a fi mai mult decât un gest de dragoste, o pedeapsă, un asalt, o veritabilă declaraţie de război.

Furioasă, Chloé încercă să-l respingă, dar nu reuşi nici măcar să-l îndepărteze. Ben începu să-i desfacă nasturii bluzei. Când ea vru să-l împiedice el o prinse între pulpele lui muşchiuloase şi o făcu să se îndoaie. Astfel dezechilibrată, forţată să-şi dea capul pe spate, i se oferea cu totul.

Chloé încercă să se mai zbată, dar el îşi băgă mâna în corsajul desfăcut şi o mângâie pe sân. Atunci o undă de căldură i se răspândi în trup, şi rezistenţa ei se topi ca zăpada în soare.

Părăsindu-i gura, Ben îşi puse buzele pe sânul ei.

– Te-am dorit întotdeauna... Asta este ceea ce ai dorit să ştii? Ei bine, ai răspunsul: îţi doresc trupul şi deoarece mi-l oferi, nu văd nici un motiv să-l refuz. Dar asta nu va duce mai departe.

Ridicându-şi capul, el îşi aţinti privirea îngheţată în a ei. Tânăra femeie fu scuturată de un frison şi ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi.

– Nu voi mai face aceeaşi greşeală, spuse Ben... Voi veni în patul tău, dar nu mai departe. Şi nu va mai fi ceea ce a fost! Dacă ai chef să faci dragoste...

– Nu! exclamă Chloé, tremurând de frig, de furie şi de dispreţ.

– Eşti sigură?

Ben o privi cu un surâs cinic care o umplu de teamă. Dar înainte de a adăuga altceva, se auzi o bătaie în uşă. Tânărul bărbat întoarse capul încruntându-se, apoi îi dădu drumul, trecându-şi o mână prin părul în dezordine.

– Ai face bine să te duci în sala de baie!

Chloé se duse imediat şi se închise acolo. Proptită de uşă, dădu drumul lacrimilor, tremurând de durere şi de furie.

Ben o ura. O dorea totuşi, dar privirea lui nu exprima decât un dispreţ îngheţat: dorea să facă dragoste cu ea, dar n-o mai iubea...

Chloé regreta amar că se lăsase convinsă să-l urmeze la Veneţia. Conspiraţia era atât de evidentă! Cum să te miri că Ben se comporta astfel? Dar credea el oare că ea va face dragoste cu el... fără dragoste? Avea deci o părere atât de proastă despre ea?

Vocea gravă a lui Ben răsună în cameră, apoi uşa se închise. Probabil că fusese portarul care urcase cu bagajele. Chloé încercă să-şi revină. Îşi şterse faţa, dar tresări când îşi văzu imaginea în oglindă: părul în dezordine, bluza deschisă, buzele înroşite, obrajii în flăcări... Bine că nu-i surprinsese portarul! Îşi imagina surâsul satisfăcut al lui Ben în faţa confuziei ei...

O apucă o vagă greaţă: unicul lui scop fusese să se răzbune, s-o rănească, şi ea, biata nebună, îi oferise exact armele de care avea nevoie!

Cu degetele tremurânde îşi încheie bluza, lăsă apa să curgă şi-şi răcori faţa. După ce-şi perie bine părul, îl legă la spate. Îi trebuia curaj să-l înfrunte pe

Ben, să pară calmă. El nu trebuia să-şi dea seama deloc de răul pe care i-l făcuse.

Totuşi existau limite la pedeapsa pe care dorea să i-o dea. Încet, ea ieşi din sala de baie şi se opri în prag. Ben părăsise camera. Scoase un suspin, ca un geamăt. Totuşi nu mai plânse. Hotărârea ei fusese luată: mâine, va lua primul avion pentru Londra, şi-l va alunga.pe Ben din gândurile ei, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 6

Portarul pusese valizele pe o bancheţă de lemn de lângă uşă. Chloé respiră adânc şi luă prima valiză; nu trebuia să se mai lase chinuită de Ben, să se mai gândească la el, îşi va desface valizele.

De acord, îşi spuse ea, parcă sfidându-se, scoţându-şi lenjeria şi aşezându-şi-o cu grijă într-unul din sertarele comodei, mâine îşi va face din nou valizele şi va pleca. Dar măcar până atunci, rochia ei de seară nu va fi mototolită!

După ce termină, Chloé se uită la ceas. Nu-i era foame, i se servise un prânz uşor în avion... În picioare, în faţa oglinzii, vorbi imaginii reflectate acolo.

– Sunt la Veneţia, trebuie să profit!

Oglinda îi trimise imaginea unei priviri complice. Chloé îi răspunse cu o strâmbătură, apoi observă că hainele cu care fusese îmbrăcată erau mototolite. Nu putea ieşi aşa! Se duse să-şi aleagă

un deux-pièces din bumbac roz. Cu părul periat şi buzele strălucitoare, parcă nu mai avea acel aer de victimă. Şi asta şi dorea: să pară strălucitoare, indiferentă! Dacă-l va întâlni pe Ben, acesta nu va putea să-şi mai bată joc de ea. Luându-şi aparatul fotografic şi geanta, coboră.

În afara recepţionerului, holul era gol. Chloé se opri în dreptul lui.

– Cum se ajunge la Piaţa San Marco?

Tânărul îi dădu explicaţiile necesare şi când plecă, acesta se aplecă să-i privească picioarele. Chloé se simţi observată şi asta o enervă. Cu trăsăturile ei prea marcate, nu era cu adevărat frumoasă, dar mersul ei avea o graţie senzuală naturală, de care nu-şi dădea seama decât în momentul în care era privită de un bărbat. Pe scenă accentua în mod voit balansarea şoldurilor. Dintr-un motiv misterios, când cânta îşi pierdea timiditatea. Devenea o altă femeie, ca şi când masca cântăreţei îi servea drept paravan contra îndoielilor şi incertitudinilor ei.

Chloé ieşi din hotel pe o altă uşă decât cea care dădea spre chei. Aceasta ieşire ducea la o grădiniţă înconjurată de ziduri înalte. O traversă şi ieşi pe o stradă largă şi animată. Câteva minute mai târziu ajunse în faţa bisericii San Marco cu faţada ei barocă. Când se pregătea s-o fotografieze, cineva se opri în faţa ei. Tresări şi întorcându-se îl văzu pe Angelo...

– Bizară biserica asta, nu-i aşa? o întrebă el arătându-i cele cinci statui care-i mărgineau acoperişul. Mă face să râd.

– Eu o găsesc foarte frumoasă, răspunse Chloé.

– Şi eu. Dar este într-adevăr ciudată. Ştii cine a construit-o? familia Fini. În numele Domnului? Nu! La Veneţia, când construiai o biserică, o făceai ca să arăţi lumii cât eşti de bogat. Toate familiile construiau biserici. Familia Barbarini a construit una şi mai ciudată, cu propriile-i statui pe faţadă. Da. Enorme! Pentru a-şi demonstra importanţa. Un fel de publicitate!

Chloé începu să râdă.

– În Statele Unite, pentru a se face remarcaţi, oamenii bogaţi cumpără spaţiu la televiziune!

– Exact! spuse Angelo, pornind alături de tânăra femeie pe străduţele ce duceau la Piaţa San Marco.

Ieşind din umbră, ajunseră în plin soare. Chloé se opri pentru a admira mozaicurile sclipitoare ale Bazilicii, cărămida roşie a Campanillei, cu spirale verzi, covorul gri mişcător a sute de porumbei şi, de-o parte şi de alta a pieţii, clădirile cu trei etaje care se ridicau deasupra arcadelor. O masă de turişti se mişca de colo-colo, mulţi se odihneau pe terasele cafenelelor.

– Cât este de frumos! exclamă Chloé, făcând fotografii.

– Vrei să-ţi fac şi ţie o fotografie?, se oferi Angelo întinzând mâna către aparat.

Chloé i-l dădu, apoi se dădu înapoi puţin, surâzând. După mai multe clişee, Angelo acceptă să pozeze la rândul lui.

– Este prima oară când vii în oraşul nostru?

Ea dădu negativ din cap.

– Nu, am mai fost, dar n-am văzut mare lucru.

– În acest caz permite-mi să-ţi fiu ghid. Cunoşti cafeneaua *Florian?*

– Nu.

– Este cea mai veche cafenea din lume, cred. Nimic nu s-a schimbat din secolul 18. Hai să bem ceva. Locul o să-ţi placă mult.

Braţ la braţ, Chloé şi Angelo traversară piaţa. La dreapta Bazilicii se zărea firma *Florian,* cu litere de aur. Un chelner îi conduse la o masă liberă, într-unul din micile alcovuri, şi luară loc pe scaunele de catifea roşie, în faţa unei mese de marmură. Chloé privi în jurul ei, încântată de lacul verde al pereţilor acoperiţi de oglinzi vechi în care clienţii se reflectau ca nişte fantome. Ghirlande de flori pictate, roz şi albe, se întindeau ici şi colo pe pereţi şi plafoanele erau şi ele bogat ornate.

Angelo comandă vin alb şi pricomigdale, în timp ce Chloé se uita la mişcarea continuă a turiştilor.

– Ştii, când austriecii ocupau Veneţia, se duceau la cafeneaua din faţă. Veneţienii veneau la *Florian* şi-i ignorau pe invadatori. Le interziceau copiilor lor să asculte până şi muzica lor.

Chloé surâse şi se uită la ceas.

– Suntem aici de-o jumătate de oră! se miră ea. Am să cer nota de plată!

Tânărul protestă, dar ea insistă.

– De fapt eşti ghidul meu pentru după-amiază şi am nevoie să pot vedea Veneţia cu un veneţian.

– *Grazie,* mulţumi Angelo. Aş putea să te învăţ şi italiana.

După ce plecară de la cafenea, traversară piaţa în direcţia Bazilicii. Când ieşiră din Bazilică, după o oră, Chloé îşi închise ochii, orbită de soarele puternic. Fusese atât de fascinată de mozaicuri, de iconostasul bogat ornamentat cu bijuterii şi emailuri, încât Angelo trebui s-o împingă cu cotul pentru a o trezi din visare.

– Vrei să faci ceva cumpărături? o întrebă el. Veneţia are nişte magazine superbe.

Chloé aprobă şi-l urmă pe tânărul italian de-a lungul străduţelor înguste, unde zeci de magazine ofereau încălţăminte, rochii şi eşarfe de mătase, cordoane şi genţi din piele. Mai multe magazine ofereau măşti de carnaval şi când ea se miră, Angelo se uită la ea surprins.

– Nu ştiai? Carnavalul începe săptămâna viitoare.

– Carnaval? Aici?

– Da, aici! îi spuse el cu o privire amuzată de expresia ei neîncrezătoare. Altădată, Veneţia era celebră pentru carnavalul ei. Două luni întregi! Da, luni! Şi apoi, deodată, carnavalul lua sfârşit! Şi asta timp de ani! Nu mă întreba de ce, căci nu ştiu.

Chloé îl privea cu gura căscată.

– Din întâmplare, studenţii au început să se deghizeze. Şi iată, a...!

Angelo făcu un gest cu mâna, ca pentru a găsi cuvântul.

– A revenit? sugeră Chloé.

– Exact! Acum, în fiecare primăvară, carnavalul reîncepe. Studenţii vin din toată ţara. Elevii de la Belle Arte confecţionează măşti pentru a face rost de ceva bani. Unele sunt superbe!

Chloé admiră într-o vitrină măşti albe cu străluciri de aur sau cu pete negre pe obraz, în jurul ochilor şi a gurii.

– Nu sunt scumpe! Aş vrea să cumpăr.

– Aici aproape, cunosc un vânzător care are unele mai frumoase. Dacă vrei, te pot conduce. În timpul carnavalului toată lumea se deghizează. Se pot închiria chiar şi costume.

Continuându-şi plimbarea reveniră în Piaţa San Marco. Chloé se opri deodată mirată, şi Angelo izbucni în râs.

– Aici toate străzile duc la Piaţa San Marco. Eşti obosită?

– Epuizată, mărturisi tânăra femeie. De ani de zile n-am mai mers atâta. Aş bea o ceaşcă cu ceai!

– Oh, englezoaicele cu ceaiul lor! Nu voi putea niciodată înţelege! Cafea da, dar ceai! Nu, mulţumesc! Să ne întoarcem la hotel, îţi vor servi ceai şi te vei putea odihni. Un grup de tineri care se fugăreau o lovină. Angelo o luă de talie şi Chloé se gândi din nou: era fermecător, simpatic, deschis şi vesel, dar nimic nu o atrăgea la el ca femeie. Angelo păstrase ceva copilăros şi trezea mai degrabă un instinct matern, decât unul sexual.

Traversară piaţa. Angelo o ţinea pe după umăr cu un gest protector pe care ea îl accepta cu plăcere. Dar când ajunseră aproape de străduţa ce trebuia să-i conducă la hotel, Chloé îl observă pe Ben, în umbra unei arcade, îmbrăcat în alb. Îi privea încordat.

Angelo nu-l observase. Povestea animat despre carnaval. Chloé întâlni privirea furioasă a lui Ben, apoi întoarse capul, iritată şi tulburată. Simţi cum îi dau lacrimile, dar reuşi să se stăpânească.

– Ce veşti despre pianist? o întrebă Angelo, în timp ce se apropiau de hotel. Dacă nu găseşti pe nimeni, voi încerca eu să te acompaniez.

Chloé îl privi cu recunoştinţă.

– Eşti foarte amabil, Angelo. Dar nu ştiu dacă voi rămâne.

Tânărul se miră.

– Nu? Credeam că eşti angajată pentru o lună.

– Domnul Haskell şi tatăl său nu sunt de aceeaşi părere.

– De aceeaşi părere? făcu Angelo fără să înţeleagă.

– Nu are importanţă, surâse Chloé. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dacă rămân voi fi bucuroasă să ţi-o accept.

– Hotelul se deschide săptămâna viitoare. Va trebui să repetăm puţin.

– Bineînţeles! Îţi voi da răspunsul mâine.

Chloé îşi bău ceaiul în salonul-bar al hotelului în tovărăşia ghidului ei, apoi îl părăsi, după ce-i mulţumi îndelung, şi se duse în camera ei pentru a se odihni.

În apa caldă, înspumată a băii, se gândi la ce să facă. Ar putea să-i telefoneze domnului Haskell şi să-i spună că Ben îi ceruse să plece... Dar, la ce-ar servi? Pe de altă parte, dacă va rămâne, se va condamna la o lună de supliciu. Nu era masochistă. Mai bine s-ar declara învinsă şi ar lua primul avion spre Londra.

Ieşi din apă, se uscă, şi-şi puse un halat alb. Cu picioarele goale se duse în cameră, dar se opri brusc. Ben era aşezat pe patul ei.

– Ce faci aici? îl întrebă ea cu o voce ascuţită.

Ben o examină din cap până-n picioare cu o privire obraznică. Nimic nu-i scăpa. Deodată, Chloé se simţi parcă goală cu tot halatul ce-l avea. Pupilele negre ale lui Ben păreau că reflectă ceea ce vedeau: picioarele lungi, umede, goale, largul decolteu. Chloé îşi strânse reverele halatului, dar gestul ei nu făcu decât să suscite un surâs batjocoritor din partea lui Ben.

– Am venit să-ţi spun că m-am răzgândit. Dacă tata vrea să cânţi, nu vreau să-l contrazic. De ce să ne certăm pentru atâta lucru?

Chloé încercă să se stăpânească şi să nu-şi trădeze furia. „Pentru atâta lucru!" Iată ce reprezenta ea pentru el! Avu chef să-i arunce ceva în cap, dar rezistă tentaţiei.

– Foarte bine, răspunse ea, ca şi cum hotărârea lui o lăsa indiferentă.

Ben nu se mişca. Rămânea pe pat, nestingherit, cu părul strălucindu-i într-o rază de soare.

– Ţi-a plăcut plimbarea? o întrebă el fără a o pierde din ochi.

– Mult.

Chloé tremură la amintirea privirii pe care i-o surprinsese în Piaţa San Marco. Dacă o va privi la fel de ostil de fiecare dată când se vor întâlni, următoarele patru săptămâni vor fi într-adevăr un infern.

– Angelo este veneţian, spuse Ben.

– Ştiu. Mi-a propus să mă acompanieze la pian. Eşti de acord, sau tatăl tău a angajat un pianist de jazz?

Ben îşi făcu ochii mici.

– Dacă a făcut-o, eu nu ştiu. Ai nevoie de un pianist?

– Bineînţeles, răspunse ea, agasată. Aş prefera o orchestră, dar dacă este

imposibil şi dacă Angelo vrea să mă acompanieze, cred că voi fi de acord.

Ben se ridică. Chloé tresări aducându-şi aminte de ce putea emana din acest corp, din aceşti muşchi, din picioarele lungi... Ben avansă spre ea. Inima lui Chloé bătu mai tare şi, din instinct, se dădu înapoi, cu gura uscată.

Ben surâse sarcastic.

– Nu te teme. Nu te voi atinge.

– Mulţumesc mult! explodă ea cu faţa roşie. Ultima dată mi-a fost de ajuns!

– N-aş putea spune că asta am înţeles atunci!

Chloé îşi strînse pumnii pentru a rezista poftei de a-l lovi. Ben se uită la gulerul deschis al halatului şi, într-o mişcare de exasperare, ea şi-l strânse şi mai tare.

– Ieşi din camera mea! Şi să nu îndrăzneşti să mai intri fără să baţi la uşă, sau înainte de a te invita eu!

– Am bătut, dar nu mi-ai răspuns. Erai în baie, aşa că mi-am folosit cheia.

– Să nu mai faci asta! îi răspunse Chloé. Dealtfel, pe viitor voi pune zăvorul. Nu vreau să te găsesc aici pe pat de câte ori ies din baie.

– Data viitoare ai putea să mă găseşti în pat! spuse el râzând.

Chloé se enervă. Apoi se repezi la uşă, o deschise şi spuse:

– Ieşi!

Ben se ridică şi se îndreptă încet spre uşă, cu acel veşnic surâs batjocoritor pe buze şi acea privire care-i spunea că-şi dădea seama de furia ei şi că este mulţumit.

Când ajunse în dreptul ei, Chloé se lipi de perete. Era ceva insultant în acest contact la distanţă, dar nu putea face nimic; se aruncase singură în gura lupului. Urmărindu-l pe Ben până la Veneţia, îi furnizase chiar ea armele: de ce să se mire acum că acesta se servea acum de ele? De ce se lăsase convinsă? De ce nu fusese mai puternică?...

– Apropo, cina se serveşte la ora opt.

Spunând acestea, ieşi din cameră. Chloé trânti uşa după el şi puse zăvorul.

Sprijinită de perete, tremurând de furie, explodă: cum îndrăznea s-o privească aşa şi să-i vorbească pe acest ton? Singura atitudine înţeleaptă era să-şi facă valizele şi să plece a doua zi.

Vrusese să se convingă că rămânând o lună sub acelaşi acoperiş cu el, va reuşi să... dar reacţia lui indica clar că era la fel de sensibil la ce făcea ea ca... un bloc de granit!

Dar atunci... de ce-şi schimbase Ben părerea şi acceptase să rămână? Vroia să evite o ceartă cu tatăl lui. Probabil că ăsta era adevărul. Păreau foarte apropiaţi...

Deodată Chloé crezu că întrevede adevărul: şi dacă Ben găsise mijlocul de a-şi atinge scopul? Dorea ca ea să plece dar, cu riscul de a-l ofensa pe tatăl său, nu putea s-o dea afară. În schimb dacă Chloé renunţa la contract şi pleca din Veneţia, nu mai era nici o problemă! Văzută din acest unghi, atitudinea lui Ben se explica perfect: căuta s-o umilească pentru a o obliga să plece.

Chloé traversă camera încet, apoi se aşeză pe pat. Da, cu cât se gândea mai bine, această explicaţie i se părea cea mai bună. Ben era capabil, pentru a nu-şi înfrunta tatăl direct, să găsească această soluţie deturnată care o forţa să rupă contractul semnat!

Se enervă... Ce tip scârbos! Îşi spuse ea sărind în picioare. Ca o leoaică în

cursă, începu să se plimbe de colo până colo în cameră; va acţiona cum nu se aştepta Ben? Nu, nu-i va corda atât de uşor victoria! Nu şi-a spus ultimul cuvânt! Îşi bate joc de ea, jucându-se ca un toreador, care provoacă taurul înainte de a-l omorî! Cum surâdea implantându-şi banderilele! Ştia exact unde era vulnerabilă. Dragostea îl învăţase s-o cunoască bine!

Chloé se opri în faţa ferestrei şi privi cerul care se întuneca deasupra acoperişurilor Veneţiei. Se făcuse deodată mai frig, anotimpul oscila încă între primăvară şi vară...

Sprijinindu-şi fruntea înfierbântată de geamul rece, încercă să vadă mai clar. Dar imaginea lui Ben era tot timpul în faţa ochilor ei. Şi o imagine şi mai agreabilă! îi apuca un smoc de păr şi... îl trăgea...!

– Să se ducă la naiba! spuse ea cu voce tare. Cuvintele răsunară în tăcerea camerei. Dacă ar fugi, ar însemna că acceptă că el putea să-i mai facă rău, că-l mai iubea... Şi în starea de spirit în care se afla Ben, va fi mulţumit şi va triumfa.

– Rămân! îşi spuse ea, ridicând ochii spre tavan.

Ca şi cum ar fi putut s-o audă, oriunde s-ar fi aflat el în acest hotel.

CAPITOLUL 7

Pe balustrada albă din jurul terasei, pescăruşii îşi disputau firimiturile de pâine pe care le pusese Chloé. Cu ochii pe jumătate închişi, aceasta le observa mişcările surâzând: era cald, era soare, se simţea în armonie cu lumea.

Repetiţiile începuseră de trei zile, după ce Angelo şi Chloé găsiseră un compromis: orchestra o va acompania pe Chloé pentru bucăţile de jazz, iar ea va interpreta câteva cântece în stilul lor.

Era amiază. Ben aranjase un bufet rece pe terasă şi reunise tot personalul hotelului pentru a-i face ultimele recomandări. În seara asta hotelul se va deschide în mod oficial cu un dineu la care fusese invitată toată lumea bună din Veneţia şi un mare număr de ziarişti pentru a consemna evenimentul. Ben vroia să fie sigur că totul se va desfă-

şura cum prevăzuse, căci trebuia să facă impresie!

Cu o farfurie cu mezeluri şi salată într-o mână, Chloé se retrăsese cât mai departe posibil. În timpul discursului lui Ben ea se uitase la vaporaşele care se îndreptau spre insula Guidecca... De ce nu s-ar duce şi ea după-amiază s-o exploreze? Orchestra se hotărâse să repete singură, deci avea timp. Un vaporaş ar fi foarte agreabil în această zi primăvăratică...

Când Ben termină, personalul se risipi, lăsând farfuriile murdare şi resturile pe lunga masă acoperită cu o faţă de masă din damasc alb.

– Angelo! Ce vaporaş trebuie să iau pentru a mă duce la Guidecca? îl întrebă Chloé.

– Numărul cinci. *Numero cinque,* îi răspunse Angelo.

Angelo îşi lua foarte în serios rolul de profesor de italiană, şi Chloé începea chiar să înţeleagă câteva fraze simple.

– Vrei să te duci azi? o întrebă el.

Chloé dădu din cap.

– Am chef să iau vaporaşul.

– Ia cu tine un fular! Este vânt! Distracţie plăcută! Angelo îi trimise o sărutare din vârful buzelor.

Chloé nu era grăbită: prin străduţele strâmte ajunse în Piaţa San Marco, mişunând de porumbei, turişti şi vânzători de suveniruri. Pe faţada Bazilicii, cei patru cai de bronz păreau gata să pornească în galop prin piaţă, şi soarele îşi arunca razele pe patina lor verde. În piaţeta care ducea de la Bazilică la chei, Chloé zări leul în vârful coloanei de piatră şi, în spate, strălucirea verde a canalului. O mulţime de oameni se plimbau pe chei. Chloé începu să se uite la numerele înscrise pe debarcadere.

Riva degli Schiavoni era mărginită de case în tonuri pastel, majoritatea hoteluri, cu restaurante şi cafenele, care-şi întindeau terasele până pe trotuare. Mergând, admira succesiunea faţadelor; Veneţia deborda de frumuseţe. O viaţă întreagă ar fi insuficientă pentru a vedea totul. Trebuia să alegi, ceea ce era foarte greu...

Găsind debarcaderul numărul cinci, Chloé îşi cumpără un bilet special ce-i permitea să circule cum dorea, timp de

o lună. Era scump, dar va face economii. Avea de gând să ia foarte des vaporaşul. Era cea mai bună metodă să vadă Veneţia, îi spusese Angelo, şi era transportul cel mai romantic din lume...!

Multă lume aştepta în dreptul debarcaderului. Aşteptând sosirea vaporaşului, Chloé asculta discuţiile italienilor. Când vaporaşul lovi uşor pneurile agăţate de chei, pasagerii se grăbiră să urce. În spatele ei Chloé simţi o mână înconjurându-i talia şi se întoarse enervată, gata să strige *„Va via"* pe un ton rapid, aşa cum o învăţase Angelo. Dar nu era vorba de un necunoscut. Era Ben. Cuvintele îi muriră pe buze.

– Ce faci aici? o întrebă el pe un ton bănuitor.

– Eu... se bâlbâi ea... eu... mă duc să vizitez Guidecca.

O femeie grasă, cu un copil în braţe, îi împinse pentru a-şi face loc spre puntea vaporaşului.

– *Permesso, per favore,* murmură ea.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Chloé dându-se la o parte. Adică... *scusi...*

Parcă-şi pierduse de tot capul. Înainta fără să se uite unde calcă... alunecă

pe debarcaderul umed şi-şi pierdu echilibrul. Din fericire, Ben o prinse înainte de a cădea între debarcader şi apele gri-bleu ale portului. Se simţi ridicată de la pământ şi depusă pe puntea vaporaşului în răsetele bărbaţilor şi exclamaţiile neliniştite ale femeilor.

– *Va bene, signorina?* o întrebă una din ele, îngrijorată.

Murmurând *grazie, grazie,* Chloé coborî scările spre cabina cu geamuri. Mai erau câteva locuri libere acolo. După ce se aşeză, se înghesui în colţul ei şi-şi întoarse capul spre fereastra aproape opacă din cauza stropilor de apă.

Reuşise să-l evite pe Ben în ultimele trei zile... Ce întâmplare i-l scosese tocmai azi în cale şi-l adusese pe vaporaş? Dar ea ghicea uşor ce se petrecea în mintea lui Ben: o bănuia că-l urmărise. Degeaba ar fi protestat ea că nu era adevărat, că nici nu avea chef să-l vadă, Ben nu ar crede-o.

Vaporaşul se îndepărtă. Cineva se aşeză alături de ea. Dar Chloé rămase privind pe geam, sigură că-l va vedea pe Ben rămas pe debarcader.

– Ce vei face la Guidecca?

Stupefiată, Chloé se întoarse pe scaunul ei, cu gura căscată.

– Închide-ţi gura, spuse Ben. Ai un aer stupid.

Chloé îşi strînse gura. Ben se lăsă pe speteaza scaunului, punându-şi braţul, foarte degajat, pe marginea acestuia. Chloé era departe de a fi la fel de degajată... Coapsa muşchiuloasă a lui Ben îi atingea piciorul. Desigur, scaunele erau strâmte, dar de ce se aşezase aşa de aproape?

– Unde te duci? îl întrebă ea, depărtându-se puţin.

– Să văd nişte prieteni care locuiesc la Dorsoduro, răspunse calm Ben.

Dar privirea lui ironică îi dovedea că-şi dăduse seama de mişcarea ei.

– La Dorsoduro?

– Este vechiul cartier popular al Veneţiei. A devenit foarte la modă, întrucât casele sunt mici, uşor de restaurat. Dar preţurile s-au ridicat!

Deodată vaporaşul se încrucişă cu un vas mai mare şi începu să se clatine puternic. Proiectată înainte, orbită de părul ce-i căzuse pe faţă, Chloé se agăţă de primul obiect întâlnit. Acesta era

Ben. Cînd îşi dădu seama că se agăţase de umărul lui, îşi trase mâna ca friptă.

– Scuză-mă, murmură ea.

– Te-ai simţi mai bine pe pământ, spuse el ironic.

Şi brusc, se aplecă spre ea.

– Priveşte! San Giorgio Maggiore! Este prima oprire. Chloé se retrase pe scaun, incapabilă să suporte această apropiere. Cu capul întors spre fereastră, privi insula care se apropia rapid. Zidurile de cărămidă roşie ale vechii mănăstiri apărură parcă din apă, şi, în centru, văzu faţada albă cu coloane ale celebrei biserici.

În fiecare dimineaţă, la micul dejun, Chloé distingea în depărtare San Giorgio Maggiore. Ceaţa sidefie care o învăluia cu mister se risipi la apropierea vaporaşului... Şi viaţa era la fel. Ceea ce nu putem avea pare mult mai dezirabil, pe cînd împlinirea dorinţei face să dispară până şi dorinţa...

– Am cumpărat o ilustrată cu Insula, spuse ea întorcându-se spre Ben, a cărui privire o susţinu cu greu.

Îl dorea pe Ben doar pentru că nu-l putea avea? Care era adevărata natură a dragostei ei pentru Ben?

– O vei trimite familiei?

Ochii lui se întunecară. Se gândea probabil la Jilly.

– Da, răspunse ea, ca şi cum ar fi vrut să-l sfideze.

De ce să-l mintă? Nu ea îl invitase să se aşeze alături de ea şi nu putea la infinit să evite să-i vorbească despre familia ei. Oricât de supărată ar fi fost pe unii din membrii familiei ei, aceasta reprezenta o parte importantă a vieţii ei. Nu putea să se detaşeze de ea, aşa cum nu putea să-şi renege rădăcinile.

– Nepoata ta probabil că s-a întors din călătoria de nuntă, spuse Ben cu o voce întretăiată.

– Fără îndoială, aprobă Chloé.

Ben se strâmbă, plin de dezgust.

– Îl plâng pe soţul ei. Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în locul lui!

De câte ori de la căsătorie, Chloé nu gândise acelaşi lucru! Se uită la Ben stânjenită.

– Ştii, Jilly era foarte tânără. S-a maturizat de atunci. Nu mai este aceeaşi persoană.

– Oamenii nu se schimbă, declară Ben.

Privirile li se încrucişară. Duritatea pe care o exprima privirea lui Ben îi arăta că se referea atât la Jilly, cât şi la ea şi că fusese afectat mai puternic de trădarea acesteia din urmă.

– Ba da! protestă ea, întorcându-şi capul pentru a scăpa de condamnarea pe care o desluşea în ochii lui. Ne schimbăm mereu, experienţa ne transformă... altfel am mai locui şi acum în caverne şi am purta piei de animale!

– Chiar dacă o schimbare are loc la suprafaţă, în adânc reacţiile noastre rămân aceleaşi, la orice vârstă, ripostă Ben, cu iritare. Într-un moment de criză, pentru a scăpa basma curată, Jilly ar minţi din nou. Şi chiar ar minţi pentru a se pune în valoare. Este profund egoistă şi superficială! Nici nu-i trece prin cap că mai există şi ceilalţi! Îndrăzneşte să mă contrazici!

Chloé îşi muşcă buzele fără să răspundă. Portretul pe care i-l făcuse Ben era foarte adevărat. Şi totuşi...

Vaporaşul se opri. O parte din pasageri coborâră repede, înlocuiţi cu alţii.

– Lucrurile nu sunt aşa de simple, ezită Chloé. Este adevărat, Jilly este egoistă, dar poate fi drăguţă, este plină

de viaţă şi umor. Îşi adoră părinţii, este generoasă, plină de vitalitate...

Se uită la Ben aproape rugătoare.

– Tabloul pe care i-l faci este prea negru. În viaţă domină gri-urile şi este mai bine pentru oameni.

– Şi pentru tine? o întrebă sec Ben, în timp ce vaporaşul pornea din nou.

Chloé se uită la faţa lui scăldată de soare. Maxilarul lui avea o frumuseţe virilă, austeră şi implacabilă.

– Bineînţeles! Nu sunt perfectă.

Ben surâse.

– Oh, nu!

Apoi făcu o pauză şi adăugă:

– De ce-ai crezut-o pe ea? Cum de ţi-ai putut imagina că aş fi capabil să seduc o fată de vârsta ei? Dumnezeule! Ar trebui să fii nebun. Ca să nu mai vorbim de faptul că te iubeam *pe tine!* Nici nu o vedeam! Era de ajuns să apari pentru a le eclipsa pe toate celelalte. Singura impresie pe care o păstrez dspre ea, este o iritare puternică, pentru că vroia întotdeauna să atragă atenţia. Dacă ar fi fost fiica mea, aş fi pălmuit-o de fiecare dată când s-ar fi comportat aşa.

– Jilly este un copil răsfăţat, admise Chloé cu o voce stinsă.

– Atunci de ce nu m-ai crezut pe mine şi ai crezut-o pe ea? repetă el.

Se uita la ea cu ochii lui duri şi albaştri. Chloé suspină.

– Te iubeam... începu ea.

Ben o întrerupse imediat.

– Ah, nu, este imposibil!

– Din contră, este exact motivul pentru care am crezut-o pe ea. Nu înţelegi?

Chloé vorbea în şoaptă, pentru că mulţi pasageri îşi întorceau capul spre ei.

– Mă îndoiam de mine, nu puteam să-mi imaginez...

– Te îndoiai de tine? se miră Ben. Păreai totuşi atât de sigură pe tine! Cântai deja în public!

– Oh, pe scenă...! Îţi poţi imagina că unul din motivele pentru care devii cântăreţ sau actor ar putea fi teama?

Vaporaşul ajunse la Giudecca. Chloé zări un chei lung, mărginit de arbori, câteva magazine şi un hotel. Era pustiu. Ben avea o expresie neîncrezătoare.

– Nu. Mi se pare din contră, că pentru a urca pe scenă şi a cânta în faţa unui public, trebuie să ai îndrăz-

neală şi încredere în tine. Posezi aceste două calităţi.

– În momentul în care trebuie să înfrunt publicul, îmi vine s-o iau la goană, mi se face pielea ca de găină, mă ia cu frig şi încep să clănţăn din dinţi. Toţi artiştii sunt aşa. Şi dacă avem talent se datorează faptului că dorim să depăşim această teroare şi să dovedim că suntem capabili să reuşim. Vaporaşul porni din nou înspre lagună. Văzând Giudecca îndepărtându-se, Chloé tresări.

– Oh, trebuia...

Dar Ben nu o asculta. Cu sprâncenele încruntate, se uita la ea.

– Continui să spun că nu mă iubeai dacă ai crezut că pot fi capabil de ceea ce am fost acuzat de Jilly, şi admiţând că te îndoiai *de tine*, întrebarea ce gândeai *despre mine* rămâne în continuare fără răspuns. Dacă m-ai fi cunoscut îndeajuns, nu ai fi crezut-o. Dacă n-ai bănuit că poate minţi, înseamnă că nu mă iubeai!

– Dar...

– Recunoşti! Totul este logic!

– Logica şi dragostea merg oare împreună? suspină Chloé uitându-se pe

fereastră. Uite! suntem departe de Giudecca acum!

Ben întoarse capul spre fereastră surprins şi iritat.

– Oh! Ei bine, eu cobor la viitoarea oprire, iar tu ai să iei vaporaşul următor pentru Giudecca.

Ben se ridicase în momentul în care vaporaşul încetinise în faţa debarcaderului. Gânditoare, Chloé îl urmă.

– Unde suntem?

– La Zattere. Vrei să te întorci la Giudecca?

– Nu. Cred că mă voi întoarce la San Marco pe jos.

Se săturase de discuţia asta cu Ben. Oricum, el îi refuza explicaţia şi ea nu mai suporta condamnarea pe care o citea în privirea lui.

– Cum doreşti, îi spuse el laconic. O iei pe străduţa din spatele bisericii. Mergând drept înainte ajungi la podul Academiei. Vreo cinci sau zece minute. După pod vei urmări indicatoarele şi vei găsi uşor drumul. Ai un plan al Veneţiei?

Chloé scoase unul din buzunarul blue-jeans-ului. Ben îi arătă drumul cu capul aplecat aproape de faţa ei. Părul

îi atingea obrazul, şi în loc să urmărească traseul indicat de degetul lui Ben, Chloé îl privea pe el.

– Ai reţinut? o întrebă el ridicându-şi brusc capul. Chloé se înroşi puternic.

– Da, bineînţeles!

– Mincinoaso, îi răspunse Ben cu o voce răguşită.

Îi înapoie planul.

– Va fi vina ta dacă te pierzi! Este o vreme superbă, nu va fi dezagreabil.

– Nu, într-adevăr, surâse ea, cu privirea în jos.

O clipă Ben păru că ezită, apoi sări repede în vaporaşul care acostase. Sprijinit de bastingaj, Ben o privi îndepărtându-se.

La ce se gândea oare?

Chloé aşteptă să se îndepărteze, apoi se îndreptă spre hotel.

Înainte de-a traversa podul, intră la Galeriile Academiei, pentru a admira colecţiile de pictură veneţiană. Trecea din sală în sală, copleşită de numărul mare al tablourilor, fără a urma un circuit precis, şi nu se oprea decât atunci când un tablou deosebit îi atrăgea atenţia.

Prefera pictorii Evului Mediu. Nu ştia nimic despre artişti, şi când părăsi muzeul, ameţită de atâtea nume, culori şi imagini, îşi promise să revină, pentru a afla mai multe despre aceşti pictori.

În cursul vizitei, hoinărind din sală în sală, se forţă să şi-l alunge din minte pe Ben. Cel puţin astăzi îşi vorbiseră. Contactul pe care-l stabiliseră nu se transformase imediat în conflict. O undă de optimism puse stăpânire pe ea, dar îi fu frică să nu fie prematură. Ben îi spusese c-o mai dorea, dar asta nu însemna nimic. Nu o iubea. Numai asta conta.

După ce trecu Podul Academiei se îndreptă fără grabă spre hotel, oprindu-se în trecere pentru a admira biserica roz deschis San Vidal şi Palatul Marosini. Când ajunse la străduţele din spatele hotelului îl văzu pe Angelo ieşind dintr-un magazin şi-i făcu semn. Tânărul veni în întâmpinarea ei.

– Ai petrecut o zi bună? o întrebă el.

– Să spunem că am vizitat mult oraşul, îi răspunse Chloé.

În unele momente fusese încântată, în altele ar fi vrut să fie departe de aici!

Ajungând într-o piațetă, Angelo îi arătă magazinele care vindeau măști pentru carnaval.

– Oh, vreau neapărat să cumpăr! strigă Chloé, atrasă de strălucirea aurie și argintie a măștilor etalate.

Erau o mulțime, greu de ales: un cap de leu, un cap de capră, cu coarnele în spirală, un tigru cu ochii verzi strălucitori. Mai departe văzu măști de cucuvele cu penele gri, o față de clovn albă, măști de piele negre. Angelo îi spunea prețul, glumind cu studenții care-și vindeau operele.

În sfârșit, Chloé optă pentru o mască din pene roz. Îi acoperea fața doar pe jumătate, dar examinându-se prin fantele ochilor, avu impresia că descoperă o străină. Angelo o convinse să-și cumpere și o mantilă de dantelă neagră și un tricorn ornat pe-o parte cu o rozetă de mătase.

– Splendid! exclamă ea, uitându-se în oglindă.

– *Si! Si!* spuse Angelo. Ești superbă!

– Nu vorbeam despre mine, ci despre mască și mantilă, protestă ea.

Scoțându-și masca și mantila, le dădu vânzătorului pentru a le împacheta.

– Acum voi putea participa la carnaval.

– De ce nu-ți închiriezi un costum? îi sugeră Angelo. Unul din prietenii mei are un magazin specializat. Aș putea să-ți obțin o reducere!

Chloé acceptă. Timp de-o oră încercă diferite costume. Angelo vroia o ținută de harem, dar Chloé refuză râzând, flatată de fluierăturile de admirație ale vânzătorului.

– Ia-l! o rugă Angelo. Silueta ta este perfectă... Chloé dispăru în cabină dând negativ din cap. N-ar îndrăzni niciodată să se plimbe prin Veneția cu o ținută atât de sugestivă!

În sfârșit, alese un costum asortat la mască și la mantilă. Era costumul tradițional al venețiencelor: o rochie de tafta roz, cu fusta amplă și talia de viespe, cu un decolteu adânc și cu mânecile lungi ornate cu dantelă la încheieturi, în stilul secolului XVIII, cel mai popular la carnaval.

Vânzătorul îi propuse apoi un evantai și Chloé se plimbă prin fața celor doi tineri agitându-l cu cochetărie. Era inutil să-i întrebe ce părere aveau despre costum, privirile lor erau elocvente.

Angelo o ajută să-şi ducă pachetele la hotel. Turiştii deveniseră şi mai numeroşi la Veneţia, din cauza carnavalului.

– Mă întreb când voi putea să port costumul, se plânse ea. Cântăm în fiecare seară!

– În timpul carnavalului se dansează pe străzi, până la miezul nopţii. Ne vom duce imediat ce vom termina programul. Ziua de lăsata secului marchează apogeul carnavalului şi va fi un bal la hotel. Patronul ne-a anunţat în dimineaţa asta. Dar tu nu ascultai! Iarăşi visai!

– Aşa cred, recunoscu Chloé strâmbându-se la el.

Într-adevăr, nu auzise ce spusese Ben pentru că nu asculta decât timbrul vocii lui şi aceasta îi sugera vise pe care nu i le putea povesti lui Angelo.

– Ei bine, iată: a spus că va avea loc un bal mascat începând cu ora unsprezece. Clienţii vor avea astfel timp să danseze pe străzi... În Piaţa San Marco are întotdeauna loc un mare bal, dar este prea multă lume; nu poţi nici să te aşezi, nici să bei ceva. Va fi mai mult loc la hotel. Vei putea deci să porţi

costumul de lăsata secului şi de ce să nu cânţi îmbrăcată cu el?

– De ce nu? strigă Chloé excitată...

În seara asta, în timp ce se pregătea să-şi pună rochia de mătase neagră pe care o va purta pentru inaugurarea hotelului, vechea tensiune familiară începu să pună stăpânire pe ea cu tot cortegiul ei de ezitări şi îndoieli. Şi dacă-şi va pierde vocea? Punându-şi mâna pe gât, avu impresia că o doare în gât. Incapabilă să înghită, cu gura uscată, putea să jure că laringele era iritat. Îşi va pierde vocea, nu va putea să ia notele de sus...

Imediat, Chloé făcu gargară şi bău puţină apă. Dar o apucă imediat o greaţă violentă. Fugi în baie, cu faţa palidă, plină de broboane. Imagini de coşmar se succedau în mintea ei: Dacă va uita textele? Dacă orchestra nu va cânta cum trebuie? Spectatorii vor râde... Văzu imediat zeci de figuri care râdeau şi frica o paraliză...

Genunchii începură să-i tremure. Nu va reuşi să coboare, picioarele vor refuza s-o ducă. Nu, nu va reuşi niciodată să cânte. Ben va fi acolo printre toţi acei necunoscuţi. Se va face de râs

în fața lui și el o va privi cu milă. Nu va putea suporta așa ceva!

Chloé se privi cu dezgust. Nu-i plăceau rochiile negre. Ce dracu o împinsese să cumpere această rochie provocatoare, cu fusta despicată până la șold? Dumnezeule! Rochia asta era îngrozitoare! Îi va etala corpul! Și ce ascundea materialul, era pus în valoare de mătasea ce se mula pe corp! Existau femei capabile să poarte așa ceva, dar imaginea ei din oglindă îi producea oroare: o cumpărase într-un moment de îndrăzneală și acum nu avea curajul s-o poarte...

Chiar atunci se auzi sunând telefonul. Tresări, ca și cum ar fi auzit o explozie. Cine putea fi? Cu ochii fixați pe aparat, incapabilă să ridice receptorul, îl lăsă să sune până când nervii ei fură pe punctul de a exploda. În sfârșit, smulse receptorul din furcă.

– Alo! chițcăi ea în aparat.

Un zgomot straniu se auzi la celălalt capăt al firului. În sfârșit, după un moment, reuși să vorbească în receptor.

– Alo?

– Cum te simți? întrebă o voce plină de solicitudine. Era Ben!

– Oh! bine... reuși ea să articuleze, surprinsă să-l audă.

– Angelo m-a rugat să te sun. Trebuia să fii jos de cinci minute.

Urmă o pauză.

– Vocea îți este bizară. Sper că nu te doare gâtul.

– Nu... Totul este bine, spuse Chloé, încrucișându-și degetele la spate, ca și cum Ben ar fi putut s-o vadă!

Urmă o nouă tăcere.

– Nervoasă?

– Par nervoasă? îi răspunse ea râzând fals.

– Da!

– Dumnezeule! sunt paralizată de frică! gemu ea.

– Vrei să urc?

– Nu! Da... da! se bâlbâi ea. Respirând calm, reuși totuși să articuleze:

– Cobor. Voi fi acolo peste un minut.

Chloé era pe punctul de a pune receptorul în furcă, când Ben spuse:

– Îmi place vocea ta. Ești o cântăreață minunată! Apoi închise, nelăsându-i timp să răspundă. Dar Chloé îi era profund recunoscătoare. Era ca un foc

bun când îţi era frig. Surâzând, se îndreptă hotărâtă spre uşă.

Cum a ajuns pe scenă? Nu va putea niciodată să-şi aducă aminte... nici de momentul în care Angelo o prezentă publicului şi nici când începu să cânte. Dar când înţelese în sfârşit unde se afla, dădu tot ce avea mai bun în ea şi spectatorii rămaseră înmărmuriţi ca şi cum le-ar fi căzut o bombă în cap.

Chloé îl zări pe Ben la celălalt capăt al sălii. Îmbrăcat în smoking negru, o asculta cu braţele încrucişate şi faţa în umbră. Chloé cânta un blues plin de pasiune; corpul ei se mişca în ritmul muzicii. Tot corpul i se deversa în muzică şi, în sală, pereţii păreau că vibrează şi ei.

Ultima notă rămase mult timp în suspans, în aerul nemişcat. Nimeni nu mişcă, de parcă asistenţa şi-ar fi reţinut suflarea. Urmă o tăcere mormântală, urmată de un ropot de aplauze. Chloé tresări sub impactul primului şoc... Spectatorii fluierau, băteau din picioare şi din palme. Chloé râse uitându-se spre Angelo şi muzicienii orchestrei care râdeau. Aplaudară la rândul lor!

Chloé întinse braţele spre ei, salutând publicul.

După ce tensiunea dispăru, urmă euforia. Chloé se simţea atât de uşoară încât ar fi putut să zboare pe deasupra oraşului ca un zmeu. Dar toată lumea dorea s-o felicite şi-i trebui ceva timp înainte de-a se putea degaja şi ieşi. Apoi, prea agitată spre a se duce la culcare, vrând să respire aer proaspăt, ieşi din hotel, în noaptea călduţă a Veneţiei.

În spatele hotelului, piaţa era luminată de lună. Ridică ochii spre astrul alb şi inspiră adânc. Încet, corpul i se debarasa de nelinişte şi-şi regăsea calmul. Ziua fusese grea... Chloé traversă piaţa. Faţa lui Ben îi rămăsese gravată în memorie. La sfârşitul cântecului dispăruse. Absenţa lui o intrigă imediat. Îl căutase din priviri, rănită şi uimită. De ce plecase?

Deodată îşi dădu seama, după obscuritatea ce-o înconjura, că părăsise piaţa şi o luase pe o străduţă îngustă şi întunecoasă. Vroia să se întoarcă, când auzi în spatele ei un zgomot de paşi. Întorcând capul văzu o umbră şi se grăbi spre o stradă luminată, de unde-i

parveneau voci stranii deformate de apă. Dar paşii se apropiau... O mână o apucă. Chloé urlă.

– Ce faci aici?

Ben strigase această întrebare cu vocea lui dură, acum familiară.

Uşurată, Chloé respiră adânc, dar inima continua să-i bată nebuneşte.

– Tu eşti!

– Da, şi mulţumeşte Cerului, puteai să dai peste cine ştie cine!

– Mă îndoiesc, îi răspunse Chloé devenită îndrăzneaţă, după triumful avut.

– Taci! Vorbesc serios! Nu ştii că este imprudent să te plimbi noaptea într-un oraş străin? Mai ales cu o astfel de rochie?

Chloé protestă uşor.

– Angelo mi-a spus că Veneţia este oraşul cel mai sigur din Italia.

– În această rochie n-ai fi în siguranţă nicăieri în lume! mormăi Ben printre dinţi.

Dar, sub privirea lui insistentă, inima lui Chloé se tulbură.

– Numai cu tine aş fi! adăugă ea uitându-se fix la el pentru a-i vedea reacţia.

Ochii lui străluciră.

– Cu mine mai puţin decât cu oricine! îi răspunse el cu o voce răguşită.

Mâna care-i strângea încheietura alunecă uşor pe braţul gol. Chloé avu impresia că ia foc.

Ameţită se abandonă dorinţei, în timp ce Ben îi fixa cu aviditate buzele întredeschise. Ben respira greu ca un înecat care caută o gură de aer.

– Ar fi trebuit să te trimit acasă din prima zi, murmură el. Mâna îi alunecă pe spatele ei gol. Se va hotărî oare s-o sărute? O dorea din tot corpul. Chloé îşi dădea seama din privirea lui întunecată de dorinţă...

– Nu, Chloé! strigă el. N-am să mă mai las ridiculizat a doua oară.

Încet, Chloé îşi încrucişă mâinile pe după gâtul lui.

– Ben, ascultă-mă...

– Nu te voi asculta! Te vei întoarce la hotel şi de-acum nu vei mai ieşi seara decât însoţită. Ai înţeles?

Nu încercase să se desprindă din îmbrăţişarea ei. Nu-şi putea lua ochii de la buzele ei şi Chloé ştia că în imaginaţie o şi sărutase... Respiraţia îi deveni mai sacadată... Apoi, deodată,

se eliberă, se întoarse și se îndreptă spre hotel trăgând-o de mână.

Când ajunseră la hotel, Ben nici nu se uită la ea.

– Noapte bună, mormăi el, înainte de-a dispărea.

Chloé se îndreptă încet spre ascensor. Îi era foarte frig. Îi venea să plângă. Avusese impresia că Ben va ceda în sfârșit, că o va strânge la pieptul lui, că o va săruta! Dar era mai încăpățânat decât crezuse.

Cum să treacă de această barieră de ranchiună și orgoliu?

Rămase mult timp trează, încercând să găsească răspunsul, dar somnul puse stăpânire pe ea fără să-l fi căutat.

CAPITOLUL 8

În noaptea de lăsata secului era imposibil să traversezi Piața San Marco. Trebuia să-ți faci loc pe lângă arcade, altfel mulțimea te-ar fi dus cu ea.

Dar această mulțime era veselă. Cât timp traversă Piața cu Angelo, Chloé fu îmbrățișată de vreo zece ori, de un cardinal, două cucuvele și un mare număr de supermani. Costumele uimeau prin varietate și fotografii nu încetau să le fotografieze pe cele mai frumoase.

– Pe aici!

Angelo o trase pe Chloé spre treptele care dădeau spre piață și ea își pierdu echilibrul, călcând pe tivul rochiei. Un grup vesel de tineri care treceau pe acolo îi sări în ajutor. Unul îi oferi un pahar de vin, un altul îi fură o sărutare. Ca și tovarășii lui, avea fața pictată în culorile punk, cu verde pe frunte, oranj și roșu pe obraji.

– *Permesso,* spuse sec Angelo, apucând-o pe Chloé de mijloc.

– *Scusi, scusi,* se scuză tânărul.

– *Non importa,* interveni Chloé.

Regăsindu-şi surâsul, tânărul se îndreptă dansând spre alte distracţii.

– Îşi pictează singuri feţele sau le cer prietenelor lor s-o facă?

– Studenţii îi machiază pentru câteva lire, este mai ieftin decât o mască. Dacă am dansa?

Muzica se revărsa din difuzoarele fixate pe coloanele din jurul pieţii. Pe un podium, într-o lumină ţipătoare, orchestra cânta ca posedată de diavol.

Îmbrăcat cu un tee-shirt roşu, cu pantaloni de piele negri, cântăreţul executa salturi acrobatice, care le făcea pe fetele din primul rând să scoată nişte strigăte isterice. Angelo îi salută pe muzicieni. Aceştia îi răspunseră cu o strâmbătură şi strigară ceva în italiană.

– Îi cunoşti? îl întrebă Chloé.

– Da, am lucrat împreună. Sunt excelenţi, dar eu prefer un alt gen de muzică.

Angelo purta un costum de paj din aceeaşi epocă ca şi Chloé: o capă roşu închis, o vestă brodată cu argint şi un

fular alb înnodat în jurul gâtului. Masca neagră îi ţinea atât de cald, încât şi-o ridicase peste peruca albă.

Să dansezi în această piaţă înţesată de lume era o performanţă. După o jumătate de oră, Angelo o conduse pe Chloé spre o terasă unde reuşiră să pună mâna pe două scaune, în momentul în care cei ce le ocupaseră se ridicară. Dansatorii pândeau o masă liberă şi trebuia să fii foarte rapid să nu pierzi ocazia. Chelnerul le luă comanda abia după zece minute, dar Chloé era încântată să poată admira mulţimea de costume şi măşti.

Pe cerul albastru luna lumina ca un balon argintiu. Faţada Bazilicii era iluminată şi mozaicurile scânteiau.

– Dacă am merge să vedem focurile de artificii? îi sugeră Angelo. Au montat o plută în mijlocul golfului. De pe *Riva degli Schiavoni,* priveliştea este superbă.

Din păcate, nu erau singurii care avuseseră această idee: în timp ce-şi făceau drum prin mulţimea compactă fură luaţi de un val care se îndreptă spre piaţeta şi spre Cheiul sclavilor. Separată de Angelo, Chloé îl văzu pe

acesta îndepărtându-se. Își întinse gâtul. Acesta îi făcea semne disperate, strigă ceva ce nu înțelese, dar surâse pentru a-l liniști. Nu era neliniștită, știa exact unde se afla și cum să se întoarcă la hotel.

Dar mulțimea devenea din ce în ce mai apăsătoare și împinsă din toate părțile, Chloé începu să se sufoce. Îi era teamă ca rochia să nu-i fie sfâșiată. Încet, încet, se îndreptă spre margine și reuși să ajungă lângă arcade. De aici zări peruca argintată a lui Angelo acoperită de masca neagră. Acesta se uita disperat în jurul lui.

Deodată, un val mai puternic duse mulțimea în colțul pieții și Angelo dispăru cu ea.

Chloé se apropie de un stâlp, făcându-și vânt cu evantaiul: îi era așa de cald încât se hotărî să-și scoată masca de pene... Dar în acel moment un bărbat înalt apăru în fața ei, îmbrăcat în catifea neagră, cu fața ascunsă de-o mască neagră de piele ale cărei fente ascundeau niște ochi strălucitori.

Chloé îl remarcă imediat; nu erau doi bărbați care să aibă acest nas arogant, această gură cinică și dură. Costumul îi

dădea un aer sinistru lui Ben și chiar surâzând părea amenințător.

– *Gradisca a ballare?* o întrebă el cu un accent italian aspru.

Chloé făcu ochii mari. Ben n-o recunoscuse! Stupefiată, uită să-i răspundă și Ben, crezând că nu înțelesese bine, îi arătă mulțimea care dansa, apoi luând-o de mână îi făcu o reverență adâncă.

Încet, Chloé îi dădu mâna și se lăsă condusă în piața mai liberă acum, după ce dansatorii se îndreptaseră spre cheu, de unde puteau vedea focurile de artificii.

Ben o luă de talie și o atrase spre el. Ea își puse mâna pe umărul lui și începură să danseze fără a-și vorbi. Orchestra interpreta o baladă italiană, o melodie veche, cu un ritm încet, și ușor de urmat. Ben nu spunea nici o vorbă și Chloé îi respecta tăcerea. Cu ochii în jos, se întreba cât timp îi va trebui până va ghici identitatea femeii pe care o ținea în brațe.

Printre gene nu-i vedea decât maxilarul sub mască, gura exprima acel orgoliu încăpățânat care-i separa...

Ben își aplecă fața pentru a o privi rapid. În spatele măștilor erau la fel de

străini unul altuia ca şi cu faţa descoperită. De fapt, ce ştia ea despre el? Numai nişte detalii insignifiante? Că-i plăcea ciocolata şi sportul, filmele de acţiune, jazzul şi opera, maşinile rapide, că nu-i plăcea să aştepte, că-şi cheltuia energia ca şi cum ar fi avut prea multă, că nu-i plăcea să fie contrazis şi că vroia să facă totul aşa cum credea el, chiar dacă trebuia să uzeze de forţă pentru a reuşi.

Dar asta nu era decât suprafaţa. Ce se găsea în spatele ei? Exista un alt Ben? Rochia lungă a lui Chloé se învârtea în ritmul dansului. Îi era cald sub mască, dar nu îndrăznea să şi-o scoată. Îşi lipi obrazul de cel al cavalerului ei. Şi lui îi era cald.

– Penele mă gâdilă, îi spuse, strângând-o mai tare de mijloc.

Surâzând, ea ridică încet capul şi buzele îi atinseră obrazul. Un tremur cuprinse faţa tânărului, apoi acesta întoarse capul, la rândul lui, şi gura lui i-o căută pe a ei cu o febră ce-o făcu să ameţească.

Se învârteau mereu, dar sărutarea lui deveni mai apăsată, mai ameţitoare. Ben o strânse mai tare în braţe şi tot

corpul i se lipi de al ei. Chloé îi răspunse la sărut suspinând. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi-şi înfundă degetele în părul lui.

Fluierături şi comentarii ironice se auzeau în jurul lor, dar ei parcă erau surzi. Dansau şi se iubeau în acelaşi timp cu mâinile şi corpurile înflăcărate. Noaptea şi măştile făceau orice comedie inutilă, nu mai era nevoie să-ţi înfrânezi emoţiile bine ascunse în timpul zilei. Erau, pentru câtva timp eliberate de trecut şi de vechile ranchiune, nimic nu conta decât pasiunea care, în seara asta, îi reunea.

Dar deodată Chloé alunecă pe-o piatră. Ben ridică capul şi brusc şi văzându-i privirea, Chloé reveni la realitate. Focurile de artificii începuseră să explodeze, cerul se ilumina de jerbe colorate, rivalizând cu stelele, în timp ce Ben o contempla pe Chloé cu ochi ca nişte tăciuni aprinşi.

O recunoscuse? De ce nu spusese nimic? Ce însemna această privire? Împingându-l brusc, îşi ridică poalele rochiei şi începu să fugă. Ben, luat pe neaşteptate, fugi după ea. Chloé se fofilă printre dansatorii care se opri-

seră și ridicaseră privirile spre ploaia de stele colorate care cădea din cer. Ben o ajunsese din urmă? Chloé se opri la capătul pieții, privi în urmă, înainte de a o porni pe străduța îngustă și nu văzu decât mulțimea de costume multicolore. Nici urmă de Ben. Se pierduse în mulțime. Poate crezuse că dansează cu o necunoscută? Această idee o irită. Se îndreptă repede spre hotel lovindu-se, fără să-i vadă, de trecătorii care se grăbeau spre Piața San Marco.

Când ajunse la hotel urcă imediat în camera ei, își scoase masca când intră în lift și cu ea pe deget, o luă pe culoar. Un broscoi verde trecu pe lângă ea râzând în spatele măștii. Era un bărbat? O femeie? Picioarele palmate îl obligau să alunece pe podea.

– *Ciao!* spuse Chloé.

– *Ciao!* îi răspunse broscoiul.

Cum va putea oare să danseze așa îmbrăcat? se întrebă ea când intră în cameră. Se duse în baie și-și refăcu machiajul. La începutul serii, pentru a cânta, purta o rochie bleu, dar pentru balul dat la hotel îi promisese lui Angelo că-și păstrează costumul de venețiană. Angelo îi sugerase ca de data asta să

cânte în italiană una din romanțele de amor atât de populare în țara sa, și ea se căznise să învețe cuvintele pe dinafară!

Ben o recunoscuse oare? Punându-și din nou masca, se contemplă în oglindă: imediat deveni o străină. Ce efect neliniștitor producea acest accesoriu!

Chloé se uită la ceas: zece și jumătate. Peste-o jumătate de oră va trebui să coboare. Avea timp să se ducă la bar, dar îi era teamă să nu-l întâlnească pe Ben. Descoperindu-și fața, ridică receptorul și-și comandă o înghețată și o băutură rece.

După zece minute, chelnerul îi aduse tava. Majoritatea clienților ieșiseră pentru a vedea focurile de artificii sau pentru a dansa pe străzi. Chelnerul îi spuse că în curând se vor întoarce pentru bal și hotelul va fi arhiplin!

Când acesta ieși, Chloé se așeză cu grijă pe un fotoliu și bău paharul. I se adusese o înghețată enormă. O avalanșă de frișcă garnisea bulele de ciocolată, de zmeură și de vanilie. Îngrozită de caloriile conținute în cupa de înghețată, începu prin a da la o parte frișca pentru a nu gusta decât înghețata.

La ora unsprezece fix, Chloé coborî din nou. Personalul petrecuse multe ore pentru a decora sala de bal, ce se putea transforma şi în sală de conferinţe. Ghirlande colorate atârnau din tavan, drapele şi baloane în culorile italiene se aflau peste tot şi lustrele de Murano străluceau în centrul camerei.

Se puseseră mese înconjurate de patru sau şase fotolii şi un planşeu imens forma pista de dans.

Personalul urma tradiţia carnavalului: bărbaţii purtau livrele din secolul XVIII, şi femeile rochii de ţărănci.

Orchestra aşezată îşi acorda deja instrumentele.

– Unde ai fost? o întrebă Angelo. Ai văzut focurile de artificii? A fost superb!

– N-am văzut nimic. Când ne-am pierdut m-am întors imediat!

– Păcat! Ai scăpat ceva minunat! Rachete! Culori! Mulţimea care striga! Era amuzant.

– Da, dar ce mulţime! Mi-a fost teamă să nu fiu strivită!

– Oh, nu aveai de ce să te temi. În timpul carnavalului totul se petrece foarte bine!

– Nu eşti femeie! protestă Chloé, frecându-şi mijlocul. Sunt toată numai vânătăi!

Muzicienii izbucniră în râs şi Chloé se uită la ei urât.

– Nu văd ce este de râs! Am avut impresia că luptam cu o grămadă de caracatiţe!

Angelo ridică din umeri.

– Este un compliment, să ştii!

– Cum?

– Da, eşti aşa de bine făcută!

– Nici tu nu eşti mai prejos, îi răspunse Chloé.

Orchestra se tăvălea de râs. Angelo roşi până la urechi.

Clienţii începură să sosească. Chelnerii îi conduceau la mese. Orchestra începu să cânte. Chloé se retrase într-un colţ aşteptând clipa când trebuia să cânte, când îl zări intrând pe Ben. Nu mai purta mască, dar rămăsese cu costumul.

Când acesta îşi aruncă o privire circulară prin sală, Chloé îşi opri respiraţia: va afla în sfârşit dacă acesta o recunoscuse când dansaseră în piaţă? Privirea lui Ben se opri un moment

asupra ei. Chloé se uită la el, dar Ben nu se trădă.

Luminile se stinseră pe jumătate. Ben se urcă pe podium pentru a prezenta orchestra şi a invita clienţii la dans. Apoi dispăru din nou şi câteva cupluri începură să danseze. Chelnerii duceau platouri cu băutură şi gustări.

După un timp Ben veni la masa unor prieteni, nu departe de scenă. Discută puţin cu ei, apoi invită o tânără la dans.

Chloé se felicita că-şi păstrase masca, putându-şi astfel ascunde reacţia. Ben îi surâdea partenerei lui, care părea fericită. Chloé cunoştea bine acest farmec pe care ştia să-l folosească la perfecţie. Nu-i căzuse şi ea pradă altădată?

Angelo îi întrerupse gândurile, făcându-i un semn să se apropie. Chloé se urcă pe scenă. Angelo o prezentă, iar publicul o primi cu un ropot de aplauze.

A doua bucată era un cântec fantezist pe care se hotărî să-l cânte trecând de la o masă la alta, suscitând astfel hohote de râs din partea spectatorilor, mai ales când trimise o sărutare unui domn distins, în vârstă. Acesta se grăbi

să-i arunce garoafa roşie ce-o purta la butonieră.

Când ajunse în faţa mesei la care stătea Ben, Chloé primi un avertisment mut şi rece din partea ochilor lui. Dar, în seara asta se simţea îndrăzneaţă. Se apropie cu mersul său ondulat şi se aşeză pe genunchii lui. Spectatorii se amuzau copios. Ben nu râdea deloc.

Sprijinită de umărul lui, Chloé cântă cu o voce caldă, mângâindu-l pe păr. Îl provocă din privire. Ben se uita la ea, nemişcat. Îşi deschise atunci evantaiul şi-l privi peste marginile lui, apoi cântă o frază foarte provocatoare înainte de a-şi acoperi faţa, ca pentru a-şi ascunde jena! Încântat, publicul aplaudă. Deodată Ben o apucă de ceafă şi o ţinu prizonieră în timp ce-o săruta. Acest joc ridică un alt ropot de aplauze, dar, printre dinţi, Ben îi spuse:

– Acum gata! Urcă-te din nou pe scenă! Privirile le erau parcă înfipte una în alta...

– Mai sărută-mă! îi spuse Chloé în şoaptă.

– Nu mă provoca!

– Şi dacă o fac?

– Vei vedea, o ameninţă el.

– De-abia aştept!

Chloé închise ochii. Ben îi luă evantaiul şi aproape în aceeaşi mişcare o întoarse pe genunchi, astfel încât se trezi în picioare. Simţi atunci o lovitură uşoară de evantai pe crupă. Publicul izbucni în râs. Imediat, Ben se ridică, îi înapoie graţios evantaiul şi Chloé îl agită din instinct, bucuroasă că putea să-şi ascundă obrajii înroşiţi. În timp ce se îndrepta spre scenă, Ben se aşeză cu o expresie batjocoritoare.

– Formidabil! şoptiră muzicienii.

Chloé cântă cel de-al doilea cuplet, reluat în cor de asistenţă, apoi dispăru în ovaţiile publicului.

– Ai fost magnifică, îi spuse Angelo, sărutându-i mâna. Nu mi-ai spus c-ai pregătit acest număr cu patronul. A fost perfect!

Stingherită, Chloé ridică din umeri râzând. Mai cântă două cântece, dar publicul nu mai aplaudă cu atâta forţă ca prima oară. Bineînţeles, evită să-l asocieze pe Ben interpretării ei. Ar fi fost prea mult!

Când termină de cântat, Ben îi prezentă câţiva prieteni, toţi veneţieni şi foarte influenţi. Deoarece aceştia îi

ceruseră să le fie prezentată, Ben trebui s-o invite la masa lui. După expresia pe care o afişa, nimeni n-ar fi putut bănui că între el şi Chloé ar exista altfel de relaţii decât cele de muncă. Totuşi, o dată sau de două ori, Chloé văzu în ochii lui o lucire ameninţătoare. Avea impresia că nu va scăpa de pedeapsa ce i-o promisese în seara asta.

În noaptea asta dormi foarte adânc. Ziua fusese obositoare şi seara şi mai şi.

Când se trezi a doua zi, era foarte târziu. Duşul reuşi s-o trezească complet şi după ce se îmbrăcă într-un taior de bumbac galben, se duse să ia micul dejun.

Chloé îl găsi pe Angelo la masă, sorbindu-şi cafeaua şi mâncând şuncă de Parma şi pepene galben. O primi ridicându-şi braţele cu un aer obosit.

– Salut!

– Ai o mutră! spuse Chloé servindu-se cu o felie de pepene galben. Te doare capul?

– Oh, gemu el. Aş vrea să fiu mort!

– Asta se poate aranja, spuse ea surâzându-i. Ai băut prea mult Chianti ieri seară, nu-i aşa?

Angelo dădu din cap.

– Mai ia ceva, îi oferi Chloé.

Chloé se servise deja a doua oară cu cafea, când îşi făcu apariţia Ben. Toţi chelnerii începură să se agite, şeful de sală se îndreptă spre Ben, şi Angelo îşi mai turnă o ceaşcă cu cafea, încercând să n-o verse pe faţa de masă.

Ben veni la masa lor, se opri în faţa lui Chloé, privind-o cu un aer sever.

– Vreau să-ţi spun ceva. În biroul meu, după ce termini masa.

Apoi, adresându-se lui Angelo, care-l privea cu un aer speriat, ca un iepure prins în luminile farurilor, îi spuse:

– Tu şi orchestra aţi fost excelenţi. Am primit multe complimente.

– Mulţumesc, mulţumesc, suspină Angelo.

Ben se îndepărtă. După ce plecă, Angelo începu din nou să geamă:

– Este în adevăr teribil. *Molto terribile!*

– *Molto* mitocan, vrei să spui! îi răspunse Chloé care-şi fripse limba cu cafeaua.

Remarca îl făcu să râdă pe Angelo. Acesta mai râdea când Chloé părăsi restaurantul.

În faţa uşii biroului lui Ben, Chloé ezită înainte de-a bate la uşă. Bineînţeles îi va reproşa comportamentul din seara trecută. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva; acum regreta că cedase acelui impuls nebunesc. Prea întinsese coarda... Numai ea era vinovată...

Se hotărî în sfârşit să bată la uşă.

– Intră!

Când intră în cameră, Ben se aşeză mai comod în fotoliu şi o primi cu o politeţe care nu-i prea suna a bine.

– Închide uşa şi aşează-te! spuse el cu o voce deosebit de blândă.

Un păianjen care invita o muscă să vină în pânza lui... Dimensiunile camerei se reduseseră în cursul nopţii? Chloé parcurse distanţa care o despărţea de birou, cu impresia că devenise foarte mică. Dacă ar fi ştiut, ar fi ales un taior mai clasic, mai elegant decât cel pe care-l purta...

Imperturbabil, Ben o privi aşezându-se şi ridicând capul spre el, cu un surâs prea puţin convingător.

– Sunt dezolată pentru ieri seară, începu ea, în speranţa de-al dezarma dinainte. Era din cauza şampaniei. Mi se ridică repede la cap...

– Ştiam eu că ceva ţi se urcase la cap! spuse Ben.

Chloé roşi violent. Vorbea despre sărutul lor. Imposibil să gândească ce gândea.

– Am crezut că este o idee bună să te fac să participi la numărul meu, improviză ea. Nu vroiam să te supăr. Nu era decât un joc!

Ben se ridică. Chloé se încordă, urmărindu-l cu privirea în timp ce Ben înconjura biroul pentru a se sprijini de marginea lui, cu braţele încrucişate, cu privirea aceea care o făcea să devină din ce în ce mai nervoasă.

Îi va spune să-şi facă valizele şi să plece. Dar ea nu avea chef să plece, nu vroia să-l părăsească. O putea detesta, urî chiar, dar cel puţin, din când în când, putea să-l zărească pe Ben pe care-l iubea. Dacă ar pleca acum ar pierde toate şansele să-l recucerească.

– Un joc, într-adevăr!

Chloé făcu pe nevinovata.

– Da... publicului îi place să fie antrenat în spectacol şi...

Ben se aplecă deasupra ei atât de aproape, încât feţele lor se atinseră.

Chloé făcu un efort supraomenesc pentru a nu se retrage sau a clipi.

– Mincinoaso!

Şocul o izbi pe Chloé. Îşi coborî repede privirea pentru a-şi ascunde lacrimile care erau gata să se reverse... Cum de îndrăznea! Probabil c-o disprețuia! Crezuse că reuşise să-l facă să uite trecutul, dar, din păcate, Ben nu uitase nimic. O ura în continuare!

„EL şi EA" şi „ROMANTIC" nu vă vor dezamăgi niciodată!
CITIŢI-LE!
Vor însemna întotdeauna o relaxare binefăcătoare!

CAPITOLUL 9

– Trişezi! Să nu îndrăzneşti să pretinzi contrariul, spuse Ben, invitând-o să se condamne singură.

Dar Chloé nu scotea un cuvânt. Luând-o de bărbie, Ben o obligă să-şi ridice capul. Repede, pentru a face să-i dispară lacrimile, clipi din ochi.

– Priveşte-mă, îi comandă Ben, amenințând-o blând. Îşi ridică ochii spre ai lui, şi spre mare ei surpriză, îi descoperi pupilele mărite de-o lucire hipnotică. Imediat inima începu să-i bată tare ca o tobă la o procesiune de carnaval, anunțând fericirea apropiată... dar nu-i venea să creadă ceea ce vedea.

– Ţi-ai jucat comedia la perfecţie! Ce talent! Văzându-te ai fi jurat că eşti foarte sigură de tine. Dar totul este fals, nu-i aşa? Tu nu eşti sigură de nimic.

– Sunt o fiinţă umană, spuse ea, încă tulburată. Ce-ţi imaginezi?

– Numai Dumnezeu o ştie! Am visat o femeie perfectă şi am proiectat-o după imaginea ta. Când iubeşti, nimic nu mai este real. Dorim din tot sufletul să fabricăm o imagine, să-i ascundem defectele asemeni celui ce renovează o casă pentru a o revinde mai scump. Ştiam că am defecte, dar îţi refuzasem dreptul de-a avea şi tu.

– Iată de ce nu puteam fi sigură că ceea ce spunea Jilly era fals. Eu nu te cunoşteam bine... Eram confuză, rănită...

– Şi eu, spuse Ben, cu o voce atât de răguşită încât Chloé tresări.

– Te rog să mă scuzi. Dac-ai vrea...

– Nu, o întrerupse el. Regretele sunt inutile. Să ne întoarcem spre ceea ce avem şi spre ceea ce suntem, într-adevăr. Şi eu am trişat: din momentul în care te-am văzut în faţa casei, am încercat să fac pe indiferentul. Mă întreb de ce am făcut-o? Poate că nu vroiam să admit că te mai iubesc.

Bucuria începuse să-i umple inima cu o intensitate atât de mare, încât Chloé avu impresia că i se face rău. Ben o urmărea din priviri.

– Haide, nu face pe nevinovata. Ştiai. Altfel de ce-ai fi venit la Veneţia? Şi tata ştia, şi a manevrat totul în spatele meu. Cât l-am blestemat! Dar avea dreptate. Fără îndoială m-am dat de gol... Credeam că armura mea era perfectă şi de fapt sentimentele mi se citeau pe faţă!

– Oh, nu! spuse Chloé surâzând. Nu am încetat să mă îndoiesc de mine, să mă simt ridicolă. Un moment te credeam tot îndrăgostit, pentru ca apoi să fiu convinsă că nu mă puteai suferi...

Ben o luă în braţe.

– Haide, spuse el cu un fel de iritare. Nu mi-a fost uşor să rezist dorinţei de-a te strânge în braţe şi de-a te săruta. Cu ochii pe jumătate închişi se uita la gura ei. Apoi o sărută cu o pasiune căreia Chloé i se abandonă cu totul. Îl luă de gât, vârându-şi mâinile în părul lui. Ben o strânse şi mai tare în braţe, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească că niciodată nu-i va mai da drumul.

Avură nevoie de câteva minute pentru a-şi reveni. Tremurând, cu ochii închişi, rămaseră obraz lângă obraz, agăţaţi unul de altul.

– Nici acum nu sunt sigur că te cunosc, murmură Ben. Dar știu un lucru: te iubesc, oricine ai fi, te doresc, orice aș face. Când îmi surâzi sunt fericit. Cât mi-ai lipsit...! În fiecare an îmi luam angajamentul să te uit, dar era imposibil. N-ai încetat să mă obsedezi, nu știu de ce. Îmi place fața ta, râsul tău, inteligența ta.

Chloé își întoarse încet capul pentru a-i săruta buzele.

– Spune-mi! o rugă Ben.

– Te iubesc, îi spuse ea fără ezitare, și o știi bine. Altfel de ce aș fi venit până la Veneția?

Ben surâse amuzat.

– La întoarcerea mea de la Londra, când mi s-a spus că vei sosi, am refuzat să cred.

Chloé se strâmbă.

– Ai avut impresia că ești o pradă urmărită?

– Nu știu... Mi-am spus că eram furios, dar nu era cu totul adevărat.

Ben se așeză în fotoliul pe care-l ocupase Chloé și o luă pe genunchi. Chloé se strânse lângă el, își puse capul pe umărul lui și Ben îi surâse.

– Oh, eram furios. Dar este mai complicat. Până la reîntoarcerea ta în viața mea, existența mea era gri și, deodată, totul își relua culoarea vie. Dar n-am vrut să admit că din cauza ta.

Ben îi mângâie cu tandrețe părul; era atâta dragoste în privirea lui încât Chloé se tulbură. Obrajii i se înroșiră și-și lăsă ochii în jos.

– Mi-a fost teamă că mă vei disprețui, dacă te voi urmări așa, mărturisi ea. Singură n-aș fi îndrăznit: tatăl tău m-a convins!

– Ah, deci tata a fost! O să vadă el ce pățește! Bineînțeles, mi-am dat seama imediat că puneți ceva la cale împreună. Nu i-am spus niciodată ce s-a întâmplat, dar este foarte viclean. Nu ezită să parieze și ideea că se joacă cu viața altora nu-l oprește niciodată.

– Este minunat, protestă Chloé. Și te iubește mult.

– Crezi că nu mi-am dat sema? suspină Ben resemnat.

– L-ai bănuit într-adevăr că mă place?

Ben dădu din cap că nu.

– Nu chiar. Totuși m-am întrebat pe care dintre noi doi îl aveai în vedere.

Chloé se înroşi.

– Nu m-aş exprima chiar aşa.

– Recunoaşte totuşi că era vorba de o vânătoare de oameni. Prada îţi scăpase o dată, doar nu era s-o laşi să-ţi scape a doua oară!

– Unul dintre noi trebuia să acţioneze: te iubeam încă şi bănuiam că tu mă mai iubeai. Dar erai încăpăţânat. Venind la Veneţia îţi lăsam timp să ne regăsim şi să descoperim dacă...

Fraza îi rămase neterminată. Ben surâse ironic.

– Dacă...?

– Dacă mai aveam o şansă, sfârşi ea într-o răsuflare.

– Dacă mai era foc în spatele acestui fum, o corectă Ben. Chloé...

În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Ben nu-şi ascunse iritarea.

– Am spus că nu vreau să fiu deranjat.

– Este poate ceva urgent...

Chloé se ridică repede, îşi aranjă părul. Deoarece Ben o privea cu un aer ironic, aceasta se întoarse şi privi pe fereastră.

– Intră! strigă Ben.

Secretara deschise uşa cu o expresie vinovată.

– Am cerut să nu fiu deranjat! repetă el.

– Regret, domnule, se bâlbîi ea, întinzându-i un plic. Cred că este ceva important.

Ben luă plicul întorcându-se şi secretara dispăru. Desfăcu imediat plicul şi scoase o telegramă. În acel moment, Chloé se întoarse.

– Urăsc telegramele, spuse Chloé cu teamă. Anunţă întotdeauna o veste proastă.

– Nu-ţi fie teamă, surâse Ben, probabil că este vorba despre afacerile mele. Îi întinse mâna.

– Vino aici. Aşează-te pe genunchii mei. Chloé îi surâse şi se supuse. Ben o luă de umeri şi o sărută.

– Şi noi va trebui să trimitem telegrame. Tata probabil se întreabă dacă planul lui a reuşit. Sau l-ai informat deja?

– Deloc! Nu am mai avut veşti de la el de la plecare!

– Şi mama ta a făcut parte din complot?

– Bineînţeles! Cel puţin doi membri ai familiilor noastre nu se detestă.

– Eu însă nu-ţi pot promite să-ţi iubesc nepoata.

– N-o vom vedea prea mult, mai ales că acum este căsătorită.

O lucire amuzată îi trecu prin ochi.

– Soţul ei va accepta un post într-unul din hotelurile mele ...la Hong Kong de exemplu, sau în Australia?

Chloé suspină.

– Este adevărat. Nu ai motive s-o iubeşti pe Jilly. Dar te asigur că nu este rea. Când o vei cunoaşte mai bine...

– Mă îndoiesc! o întrerupse Ben. Totuşi, poţi să fii liniştită, dacă o voi întâlni, voi fi politicos. Aşa că încearcă să eviţi s-o întâlnesc, pe cât posibil. Răbdarea mea are limite.

Cum putea să nege că Jilly era o problemă? Chloé ridică din umeri, apoi se uită la telegramă.

– De ce n-o citeşti?

– Ah, da! spuse Ben. Va trebui poate... Dar se opri brusc ca şi cum cineva i-ar fi închis gura cu forţa.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă alarmată Chloé, văzând pe faţa lui Ben o serie de expresii contradictorii.

– Dumnezeule!...!

– Ben! Ce se întâmplă? vesti proaste? Chloé încercă să citească la rândul ei.

– Tata! murmură Ben ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

Faţa palidă căpătă o culoare mai puternică.

– Este bolnav?

Chloé îl iubea mult pe domnul Haskell. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit să i se întâmple ceva rău.

– Bolnav? repetă Ben. Bolnav? Nu, nu este bolnav. Şi-a pierdut minţile!

Vocea îi vibra straniu. Domul Haskell o licenţiase pe Chloé sau îşi vânduse societatea la un preţ de nimic? Ce putuse face pentru a suscita o astfel de reacţie din partea fiului său?

– Ce se întâmplă?

Ben părea că nu mai poate respira.

– S-a căsătorit cu mama ta!

Ben începu să râdă în hohote.

– Au fugit... în Bermude!

Chloé îi smulse telegrama din mână. „Ne-am căsătorit azi. Călătorie de nuntă în Bermude. Sărutări, Hetty şi Joseph."

Chloé avu impresia că-i căzuse cerul pe cap.

– Nu-mi vine să cred! Şi dacă-i... o glumă?

– Ar costa cam scump! Au trimis telegrama din Bermude. Priveşte.

– Da, ai dreptate. Dar de ce n-au spus nimic? Dorry nu este la curent probabil, căci altfel mi-ar fi telefonat. Spui că au fugit... De ce?

– Încerc să înţeleg. N-au spus nimănui: dacă s-ar fi căsătorit în prezenţa familiei, am fi aflat-o. Deci, bănuiesc că au plecat în secret şi s-au căsătorit când au ajuns acolo.

Râsul puse din nou stăpânire pe Ben.

– Dar de ce? De ce în secret?

– Cine ştie? Poate pentru că mama ta găsea acest lucru mai romantic! Sau poate pentru că le-a fost teamă că lumea va râde de ei. Pot exista zeci de explicaţii!

– Dorry va fi furioasă, gândi Chloé cu voce tare, imaginându-şi reacţia surorii ei.

– Cu atât mai rău pentru ea, nu-i treaba ei, îi răspunse Ben pe un ton ridicat. La fel cum n-ar fi treaba nimănui dacă ne-am hotărî să-i imităm.

Ben o privi întrebător.

– Ar fi mai simplu; fără pregătiri plicticoase, fără familii...

– Fără rochie albă, fără voal, fără domnişoare de onoare, fără orgă, fără recepţie....

– Trebuie să înţeleg că vrei căsătorie în stil mare?

– Ah, nu! Faptul de-a mă îndrepta spre altar în rochie de mătase şi dantelă albă, cu un buchet în mână, mă enervează. Numai că visez la o astfel de căsătorie de la vârsta de paisprezece ani, pentru că verişoara mea Julie nu m-a vrut ca domnişoară de onoare.

Ben o sărută pe nas.

– Biet copil! Deci voi fi condamnat la joben şi smoking!

– Sunt foarte convenţională şi am visat întotdeauna un frumos străin care mă aşteaptă în faţa altarului.

– Străin, da, surâse Ben. Va trebui într-adevăr să învăţăm să ne cunoaştem când vom fi căsătoriţi.

Chloé îi arătă telegrama.

– Şi ei? Crezi că se cunosc? S-au grăbit!

– Probabil au impresia că nu le-a mai rămas timp destul.

– Trebuie să culegi trandafirul, spuse Chloé aprobând. Da, este şi acesta un punct de vedere...

– Dumnezeule! strigă deodată Ben. Îţi dai seama că acum sunt cumnatul tău?

Chloé se ridică repede.

– Nici nu m-am gândit la asta. Este un obstacol?

– Bineînţeles că nu! Dar gândeşte-te la textul invitaţiilor. Mă pufneşte râsul. Draga mea, eşti sigură că nu vrei să te răzgândeşti? O căsătorie în intimitate ne-ar scuti de multe complicaţii.

Sună telefonul şi Ben se uită la el furios.

– Iarăşi! Ce-o mai fi? Să nu-mi spui că mama ta s-a răzgândit!

Ţinând-o pe Chloé de mijloc, se aplecă să ridice receptorul.

– Da?

Încet, Chloé îi muşcă lobul urechii. Ţinându-şi râsul, Ben îl ascultă pe interlocutorul lui, apoi răspunse calm:

– Spune-i că Miss Tyrell o va suna peste o jumătate de oră. Acum, este ocupată.

Ben puse receptorul în furcă.

– Cine era? Mama?

– Nu. Sora ta. Fără îndoială aproape de isterie, după primirea telegramei din Bermude!

Chloé râse.

– Sărmana Dorry. Am să-i telefonez înainte de a înnebuni!

– Mai târziu... îi spuse Ben atrăgând-o spre el. Acum avem ceva mai bun de făcut.

O sărută pătimaş şi deodată cuvintele deveniră inutile, pentru a spune ceea ce corpurile lor exprimau cu atâta pasiune. Se lăsă tăcere în cameră.

SFÂRŞIT